

מִכְתָּבִים אֶל נְשֵׂי מְדִינַת יִשְׂרָאֵל

חֵלֶק א

אב"י הנחל חלק א'

ב"ה, יום ה' פקודי, כ"ו אדר א' התשי"ז. מבריא.

חיים טובים, חיים ארכים, לכבוד אוצר החכמה והמדע, מחפש אמת
מבקש אמונה, ידידי בנפשי, מר זלמן שזר, יהי ה' עמו ויפקח את
לבו ועיניו ואזניו, ויראה וישמע ויבין האמת.

טוב להודות לה', אשר סבב בנפלאות השגחתו, שהצלחתי להפיר
את גדלת ויקר מעלתו הרב, אחרי כמה שנים ששמעתי משמו
הטוב על ידי ידידי ר' מאיר אנשין. ומאז נכספתי מאד להתועד עמו,
ולא עלתה בידי. אך תשוקתו החזקה אל האמת היתה הגורם, שסבב
ה' בחסדו נפלאות, שזכיתי לראותו ולהתקשר אתו באהבים, אהבת
אמת. לדעתו, גנוז בזה רמזים המשתמעים לכמה פנים יפות. למרות
שפאמת איש פשוט לגמרי אנכי, אולם עין קטן יכול להדליק ולהבעיר
עין גדול מאד. ואם אמנם אנו בדיוטא התחתונה, בשפל המדרגה מאד,
כמו שאנחנו יודעים בעצמנו שאין פנינו יפות כלל, כי רוח סערה וענן
גדול מסעיר ומחשיך מאד, בפרט בימינו אלה; אך כבר הקדים לנו
השם יתברך רפואה ותקון גמור, על ידי נהרות ונחלי החכמה האמתית
של הצדיק האמת. וכל מי שישתיר את עצמו בצל כנפיו וילך על-פי
דרכי תורתו, וישליך מאתו כל החכמות, ויסלק דעתו לגמרי באלו אין
לו שום שכל בלעדי אשר יקבל מהצדיק – בודאי יהיה לו תקון גמור
בתכלית השלמות, יהיה מי שיהיה.

רבנו הקדוש, זכרונו לחיים, קדם הסתלקותו, היה מתאנח וצועק מאד
בקולות משנים ואנחות וצעקות גדולות, על הכפירות
והאפיקורסות שעתידין להתפשט בעולם, כי זו היא הרעה הגדולה

אב"י הנחל חלק א'

מכל הרעות והצרות שבעולם, אין רע מזה, רחמנא לצלן. ואז היו אנשיו מתאנחים לפניו מאד באומרים: מה נעשה, ועל מי יעזב אותנו? והשיב: מה לכם לדאג, מאחר שאני הולך לפניכם וכו'. וגלה דעתו בפרוש וברמז, שכל מה שעסק עם אנשיו המקרבין אליו הוא, את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה, דהינו אף עם הדורות העתידין לבוא. ואמר: "רק אתם תחזיקו עצמכם יחד באחדות והתחברות ואהבת חברים, אז תהיו אנשים בשרים; ולא בשרים בלבד, אלא אפלו צדיקים וטובים תהיו, כי ה' יתברך יעזר לי בודאי, שיהיה פרצוני כאשר רציתי מכבר, כי בעזרת ה' יתברך, גמרתי ואגמר פרצוני בודאי" (איך האב אוים גיפירט און וועל אוים פירן!). ואמר, שכל מי שיגע ויתחבר לאחד מאנשיו, בודאי יהיה איש בשר באמת; ולא איש בשר בלבד, אלא אפלו צדיק גמור, כמו שאני רוצה.

בראש השנה האחרון שקדם הסתלקותו אמר רבנו הקדוש, זכרוננו לברכה, התורה הנוראה "תקעו תוכחה". מבאר שם, שצריכין לבקש ולחפש מאד מאד את רוח הקדש, רוח נבואה, של הצדיק המנהיג האמתי, שעקר שלמות האמונה, שהיא עקר היהדות, על-ידו דיקא. ואז, אחר אמירת התורה הנזכרת לעיל (תורה ת, חלק ב, בליקוטי מוהר"ן), הזהיר אותי ביותר לכתב אזהרה הגדולה הזאת, שכל אדם שבעולם, מגדול ועד קטן, צריכין להזהר בזה מאד, וצריכין להזהיר ולהזכיר אותם אזהרה זאת אלפים פעמים, שייזכרו מאד בכל יום ויום לחפש ולבקש הרבה את הצדיק המנהיג האמתי, שיש לו רוח נבואה, רוח הקדש, שיוכל לתקנם באמת לנצח. בודאי אין החפוש והבקשה אחרי הגוף הנשמיי של הצדיק, כי אם אחרי רוח הקדש שלו, שעל-ידי-זה עקר תקונו. וזה צריכין לחפש ולבקש תמיד, כי ממה

אב"י הנחל חלק א'

נפשו: אם לא מצאו עדין כלל – בודאי הוא צריך לילך על ידיו ועל רגליו לבקשו ולחפשו בכל כחו, בכל העולם, מקצה ועד קצה, כל ימיו של אדם אשר הוא חי על פני האדמה, אולי יוכל למצא חיי נפשו לגנצח, על-כּל-פּנים יום אחד או שעה אחת לפני מותו; ואם כבר גרמה לו שמצא את הצדיק האמת – בודאי זה צריך לבקש ולחפש עוד יותר ויותר. ויכול להיות שהוא אצל הצדיק, ועדין אורו חשוך אצלו ואינו מרגיש נעימות אמתת עצותיו הקדושים, ומחמת זה הוא רחוק מתקונו, ולזה צריך יגיעה גדולה וחפוש הרבה עד שימצא, ואם יחפש באמת, בודאי ימצא.

על-ידי התקרבות לצדיק האמת, נפסק זהמת הנחש; ולהפך, על-ידי מנהיג של שקר, מתגבר הזהמא. יש צדיק שהוא גדול במעלה כל-כּף, עד שאינו מקנא שום צדיק, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, רק אותו לבדו יתברך, בחינת "בקנאו את קנאתי". עקר גדלת הצדיק בחייו ואחר הסתלקותו – שימשיך ויאיר האור והחיית העליון מאד, דהינו התגלות אלקותו יתברך, גם בעולם הגשמי הזה, אפלו בתכלית המדרגות התחתונות והמגשמים מאד, עד שיכול להגביה גם כל הנופלים והמגשמים ביותר, עד שיתקים "וידע כל פעול כי אתה פעלתו" וכו'. על-ידי התקרבות להצדיק, זוכין לאמונה ונתבטלין הכפירות.

עקר ההתקשרות היא אהבה, שיאהב את הצדיק אהבה שלמה, שיהיה נפשו קשורה בנפשו. צריך לזהר מאד לגרש מקרבו הרוח-שטות, מה שלבו מלא מרוח-שטות הדבוק בו; ועל-ידי שנתקשר להצדיק האמת, הינו שיאהב את הצדיק אהבת נפש, על-ידי-זה מגרש

אב"י הנחל חלק א'

במהירות גדול את הרוח-שמות מקרבו, ועל-ידי-זה זוכה ללב נשפר. הצדיק האמת - נגד העולם הוא בחינת ראש, והעולם נגדו - הם בחינת גוף; ועקר התקון, בשזוכין להיות מקרב ומקשר להצדיק כמו הגוף עם הראש, שעקר החיות שבכל האברים הוא רק מהראש. צריכין בכל דור ודור לשוטט ולבקש ולחפש מאד מאד את הצדיק האמת בכל מיני חפוש, במסירת נפש ממש, כי עקר החיות והקיום והשארית של כל ישראל, הכל על-ידי הצדיק האמת, ועל-ידי-זה שזוכין ישראל לבקשו עד שמוצאין אותו ומתקרבים אליו, על-ידי-זה זוכין לגאולה שלמה, ולהשיר שיתער לעתיד - אשרי הזוכה ומחפה ומשתוקק לזה באמת!

על-ידי מחלקת על הצדיק, שזוכין את התורה. ביאת המשיח תלוי בקרבת הצדיק. רבוי החכמות, בפרט חכמת הפילוסופיא, מזיקים מאד מאד לכל העולם, יותר מנחשים ועקרבים ומכל מיני חיות רעות ומזיקים שבעולם, כי מזיקים לאמונה הקדושה, שהיא יסוד הכל. על-ידי שדוכרים על הצדיק, על-ידי-זה נתגבר הפילוסופיא בעולם, וכן להפך. עקר עליית הנפש ושלמותה הוא, כשנכללין נפשות ישראל באחדות אחד. על-ידי אהבה ושלום ואחדות שבין ישראל, על-ידי-זה נמתקין כל הדינים, ונתבטלין כל הכפירות, ונכנע ונתבטל חכמת הטבע, ונתגלה אמונת הרצון בעולם, לידע ולהאמין שהכל מתנהג רק ברצונו ותברך. על-ידי השלום שיש בין בני-אדם, והם חוקרים ומסבירים זה לזה האמת, על-ידי-זה משליך כל איש שקר אלילי כספו ומקרב את עצמו את האמת.

וּלְפִי הַשְּׁלוֹם שְׁבִדוֹר, כִּן יְכוּלִין לְמַשְׁךְ אֶת כָּל הָעוֹלָם לְעִבּוֹדָתוֹ יִתְפָּרֵד,
לְעִבְדוֹ שָׁכֵם אַחַד, וְכֻלָּם יִשְׁלִיכוּ אֶת אֱלִילֵי כֶסֶפֶם וְזָהָבָם וְיִתְפַּלְלוּ
אֵל ה' לְבָר.

מַעֲלֵת הַקְּבוּץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הָאוֹחֲזִין עֲצֻמֵן בְּהַצְדִּיק הָאֵמֶת בְּאַהֲבָה
וְאַחֲדוּת גְּדוֹל, וּבְתַכְלִית הַשְּׁלוֹם הָאֵמֶתִי, וּמְמַשְׁיכִין עַל עֲצֻמֵן
בְּכָל עֵת הָאֶרֶץ הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה שְׁלוֹ, וּמְתַקְבְּצִין וּמְתוֹעֲדִין בְּכָל עֵת לְדַבֵּר
זֶה עִם זֶה בִּירְאֵת־שָׁמַיִם; וּמֵהָאֶרֶץ הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה שְׁעוֹסֵק הַצְדִּיק
הַנּוֹפֵר לְעִיל לְהָאִיר בָּהֶם – הַקְּבוּץ הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה הוּא יָקָר וְנִעְלָה מְאֹד,
וְעַל־יְדֵי זֶה הַקְּבוּץ תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, וְיִבּוֹא מְשִׁיחַ וְיִתְקַן
הַכָּל בְּשָׁלְמוֹת. עַל־יְדֵי הָאֵמֶת, הָעוֹלָם נִשְׁמַר מִכָּל הַזִּקּוֹת. הָאֵמֶת הוּא
פוֹדֶה מִכָּל הַצְּרוֹת. בְּשֵׁישׁ אֵמֶת, יֵשׁ שְׁלוֹם. בְּשֵׂאִין אֵמֶת, אֵין חֶסֶד.
עַל־יְדֵי אֵמֶת יִזְכֶּה לְשֵׁם עוֹלָם. מִי שֵׁשׁוֹמֵר עֲצֻמוֹ מִשְׂקָר, הוּא מְנַצֵּחַ
תָּמִיד. לֹא תִבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם, עַד שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל; וְאֵין
בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ נִבְנֶה, עַד שֶׁתִּכְלָה גְּאוּהָ.

אַבְרָהָם סְלִיחָתוֹ, שֶׁלֹּא שָׁלַחְתִּי עֲדוּן הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים, כִּי הָיִיתִי חוֹלָה
וְעָבְרוּ עָלַי יְסוּרִים קָשִׁים, לֹא עָלִינוּ, וּבּוֹדָאֵי הַכָּל לְטוֹבָה. גַּם
עָבְשׁוּ עֲדוּן אֲנִי חֲלוּש־כַּח מְאֹד, וְהִתְנַפְּרְתִי בְּכָל כּוֹחוֹתִי לְכַתֵּב קִצַּת
דְּבוּרִים קְדוּשִׁים, שֵׁישׁ בָּהֶם כְּדֵי לְהַחִיּוֹת וּלְהַשִּׁיב לִבִּי. מֵעַתָּה שְׁנַפְּרְדֵנוּ
לֹא שְׂכַחְתִּי אוֹתוֹ, כִּי אֶהְבֵּתוֹ חֲקוּקָה בְּעֵמֶק לְבִי בְּאַהֲבָה רַבָּה וְאַהֲבַת
עוֹלָם, וְאֲנִי מְתַנַּעֵגֵג וּמִשְׁתוֹקֵק אֵלָיו תָּמִיד לְהִתְקַשֵּׁר אִתּוֹ בְּשִׁבְתֵּי אַחִים
גַּם יַחַד. אֲנִי מְתַפַּלֵּל תָּמִיד עֲבוּרוֹ, שִׁיִּזְכֶּה לְרְאוֹת בְּתַפְאֵרֶת אֹר הַשְּׁמֶשׁ
הַקְּדוּשָׁה הַמְאִיר עָבְשׁוּ בְּעוֹלָם, וּלְהַעֲבִיר וּלְסַלֵּק הַעֲנָנִים הַמַּחְשִׁיכִים אֶת
אֹר הַשְּׁמֶשׁ, בְּאִפֵּן שְׁנוֹכְפָה לְצֵאת מֵאַפְלָה לְאוֹרָה, מִחֲשָׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל,

אב"י הנחל חלק א'

וכאור בקר יזרח עלינו שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ברגשי כבוד ויקר,
הנני דורש שלומי ושלום אנשי שלומי הנלוים אליו.

ישראל דב אודסר

טבריא

ב.

ב"ה, מ' שבט תשי"ח. מבריא.

לכבוד מר זלמן שזר הטוב והנעים, ברפת חיים ושלום רב.

שלשום שלחתי לו מטעמים טובים אשר אהבה נפשו, ואקנה שירגיש
בהם נעימות רבה. גם עכשו שולח לו מתנה טובה מבית
גנזיו של רבנו, בבת עיננו, נחל גובע מקור חכמה, זכר צדיק לברכה.

עקר ביאת המשיח הוא לגלות האמת בעולם, וזה עקר הגאולה; פי
עכשו האמת בגלות גדולה, וכל אחד אומר שאצלו האמת. אמת
ושקר הם בחינת מלך ועבד, ומחמת התגברות השקר, נחלף בין המלך
בין העבד, עד שסברו על בין העבד שהוא בין המלך, ועל בין המלך
להפך, כמבאר ב'ספורי מעשיות'.

ועקר בטול השקר והתגלות האמת הוא על ידי שמבטל עצמו מכל
וכל עד שהוא בבחינת עפר ממש, בבחינת "ונפשי כעפר לכל
תהיה". שהכל גדל מן הארץ, וכל הדברים והבריות נמשכים אל הארץ,
ואי אפשר שיתרחקו מן הארץ אם לא על ידי כח המכריח, הינו על ידי
שיש מי שמכריח הדבר ונוטלו ממקומו בארץ ומרחיקו ממנה, וכפי כח
המכריח, כן גתרחק הדבר מהארץ; ואחר כך בשנפסק כח המכריח,

אב"י הנחל חלק א'

חוזר הדבר לארץ, כי הארץ יש לה כח המושך ומושכת כל הדברים לעצמה, כי אם לאו, לא היו יכולים להתקיים עליה, כי היה ראוי לפל ממנה, מחמת שהיא פדורית וכל בני העולם עומדים סביבה, פידוע, אך שיש לה כח המושך וכו'.

ויש צדיק אמתי, שהוא יסוד העולם וכל הדברים עומדים עליו. וזה הצדיק היחיד בעולם, הוא ענו ושפל ומשים עצמו כעפר, ועל-ידי-זה יש לו כח המושך, להמשיך כל העולם אליו לקרבם להשם יתברך ולתורתו הקדושה. והנה היה ראוי, שימשכו כל בני-אדם לזה הצדיק שהוא בחינת עפר, שיש לו כח המושך, בנזכר לעיל, אך על-ידי כח המכריח מפסיקין ומרחיקין ממנו; הינו שיש בני-אדם, שעל-ידי דבורם ומעשיהם הם מכריחים את בני האדם להרחיקם מהצדיק הנזכר לעיל, וכפי כח המכריח בן מרחיק מהצדיק. ועקר כח המכריח הוא על-ידי גאוה וגסות הרוח ורדיפת הכבוד, שמתירא שיהיה נפחת כבודו ויתבזה כשיתקרב אל האמת. על-כן כל מי שרוצה לידע האמת לאמתו, ישפיל דעתו באמת, ויזכר פחיתותו ושפלותו באמת וכל מה שעבר עליו מעודו; וכשירגיש שפלותו באמת, אז בודאי תתגלה לו האמת, ויתגבר כח המושך על כח המכריח, ויהיה נמשך בנריות גדולה להצדיק האמתי (וענין לקוטי מורנו הרב רבנו נחמן, חלק א, סימן ע).

דרישת שלום לבבית לו והגלויים אליו וכרבת פריאות בגוף ונפש.

ישראל דב אודסר

טבריא

אב"י הנחל חלק א'

ג.

ב"ה, יום ה', חג העצמאות העשור תשי"ח. מבריא.

לקבוד חמדת לבוי, מר זלמן שזר הנעים. שלום ואור רב מהנשך הגדול, ירחף עליו בכל יום תמיד לארץ ימים.

הריני שולח לו את ברכתי הלכתית לחג העצמאות העשירי. ברוך שהחינו והגיענו לזמן הזה, שעשה לנו נסים נגלים לעיני כל העולם, ונסים נסתרים הנעלמים מדעתנו – כן נזכה לגאולה השלמה על-ידי התגלות הדעת הקדושה של צדיק האמת, נחל נובע מקור חכמה, זכותו יגן עלינו אמן.

על-ידי קדשת ארץ ישראל זוכין לידע מרבי האמת, וכפי מה שזוכה להתקשר ולהכלל בהצדיק האמתי, כמזכר זוכה לירשת ארץ ישראל. ארץ ישראל היא כלליות הקדושה שבכל הקדושות, בה זוכין לצאת מטבעיות ולידע ולהאמין שהכל בהשגחה לבד, שזה כלליות הקדושה.

אם היה האדם מאמין באמת בקדשת ארץ ישראל חלק אחד מאלפי אלפים מכמו שהוא באמת – בודאי היה רץ ופורח לארץ ישראל בכל כחו, ולא היה שום מונע שימנעהו.

כל אחד מישראל יש לו איזה חלק בארץ ישראל; ושם חיינו, שם קדשתנו, שם ביתנו, שם ארצנו, שם אדמתנו, שם חלקנו, שם גורלנו. ובחויז לארץ אנו גרים, כאורח נטה ללון, המתגולל בחיצות ובשוקים וברחובות, כי אין זו אדמתנו וחלקנו כלל. ועל-כן נקראת 'חויז' לארץ, חויז דוקא, כי בחויז אנו עומדין, בחויז ממש, ואין איש

אב"י הנחל חלק א'

מאסף אותנו הביתה, עד אשר נבוא אל אדמת הקדש. על-ידי ישיבת ארץ ישראל משיגין השגחת השם יתברך על העולם...

ישראל דב אודסר

טבריא

ד.

ב"ה, י"א אייר תשי"ח. טבריא

אהובי בנפשי, מר זלמן שז"ר, שלום וחיים אמתיים.

כָּבֹד כְּתִבְתִּי שְׂאֵנִי מֵאֲמִין וּמְקוֹנֶה, כִּי בְגִלְלַת הַשְּׁגָחָה הַפְּלִיאָה שֶׁקָּרָה בְּחֵלֵה־הַמּוֹעֵד פָּסַח, תִּהְיֶה לוֹ טוֹבָה וּבִרְכָה רַבָּה בְּעֵסֶק הַהִתְקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק הָאֲמִתִּי. אֲמַנָּם, בְּיַחַד עִם זֶה, מְצִאתִי חוֹבָה לְעֵצְמִי לְגִלוֹת אֶת אֲזִינוֹ הָאֲמֵת אֲשֶׁר בְּלִבִּי, כִּי בְּעֵינַי עִסְקָנוּ, אֲנִי נָקִי לְגִמְרֵי מִכָּל מִינֵי פְגִיזוֹת גְּשָׁמִיּוֹת שֶׁל מָמוֹן וְכִבּוּד וְכִדּוּמָה, חֵם וְשָׁלוֹם, רַק בְּלִתִּי לֵה' לְבָדוֹ. וְאֲנִי בְטוֹחַ וְסוֹמֵךְ עֵצְמִי עַל רוּם מַעֲלַת חֲכָמָתוֹ, שְׂמֵכִין וְיוֹדֵעַ בְּבִירוֹר גָּמוֹר דְּבָר זֶה בְּכִבּוּדוֹ וּבְעֵצְמוֹ. הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ וְעַד, שְׂאֵנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְמַסֵּר אֶת חַיֵּי וּמְמוֹנֵי וְכָל אֲשֶׁר לִי בְשָׁבִיל עֵסֶק זֶה, לְקָרֵב אִיזָה נֶפֶשׁ יִשְׂרָאֵלִי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אוֹ עַל־כָּל־פְּנִים לְהַכְנִים בּוֹ אִיזָה הִרְהוֹר תְּשׁוּבָה אֲפִלּוּ רַק לְרַגַע אֶחָד בְּלִבְדִּי!

רַבְּנוֹ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, אָמַר: שְׁלֹשָׁה דְבָרִים פָּעַלְתִּי אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:
(א) אֶת הַגְּבָהוֹת שֶׁבְּכֶם כָּבֹד שְׁבַרְתִּי.
(ב) עֵבְרָה תַעֲלֶה לְכֶם בְּיַסּוּרִים, לֹא תִגְרַם לְכֶם שׁוֹם גַּחַת־רוּחַ. תַעֲשׂוּ עֵבְרָה, תִּהְיֶה בְּלִי יָדַיִם וּבְלִי רַגְלַיִם.
(ג) מְפָרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר, לֹא תִסְתַּפְּלוּ עוֹד בְּפְגִיזָהֵם. כָּבֹד טַעַמְתֶּם מִיּוֹן הַהוֹנְגָרִי!

אב"י הנחל חלק א'

אִפְלוּ אִם עָשָׂה הָאָדָם מַה שְּׁעָשָׂה וְעָבַר מַה שְּׁעָבַר, גַּם אִזּוּ מְצַמְצָמִים אֶת עֲצָמוֹ הַשֵּׁם יִתְפָּרֵד מֵאֵין סוֹף עַד אֵין תְּכֵלֶת, וּמְרִמּוֹ לֹו רְמִזִּים שְׂוִיתֶקֶרֶב אֱלֹו, בְּסִבּוֹת מְסִבּוֹת שׁוֹנוֹת אֲשֶׁר מְסַבֵּב בְּכָל זֶה בְּתַעֲלוּמוֹתָיו הַנְּשָׁנָבוֹת, כִּי הוּא יִתְפָּרֵד חוֹשֵׁב מִחֻשְׁבוֹת לְכָל יָדָח מְמַנּוֹ נִדָּח. אֲבָל כָּל רְמִיזוֹתָיו הָאֵלֶּה וְכָל קְרִיאתוֹ אוֹתָנוּ הוּא עַל-יְדֵי הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי, שְׁנָשׁוּב אֱלֹו מְכָל מְקוֹם שֶׁהוּא – מְכָל מִינֵי מְנִיעוֹת וּפְתוּיִים וְעַקְמוּמִיּוֹת שְׁפֵלֶב, מְכָל מִינֵי הַתְּנַבְרוֹת קְלַפֵּת עַמְלָק שְׁמַתְנַבֵּר עַל הָאָדָם, וְכָל מְקוֹם שְׁנִתְעוּ וְנִמְעוּ דַעְתוֹ וּלְכָבוֹ.

עצם הַנְּקֻדָּה שֶׁבְּפְנִימִיּוֹת הַפְּנִימִיּוֹת הַלֵּב שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל – מִיָּם רַבִּים וְעִזִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹתָהּ, אִף אִם יַעֲבֹר עָלָיו מַה שְּׁיַעֲבֹר... בְּפִרְיֶשֶׁת שְׁלוֹם וּבְרַגְשֵׁי כְבוֹד וִיקָר, הַמְתַּנְעֵנֵעַ וּמְקוּדָה לְהַתְרַאוֹת בְּשִׁמְחַת לֵב.

ישראל דב אודסר

טבריא

ה.

ב"ה, חצות ליל שישי כ"ו תשרי תשי"מ.

לִידֵיד לְבִי, הַתְּאֵב וְכִמְהָ לְחִזוֹת בְּמַחְזוֹת הַצְּחָצְחוֹת הַצְּפוֹנוֹת וְגִנּוּזוֹת, מִר זְלָמָן שׁוֹר, יְרוּמָם ה' קָרָן יִשְׁעוֹ, וְיִפְקַח עֵינֵי שְׁכָלוֹ לְהַבְחִין וּלְרַאוֹת הָאֲמִת עִזוֹ בְּעִזוֹ.

בְּיָמֵינוּ בָּא שׁוֹרֵד בְּגִבּוֹלָנוּ, וְהוּא רֹאשׁ לְכָל צוֹרְרֵינוּ. שֵׁם מְצוֹר-בְּרִזָּל עָלֵינוּ, טָמָן מוֹקְשִׁים בְּדַרְכָּנוּ, פָּרֵשׁ רִשְׁתוֹת לְרַגְלֵינוּ, עֵינָיו לְמִשׁ

אב"י הנחל חלק א'

וְשָׁנָיו חָרַק עָלֵינוּ לְהִתְגַּלֵּל וּלְהִתְנַפֵּל עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ וּלְהַשְׁמִידֵנוּ, וּבְכָל יוֹם יוֹם מִתְחַדֵּשׁ וּמִתְנַבֵּר עָלֵינוּ, כּוֹס תִּרְעָלָיו לְהַשְׁקוֹתֵנוּ, וְאִין בִּיכְלֵתֵנוּ כָּלֵל לְעַמּוּד בְּנִגְדּוֹ. לְכַד הַפְּלִיא ה' לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ וְהַקְדִּים רְפוּאָה לְמִכָּה, וְהוֹרִיד לָנוּ הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי, רֹאשׁ וּמִבְּחָר מִכָּל בְּחִירֵי צְדִיקָיָא, שֶׁהוּא הֶרְבֵּי וּמְנַהֵיג שְׂבָדוֹרְנוּ וְשָׁל כָּל דְּוֵרוֹת הַבָּאִים, לְהַשְׁקוֹת כָּל הָאָרֶץ חֲכָמָה וְדַעָה אֶת ה', בְּנִהְרֵי נַחֲלֵי חֲכָמָתוֹ וְתַקּוּנָיו וְעֲצוּתָיו הַעֲמֻקּוֹת; לְטַהַר טְמֵאִים, לְהִרְחִיץ צוּאִים, לְהַלְבִּין כְּתָמִים, לְזַכּוֹת אֲשָׁמִים, לְכַפֵּר זְדוּנִים, לְקַרֵּב רְחוּקִים, לְקַבֵּץ גְּדֻחִים וְאוֹבְדִים, לְהוֹצִיא מִמִּסְגַּר אֲסוּרִים, לְשַׁמַּח לֵב נִדְכָּאִים וְנִדְוִים.

אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְהַנְצִיל מִן הַפְּטוּעִים וְהַתּוֹעִים בַּחֲשָׁד וְאֶפְלָה, לְבַל יֵרָאוּ וַיִּבְיטוּ בְּאוֹר הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כָּלֵל כָּל הַצַּדִּיקִים שֶׁבְּכָל הַדְּוֵרוֹת, וְהוּא יִגְמַר בְּשִׁלְמוֹת כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁהִתְחִילוּ הַצַּדִּיקִים שֶׁבְּכָל הַדְּוֵרוֹת, וַיִּתְקַן כָּל הָעוֹלָם בְּתַכְלִית הַשְׁלֵמוֹת, וּבְגִדְל כַּחוֹ יִכְנִיעַ וַיִּבְטַל כָּל הַמִּינּוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת מִן הָעוֹלָם, וַיִּמְשִׁיךְ אֱמוּנָה בְּעוֹלָם, וַיֵּאִיר לְכָל אֶחָד הַתְּגַלּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ בְּהִתְגַּלּוֹת נִפְלְאָ מְאֹד, אֲשֶׁר עֲדִין לֹא נִשְׁמַע וְלֹא נִרְאָה כְּזוֹת מִימּוֹת עוֹלָם...

כְּשֶׁמִּתְנַבֵּר תִּקְוָה זְהֵמַת הַנְּחֻשׁ, חֵם וְשִׁלּוּם, וְנִתְרַחַק מְאֹד מִקְדָּשׁתַּי יְהוּדוֹתוֹ, וְהוּא נֶעַ וְנָד וּמְטַלְטֵל וְדוֹחִין אוֹתוֹ מִקְדָּשׁתוֹ מִדְּחֵי אֵל דְּחֵי, אֲזִי מִתְעוֹרְרַת קְדָשׁתַּי נֶפֶשׁ הָאָדָם. וְאִן דִּיקָא, אִם הוּא חֹזֵק וְאִמְיִץ וּמִתְחִיל לְבַקֵּשׁ וּלְדַרֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ וּלְחַתֵּר בְּכָל עֵת וּלְהִתְנַעֵנַע וּלְכַסֵּף לְמִצָּא אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ, וְאִף־עַל־פִּי שְׁעֲדִין עוֹבְרִים יָמִים וְשָׁנִים הֶרְבֵּה וְאִינוּ זוֹכָה לְמִצָּאוֹ יִתְבַּרַךְ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, אִף־עַל־פִּי כֵּן יִדַע

אב"י הנחל חלק א'

וַיֵּאמְרוּ כִּי בְּכָל עֵת וָעֵת, עַל-יְדֵי כָּל בִּקְשָׁה וּבִקְשָׁה וְעַל-יְדֵי כָּל דְּרִישָׁה וְדְרִישָׁה שְׂדוּרֵשׁ וּמִבְּקֵשׁ וּמִחֲפֵשׁ לְמִצָּא כְּבוֹד קְדָשְׁתּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי כָּל הַבְּטָה וְנִגְעָנוּעַ שְׂמֵכֵיט וְתוֹלָה עֵינָיו לְרַחֲמָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי כָּל תְּנוּעָה וְתַנוּעָה שְׂפוּנָה לְקְדָשָׁה – עַל-יְדֵי כָּל זֶה זוֹכֶה בְּכָל פְּעַם לְשֹׁבֵר חוּמוֹת בְּרוּל וְדִלְתוֹת נְחֹשֶׁת; אֶף-עַל-פִּי שְׂאֲחֵר-כֶּךָ מִתְגַּבְּרִין עָלָיו בְּכָל פְּעַם יוֹתֵר, רַחֲמָנָא לְצַלּוּ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵין יִגִּיעוּ לְרִיק, חֵם וְשְׁלוֹם, וְאֵין שׁוּם תְּנוּעָה שְׂפוּנָה לְקְדָשָׁה נְאֻכְרֵת, חֵם וְשְׁלוֹם ... וּבּוֹדֵאי סוּף-כָּל-סוּף יוֹכֶה לְמִצָּא אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ וְלַעֲלוֹת בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה.

וְזֶה הַכַּח לְחֲפֵשׁ וּלְבִקֵּשׁ אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֶפְלוּ בְּתַכְלִית הַיְרִידָה, בְּתַכְלִית גְּלוּת הַנֶּפֶשׁ, הוּא בּוֹכוֹת תּוֹרָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי, שְׂמֵטָה כְּלָפִי חֶסֶד וּמוֹצֵא טוֹב בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי יוֹדַע לְלַקֵּט כָּל בְּחִינּוֹת טוֹבוֹת שְׂנֵמְצָא בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא עוֹסֵק בְּרְפוּאוֹת כָּל אֶחָד, אֶפְלוּ אִם הוּא חוֹלָה גְּדוֹל מְאֹד בְּחֵלִי הַנֶּפֶשׁ, כִּי הוּא מוֹצֵא בּוֹ גַּם-כֵּן נִקְדוֹת טוֹבוֹת, בְּחִינַת שְׁעָרוֹת, דִּהְיִינוּ מֵה שְׂמֵנִתֵּךְ עֲצֵמוֹ מֵרַע לְטוֹב כְּשֶׁעָרָה, וְזֹאת הַשְׁעָרָה הוּא בְּחִינַת צְנוּר, שֶׁהַצַּדִּיק מְמַשֵּׁיךְ עַל-יְדוֹ גַּם עָלָיו שְׂכָלִיּוֹת, עַד שְׂמֵכָנִים בּוֹ גַּם-כֵּן הַשְּׂגוֹת אֵלְקוֹת, שְׂוָהוּ עֵקֶר גְּדֻלַּת הַצַּדִּיק, כְּשֶׁיִּכּוֹל לְרַפְּאוֹת גַּם חוֹלָה הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר!

הַמַּעֲתִיק וְהַמְסַדֵּר, הַמְתַּפְּלֵל בְּכָל יוֹם לְשְׁלוֹמוֹ וְהַצִּלְחָתוֹ, וְדְבוּק בְּנֶפֶשׁוֹ הַיְקָרָה וְהַנְּעִימָה בְּכָל עֵת תָּמִיד, בְּכָל לֵב וּבְכָל נֶפֶשׁ בְּאַמֶּת, וְדוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ וְטוֹבָתוֹ וְשְׁלוֹם הַגְּלוּיִים אֵלָיו.

ישראל דב אודערסר

ו.

ב"ה, ו' אייר תשי"ט. טבריא.

נַאֲמַן לְבִי, מִר זְלַמָּן שְׁזַר, הַדְּגוּל בְּנִשְׁמָה גְבוּהָה וְכו', וְכו', שְׁלוֹם וַיִּשַׁע רַב.

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ חוֹשֵׁב מַחְשְׁבוֹת לְבַל יִדַח מִמֶּנּוּ גְדַח. וּבְשֵׁרוּאָה שֶׁהָאָדָם נוֹפֵל לְמָקוֹם גָּמוּד וְרַחוּק מִהַתּוֹרָה בְּיוֹתֵר, בְּתַכְלִית הַשְּׁפָלוּת וְהַפְּחִיתוּת, וְהַסְּטָרָא־אֲחֵרָא וְהַטְּמָאָה מִתְּפַשְׁטִין עָלָיו מְאֹד וּמִסְבָּבֵין אוֹתוֹ מְכַל צַד וְרוֹצִין לְבַלְעוֹ לְגַמְרֵי, חֵם וְשָׁלוֹם, חֵם וְשָׁלוֹם, אַזִּי דִּיקָא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְרַחֵם עָלָיו וּמְזַמֵּין לוֹ שֵׁם רְמִזִּים לְפִי אוֹתוֹ הַמָּקוֹם, וּמְזַמֵּין לוֹ אִיזוֹ זְכוּת שְׂיִכּוֹל לְזְכוּת בְּזֵה הַמָּקוֹם הַרְחוּק דִּיקָא, וְזֵה הַנְּפִיזִין וְהַפְּחִירָה שְׁלוֹ. וְאִם יִזְכֶּה לְזַכֵּר שֵׁם בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלַעֲשׂוֹת שֵׁם מֵה שְׁמַרְמִזוֹ לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא, בְּקַל יוֹכֵל לָשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

הַצְּדִיק הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד, שְׁזוֹכֵךְ עֲצָמוֹ מְכַל וְכַל, הוּא אֵינּוּ מֵת כָּלָל, כִּי גַם לְאַחַר הַסְּתַלְקוּתוֹ הוּא עוֹסֵק בְּתַקּוֹן גַּפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִבְּחַיָּיו, מַחֲמַת שְׂאֵז עוֹלָה בְּכָל פַּעַם לְמַדְרַגּוֹת גְּבוּהוֹת וְנִפְלְאוֹת וְנִשְׁגָּבוֹת כָּל־כָּף, עַד שְׂיִכּוֹל לְתַקֵּן הַכֹּל, כִּי עַקֵּר הַתַּקּוֹן צְרִיכִין לְקַבֵּל מִמָּקוֹם הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר, וְכַל אֶחָד כָּל מֵה שְׂשַׁקְלָקֵל יוֹתֵר וְיוֹתֵר, חֵם וְשָׁלוֹם, הוּא צְרִיךְ לְקַבֵּל הַתַּקּוֹן מִבְּחִינַה הַגְּבוּהָה וְרַחוּקָה עוֹד יוֹתֵר. וְזֵה בְּחִינַת "מְרַחוּק ה' גְּרָאָה לִי", מְרַחוּק דִּיקָא, "מִמְרַחֵק" תְּבִיא לְחֻמָּה", שְׁעַקֵּר הַתַּקּוֹן צְרִיכִין לְקַבֵּל מִמְרַחֵק, מִבְּחִינַה הַגְּבוּהָה וְרַחוּקָה מִמֶּנּוּ מְאֹד.

אב"י הנחל חלק א'

אבל העקר, שצריכין לשבר מניעות הרבה קדם שזוכין להתקרב לזה הצדיק, כי המניעות רבות ועצומות מאד בלי שעור, בפרט מניעת המוח שיש, שאינם מאמינים בעצם שיוכלו לקבל תקון, לפי עצם רבוי קלקולם בכל פעם בלי שעור ימים ושנים הרבה. ואף על פי שתולין הקלקלה בעצמם, גם זה הוא בחינת מניעת המוח, שאינם מאמינים בגדלת חסדי השם יתברך, אשר לא תמנו ולא כלו לעולם, ובגדלת הצדיק האמתי הממשיך חסדים נפלאים חדשים בכל פעם, עד שכל מי שחפץ לקבלם יכול לזכות עליהם ולהתקן אפלו קלקל כמו שקלקל, חס ושלום.

עקר הארת כבודו יתברך בעולם הוא רק על ידי הצדיק, המצדיק את הרבים ומשתדל לקרב את הרחוקים ולהחזירם להשם יתברך, שזה עקר כבודו יתברך, ונתעלה ונתגדל כבודו בעולם. על כן צריך כל אדם להשתדל מאד לקרב הרחוקים להשם יתברך. גם אין לאדם לומר: איך אני יכול להתקרב להשם יתברך, ואני רחוק כל כך על ידי רבוי מעשי הרעים? כי אדרבא, כל מה שהוא רחוק ביותר, יתגדל על ידו כבוד השם יתברך ביותר פשישתדל לשוב ולהתקרב אליו יתברך, כי זה עקר כבודו יתברך.

המעתיק והמסדר, המתפלל תמיד בכל יום בעד שלומי וטובתו בכל לב, במסירות נפש. דורש שלומי ושלום הנגלים אליו.

ישראל דב אודערסר

ז.

כ"ה, י"ב אייר תשי"ט. מבריא.

חֲמֻדַּת לְבִי הַנְּחָמָד מִפּוֹ וּמִפְּנִינִים, מִר זְלַמֵּן שׁוֹר, ה' יֶאֱרִיךְ שְׁנוֹתָיו
בְּנַעַם הַעֲלִיּוֹן, בְּאִפְּן שְׁיִסְלַק וַיִּבְטַל חֲכָמְתוֹ וְשִׁכְלוֹ נֶגְדַּ מְתִיקוֹת אוֹר
הַדַּעַת שֶׁל הַצַּדִּיק הַחֲכָם הָאֲמִתִּי.

**...הארצינגער פֿרוּדער! גיוואהלד, מען שלאַפֿט! ביז ווען נאך וועט
מען שלאַפֿין? (אחי הנלֶבב! זה נורא! פי רדומים בלָנו. עד
מתי נהיה בלָנו בְּתַרְדֵּמָה?) הַזְּמַן הוֹלֵךְ וְהוֹמָה וְסוּעַר וְרִץ וּפּוֹרַח מְאֹד, יוֹתֵר
מִצְלוֹ שֶׁל עוֹף הַפּוֹרַח בְּאוֹר, וְהַגּוֹף אֲפֶשֶׁר עֲכָשׁוּ בָּא יוֹמוֹ! וּמָה נַעֲשֶׂה
לְיוֹם אַחֲרוֹן? אִין חֲכָמָה וְאִין עֲצָה כִּי אִם לְבָרַח לַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי, זְקֵן
שְׁבֻזְקִינִים, סָבָא דְסָבִין, בְּחִיר מִבְּחִירֵי צַדִּיקָיָא, שְׁפַעֲצִים גְּדֻלְתּוֹ וְנִזְרָאוֹת
כַּחוּ יִכּוֹל לְתַקֵּן הַבַּל, אֲפֵלוּ נִפְשׁוֹת פְּגוּמוֹת וּמְקַלְקְלוֹת כָּל-כַּף, שְׂאֵי
אֲפֶשֶׁר לָהֶם לְהַתְקַן בְּשׁוּם פְּגִים.**

**אף-על-פי שתוכחה הוא דבר גדול, להוכיח את חברו פְּשׁוּאָה בּו
שְׂאֵינוּ מִתְנַהֵג בַּשּׁוֹרָה, אף-על-פִּי־כֵן לָאו כֹּל אָדָם רְאוּי
לְהוֹכִיחַ, כִּי עַל-יְדֵי תוֹכְחָה שֶׁל מִי שְׂאֵינוּ רְאוּי לְהוֹכִיחַ, אֲזִי לֹא דִי שְׂאֵינוּ
מוֹעִיל בְּתוֹכְחָתוֹ, אֵף גַּם הוּא מְבַאֵשׁ רֵיחַ שֶׁל הַנְּשָׁמוֹת הַשּׁוֹמְעוֹת
תוֹכְחָתוֹ, כִּי עַל-יְדֵי תוֹכְחָתוֹ הוּא מְעוֹרֵר הַרֵיחַ הָרַע שֶׁל הַמַּעֲשִׂים
הָרָעִים וְהַמְדוּדוֹת הָרָעוֹת שֶׁל הָאֲנָשִׁים שְׁמוֹכִיחֵם, וְעַל-יְדֵי־זֶה הוּא מַחְלִישׁ
הַנְּשָׁמוֹת שְׁלָהֶם. אֲבָל קוֹל הַמוֹכִיחַ הָרְאוּי, מְחַזֵּק כַּח הַנְּשָׁמָה, כִּי הוּא
מוֹסִיף וְגוֹתֵן רֵיחַ טוֹב בְּהַנְּשָׁמוֹת עַל-יְדֵי קוֹל תוֹכְחָתוֹ, וְזוֹכִין לְאֲמוּנָה
בְּשִׁלְמוֹת. וְעַל-יְדֵי־זֶה נִתְרַבָּה כְּבוֹדוֹ וְתִפְרָךְ מְאֹד, כִּי עָקֵר כְּבוֹד הַשֵּׁם**

אב"י הנחל חלק א'

יתברך הוא כְּשֶׁבִנְי־אָדָם מֵחוּץ לְקִדְשָׁהּ מְקַרְבִים אֶת עֲצָמָם לְפָנִים
מִהַקְדִּישָׁהּ, זֶהוּ עֵקֶר כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, "וְכִדִּין אֶת־עֲלָא וְאֶת־יִקְר שְׂמָא
דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָא וְתַתָּא". וְעַל־יְדִיזָה מִמְּשִׁיכִים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם.
עֲנִין זֶה שֶׁל תּוֹכְחָה הוּא מִהַדְּבָרִים שֶׁכִּתְּבִיתִי לְפָנֶי שְׁנַתִּים לְרֵאש־
הַמְּשָׁלָה מֵר ד. בְּנִגְוִרְיוֹן. כְּדָאֵי שְׂיַבְקֵשׁ מִמְּנוּ שְׂיִרְאָה לֹא הַמְּכַתֵּב, כִּי
הוּא מְעַנֵּן מְאֹד!

ישראל דב אודעסר

טבריא

ח.

ב"ה, עש"ק מ"ג לעומר תשי"ט. טבריא.

יקירי, מר זלמן שזר, המבין דבר מתוך דבר וכו', שלום רב.

צָרִיךְ לָשִׁים יָב לְהַבִּין מֵתוֹךְ דִּבְוִרֵינוּ דְּכָר מֵתוֹךְ דְּכָר, לְקַבֵּל מֵהֶם
רְמִזִּים בְּעֲנִין הַהִתְקַשְּׁרוֹת לְהַצְדִּיק, שְׂפִכְחוּ הַגְּדוֹל יָכוֹל גַּם
הִרְחֹק וְהִירוֹד בִּירִידָה עֲמָקָה בְּלִי קֶץ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. אִם
אֲמַנָּם מִעֲשִׂינוּ אֵינָם עוֹלִים יָפָה, וְעֲשִׂינוּ מָה שְׂעֵשִׂינוּ, וְקַלְקַלְנוּ מָה
שְׂקַלְקַלְנוּ, וְנִתְרַחַקְנוּ כְּמוֹ שְׁנִתְרַחַקְנוּ, וְכֹאנֹנוּ לְמָה שְׂפִאנֹנוּ, עַד שְׂהִחְרַבְנוּ
אֶת בֵּית הַחֲכָמָה וְשִׁרְפָנוּ אֶת הַיְכָלִי הַשָּׁכֵל וְהַגְּלִינוּ אֶת דַּעַתְנוּ לְמָקוֹם
שְׂהַגְלִינוּ, אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ, וְחֲסִדֵי ה' כִּי לֹא תִמּוּ וְלֹא
כָּלוּ רַחֲמֵינוּ...

כִּי שֶׁהוּא הוֹלֵךְ בְּגִשְׁמֵיּוֹת כָּל יָמָיו, וְאַחֲר־כֵּן נִתְלַהֵב וְרוֹצֵה לְהִתְקַרֵּב
לְהַצְדִּיק, שְׂיִזְלִיכֵהוּ בְּדַרְכֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי מִדַּת הַדִּין מְקַטְרַגֶּת

אב"י הנחל חלק א'

עליו ואינה מניחה אותו ומזמינה לו מניעה, והכסיל כשרואה המניעות, חוזר לאחוריו. אבל מי שהוא בר דעת, הוא מתקרב את עצמו אז דיקא, כי באמת השם יתברך בעצמו נסתר בהמניעה הזאת. אין השם יתברך שולח על שום אדם מניעות רק כפי פחו ויכלתו שיוכל לעמוד בהן, אם ירצה להתגבר עליהן פראוי, על-כן באמת אין שום מניעה כלל, כי כל המניעות הן רק באחיזת עינים. והעקר הוא לב חזק ואמיץ, ואז אין לו שום מניעה מלהתקרב אל האמת, כי הכל בטל ומבטל למי שמתחזק ומאמץ את לבבו בהשם יתברך.

בני-אדם יש להם פח למנע ולהסית את האדם, לרחקו מהשם יתברך ומהצדיק האמת, יותר מן היצר הרע. על-כן מי שרוצה באמת להתקרב אל האמת, צריך שתהא לו התחזקות גדול כנגד המסיתים והמונעים, לעמוד בעזות גדולה נגד עזותם הרעה, ויהיה מצחו חזק לעמת מצחם, ואל יתביש מפני המלעיגים, ויחשב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו, רק יהיה בכחינת "אחד היה אברהם", כאלו הוא יחיד בעולם, ועל-ידי-זה זוכה למצא את השם יתברך על-ידי הפקשה והחפוש לבר, שדורש ומבקש את כבודו יתברך. ודוקא על-ידי התגברות תקף ההעלמה כל-כך, נתרומם ונתעלה אחר-כך כבודו יתברך ביותר, ולסוף נתהפך הכל לטובה ונתקן העולם בשלמות!

מחמת טרדת ערב שבת קדש, ההכרח לסיים. אוהבו הקשור בלבו בכל יום תמיד, המעתיר לשלומו וטובתו באמת.

ישראל דב אודעסר

טבריא

אב"י הנחל חלק א'

ט.

ב"ה, חצות ליל שלישי כ"ה תשרי תש"כ. תל אביב.

לבי ונפשי, מר זלמן שזר, המזכר ומצחצח את נפשו בצחצחות
העליונות החדשות לגמרי שנתגלו בדורותינו אלה, שלום וחיים וכל
טוב.

אפלו מי שזוכה למצא לעצמו חבר אמתי, שקבל מהצדיק האמתי
דברי-אמת המועילים לנפשו באמת, אף-על-פי-כן עדין צריך
יגיעה גדולה וחפוש הרבה עד שיוכל למצא ולהשיג געימות אמיתת
עצותיו הקדושות, שעקר יהדותו תלוי בהם; כי לבעל-בחירה קשה
מאד לעזר, כי אם בחסדי ה' הנפלאים מאד מאד שממשיך הצדיק
האמתי בכל עת, אבל צריכין לזה על-כל-פנים איזו אתערוותא דלתתא,
ועל-כן זה העסק, לעסק עם בני-אדם לקרבם אל האמת לאמתו, עמק
מאד מאד, עמק עמק מי ימצאנו, וצריכין לזה חפוש ובקשה הרבה, הן
מהחבר הן מהתלמיד, ואז אם יחפש באמת, בודאי ימצא!

הרב ר' יודל, זכרונו לברכה, ממדווידבקה, בתחלת התקרבותו אמר
לו רבנו, זכר צדיק לברכה: פשרצונו להתקרב אל האמת אז
מתגבר השקר, וכשמתגברין על המניעות ומשברין אותם, אז נעשה
מ'שקר' 'קשר' – וועסטו שוין זיין מקושר צו מיר כל ימי חייד! (אתה
כבר מבטח שתהיה מקשר עמי כל ימי חייד).

הרב הצדיק ר' יקותיאל, המגיד מפיריהוביצה, זכרונו לברכה, הוא
אשר זכה ביותר מכל המפרסמים שפדורו להכניע את עצמו
תחת רבנו, זכר צדיק לברכה, ולעמוד לפני הדרת קדשיתו באימה ופחד,

וגם אנשי מקרביו ויוצאי חלציו נתקרבו על-ידו לרבנו זכרוננו לברכה. הצדיק ר' יצחק איזיק, גם הוא היה מאנשי המגיד הנ"ל, והיה עוסק במשא ומתן, בעסק חלוף מטבע; וכבואו אל רבנו, זכר צדיק לברכה, הלהיב את לבבו לעבודת ה' בלבת-איש ממש וצוה עליו הנהגות כפי שרש נשמתו. והנהגה אחת צוה עליו, שהיתה כבדה וקשה מכלם, הינו – שנה תמימה לא ידבר עם שום אדם אפלו תבה אחת, ואחר-כך נסע לביתו. ומיד כבואו לביתו, הפריש את עצמו ומקומו מעסקי העולם הזה לגמרי ולא דבר עם שום אדם, כאשר צוה עליו, עד שכבר לא משו שפתיו מתורה ותפלה. ומיד נתעוררו עליו מריבות ורדיפות גדולות מאד מכל משפחתו, ובפרט מחותנו ואשתו, והרבו לדבר ולבטא כנגדו כבטויים, כמדקרות חרב ממש. ורבנו זכרוננו לברכה, הביט ברוח קדשו את גדל מרירות לבבו מדבריהם הרעים ונתירא מאד, שלא יפל מעבודתו, חס ושלום, על-ידי זה. ומיד קרא בזריזות לאחד מאנשיו וצוה לו שישפר תקף עגלה לטירה וכיצה, ורץ לשם במהירות והגיע לשם בלילה, והעמיד את עצמו עם העגלה אצל בית חותנו של ר' יצחק, זכרוננו לברכה, שישב עמו ביחד. והקיש על הדלת שיפתח לו, ונכנס לשם. וישא חותנו את עיניו וירא והנה רבנו זכר צדיק לברכה, בא לביתו, ויתפלא וישתומם מאד על זה. ור' יצחק איזיק, זכרוננו לברכה, היה בחדרו וקרא אז קריאת שמע לפני השנה, בכח גדול, בדבקות עצומה ונפלאה מאד; ורבנו זכר צדיק לברכה, שמע, ולא רצה לבגס לחדרו ולהתראות בפניו, כדי שלא יבלבלו ויפסיקוהו באמצע קריאתו. ובתוך כך התחיל רבנו זכרוננו לברכה, להזכיר את חותנו על דרכו הרע, על שהוא מוסר את חתנו ביסורים קשים פאלה. גם שאל אותו רבנו זכרוננו לברכה: "הלא בפקר פשאתה מגיח תפליו,

אב"י הנחל חלק א'

ובידיך אתה מכריז את עצמך ברצועות של עור-בהמה, ובכף אתה מחשה ודומם ואינך רוצה לדבר אז שום דבור – אם יעמד אז לנגדך איזה ערל, שלא ראה ושמע פזאת מעולם, האם לא היה אומר עליך שאתה יוצא מדעתך?! בן גם אמרי פיך האלה, שאתה אומר על חתנך שהוא יוצא מדעתו על שעושה רצון הבורא יתברך, כפי תעלומות דרכיו אשר יודיענו על-ידי עבדיו הנאמנים". ועוד פיוצא בדברים כאלה דבר והוכיחו, עד שנתחרט מאד חותנו על זה, וקבל על עצמו לבל יוסיף עוד ליסרו מהיום ההוא והלאה. ואחר שגמר ר' יצחק איזיק, זכרונו לברכה, את 'שמע', נתראה בפניו, ונתמלא מאד לבבו בגילה ושמחה עד שהחיה אותו ממש. ובבקר השכים רבנו, זכרונו לברכה, ושב לביתו, ומאז והלאה עסק רבי יצחק איזיק, זכרונו לברכה, בעבודתו בלי מונע וחולק.

ר' יצחק יהודה, זכרונו לברכה, מטפליק, קדם התקרבותו לרבנו, זכר צדיק לברכה, היה מפרסם גדול בעירות רבות והיו נותנים לו פדיונות. ואחר-כך, כשהפיר אמתתו של רבנו, זכרונו לברכה, עזב והרחיק מעל עצמו הנהגת פרסומו, וקבל על עצמו על עבודתו יתברך בתמימות ופשיטות, ולא הסב את פניו גם מכל החרפות והבושות שהיו לו מחמת זה, וישוב אל ה' בכל לבו ונפשו, כשאר אנשי רבנו, זכרונו לברכה.

האמונה לבה, שמאמין בהצדיק ומקרב עצמו אליו, אפלו אם לא יקבל ממנו כלל – זה בעצמו טוב מאד, כי על-ידי האמונה וההתקרבות לבד נאכל הרע שלו ונתהפך למהות הצדיק, ובלבד שתהיה פונתו לשמים. רבנו, זכרונו לברכה, הוכיח את אחר שהיה

אב"י הנחל חלק א'

מקרב ונתרחק, ואחר-כך חזר ובא אליו. ענה ואמר: אפלו אם עוברים בפמה שנים ואינו נעתק ועולה ממדרגתו, רק הוא עומד במדרגתו הראשונה כבתחלה, ואפלו אם הוא גרוע יותר מבתחלה – אם הוא מקרב לצדיק האמתי, ההתקרבות בעצמו היא טובה מאד בלי שעור וערך. הלא יש אצלי אנשים, שאיני יודע אם שאול תחתיות היה די לפניהם, ועל-ידי נתקרבו להשם יתברך! וכו'.

הדורש שלומנו והצלחתו באהבה עזה, בכל לב ונפש.

ישראל דב אודערסר

י

ב"ה. ערב חנוכה תש"כ.

נפשי, יקירי וחביבי, מר זלמן שז"ר, ששם את לבו לשזר עצמו אל האמת האמתית הפודה מכל צרות, אשר כל העולם צריכים מאד מאד לקבלה, שלום וכל טוב.

זה שאנו מדליקין גר חנכה כל אחד בביתו למטה מעשרה טפחים, פי הצדיק הגדול ממשיך תקונים נפלאים באלה, עד שמאיר בחינת השגת אלקות על-ידי צמצומים גם למטה בדיוטא התחתונה מאד, שהוא בחינת למטה מעשרה טפחים, שמעולם לא ירדה השכינה לשם; פי בגדל פחו יכול להאיר אפלו בהרחוקים והגרועים מאד, אם רוצים לקבל, בבחינת: "פי אשב בחשך, ה' אור לי". וזה עקר מצות גר חנכה, להדליק ולהאיר אור האמת בעולם, שיזכו הכל לידע היכן הצדיק האמתי, שהוא ראש מבחר האמת שבין הצדיקים. פי עקר הגם של חנכה, שנכנעה מלכות הרשעה שהיא בחינת שקר, בחינת עבד, והמת

אב"י הנחל חלק א'

הנחש, ונתגברה מלכות דקדושה של ישראל, שהם בחינת בן המלך, בחינת אמת.

צריך לבון בהדלקת נר חנפה, שנוכה על ידיה להמשיך הארת האמת, ונוכה להתקרב לנקדת האמת תמיד. הכוסף ומתגעגע להתראות באהבה ושמחה, בלב אמת, דורש שלומו ומעטיר בעד שלומו וישועתו והצלחתו לנצח.

ישראל דב אודער

יא.

ב"ה. א' דחומ"פ ט"ז ניסן תש"ד. תל אביב.

אחי יקירי וחביבי בנפשי, מר זלמן שז"ר הנעים, שלום וחיים טובים וארבים.

מכתבו קבלתי זה עתה ... והיה לי לשמחה רבה. תשואות חן לכבודו. ישלם ה' פעלו, ויושיעו, שיוסיף עוד כהנה וכהנה לחמף טוב מתוך הגיהנם של זה העולם, המלא מרירות ומכאובות, כי רק זה נשאר להאדם, ושכרו לא יקפה, וצדקתו עומדת לעד. עיני תלויות אל ה', שיהיו נצמחים מזה הפרות הטובים שאנו מחכים להם, להחיותנו, שהם נעימות ידידות ערבות מתיקות התנוצצות אלקותו ותברך, שהמשיך רבנו הקדוש והנורא בעולם גם בדור היתום הזה, בשפל מצבנו זה. אשרי הזוכה להתקרב אליו ולילך בדרךיו באמת! פרוך אלקינו, שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים וכו'.

אוהבו הנאמן באמת וכו', בכרפת חג פשר ושמחה.

ישראל דב אודער

תל אביב

יב.

ב"ה. אור ליום ששי כ"ג אייר, תש"ד.

ידיד לבני הנעים, מר ז. שז"ר, הגדל וצומח מטפי גן-עדן של הצדיק, שהוא שרש נשמת משיח, שרש כל מעינות החכמה, שיכול להעלות ולחדש את העולם לטובה, לקשר ולהמשיך את כלם להשם יתברך, אפלו את הרחוקים מאד מאד בתכלית הרחוק ביותר, חיים ושלו.

ברודער הרצינער, שרעק זיך ניט! גאט איז מיט דיר, בייא דיר, לעבין דיר! (אחי הנלבב, אל תירא! ה' עמך, אצלך ועל ידך). הצדיק קורא וצועק אלינו בקול חזק ועמק מאד: גיוואהלד! זייט אייך ניט מייאש! קיין יאוש איז גאהר ניט פאר אנדען! (גיוואהלד! אל תתאשו! אין שום יאוש (פעולם) פללז) יש עגנן שנתהפך הכל לטובה. טייערער הרצינער ברודער (אחי היקר והנלבב)! הסתכל היטב והתבונן גדל עצם הנם והחסד הנפלא, שהפליא עמנו אדון הנפלאות בעת חשך כזה, אשר פקח עינינו לראות נקדת אמת אמתיו כזה, שאי אפשר להסתירו מדעתנו בשום אפן, וזכינו להיות בחלקו של הצדיק האמת, אור החדש הגדול והנורא וכו'.

אף אם המלחמה ארבה וחזקה מאד, וגדל ההתגרות שמתגרין בנו הוא בלי שעור שעור, ומעשינו הם כמו שהם, עד שירדנו פלאים לעמקי ימים ותהומות, אף-על-פי השם יתברך יגמר את שלו בודאי, וכל אלו הרהורי-תשובה שפא לאדם בימי חייו, אינו נאכד שום אחד מהם. אף-על-פי שאין זוכין עדין לתשובה בראוי, ואפלו אם הפעל-דבר מתגבר עליו אחר-כך ביותר ונופל למטה יותר ויותר, חס ושלו,

אב"י הנחל חלק א'

אף-על-פי-כן, כל מה שנתעורר לפעמים באיזה הרהורי-תשובה מעט
דמעט פחות השערה, אינו נאבד לעולם, וסוף-כל-סוף יהיה לו תקון
על-ידי-זה, על-ידי התקבצות הרהורי-תשובה, בכח הצדיק האמת,
המנהיג הרחמן, שמצדיק את כל ישראל ומסתכל רק על הטוב שיש
בכל אחד מישראל, ומלקט ומוציא כל הנקודות טובות שיש בכל אחד
אפלו פחות השערה, ועושה מהם כלים וצנורות נפלאים להמשיך
השגות אלקות על-ידם לכל אחד, אפלו להנפולים והירודים מאד,
להאיר גם בהם, כי עדין ה' אתם ואצלם וכו', שזה עקר תקונתם
ותקונם. עקר הישועה הפאה אינה אלא על-ידי אמונה, ומדת אמונה
היא לפי מנהיג הדור; צריך לראות למלאות האמונה על-ידי הארה
של הצדיק, שהוא פלליות של השבעה רועים, כי הוא רועה האמונה
לתקנה ולהשלימה, ועל שם זה נקרא 'רועה', על שם (תהלים לו) "ורעה
אמונה", וכל עקר אמונת ישראל ממשיך הוא להדור. ואי אפשר
להתקרב לזה הצדיק אלא על-ידי עזות, כמאמר רבותינו זכרונם
לברכה: "הווי עז כנמר"; כי יש רועים של הסמרא-אחרא, והם גם-כן
מפרסמי הדור, ועקר מלכותם על-ידי עזות, והם בכלבים בעזותם,
בבחינת (ישעיה נו) "והכלבים עזי נפש, המה רעים", והן 'פני הדור בפני
הכלב'. ועל-כן כדי להנצל מהם, מתחת ממשלתם, אי אפשר רק
על-ידי עזות, לעמוד נגד עזותם, ואז - "נהלת בעזך אל גוה קדשך",
הינו על-ידי עזות נכנס לתוך הקדשה.

אסים ואמר שלום מעמך הלב. המשיך יבוא!

ישראל דב אודעסר

יג.

ב"ה. ער"ח סיון, תש"ך. טבריא.

אהובי יקירי, מר ז. שז"ר, הגדל וצומח ממפי גן-עדן של הצדיק, שהוא שרש נשמת מושיח, שיכול להעלות ולחדש את כל העולם לטובה, לקשר ולהמשיך את כלם להשם יתברך, אפלו את הרחוקים מאד מקדשות ישראל בתכלית הרחוק ביותר, שלום וכל טוב לארץ ימים.

אהובי, אחי, נפשי ולבבי, אשר אהבת דוד ויהונתן אהבתנו, ולא תבטל לעולם, יען אינה תלויה בדבר בטל! הסתכל היטב והתבונן בעצם החסד והישועה הנפלאה אשר הפליא השם יתברך עמנו, אשר פקח עינינו לראות נקדת אמת אמתיו כזה שלא נתגלה מימות עולם, שאי אפשר להסתירו עוד מדעתנו בשום אופן. מה מאד מתקו דברי חכמינו וזרונם לברכה אלינו, במה שרמזו לנו בדבריהם על רבנו: 'הלכה פרב נחמן', 'והלכה פרב נחמן', והלכה בנחמני'.

עקר הישועה הבאה אינה אלא על-ידי אמונה; ומדת אמונה היא לפי מנהיג הדור. צריך לראות למלאות את האמונה, על-ידי הארה של הצדיק, שהוא פלליות השבעה-רועים, כי הוא רועה האמונה, לתקנה ולהשלימה, וכל עקר אמונת ישראל ממשיך הוא להדור. ואי אפשר לבוא לזה הצדיק ולהתקרב אל הקדשה, כי אם על-ידי עזות דיקא, כמאמר חכמינו וזרונם לברכה: "הוי עז בנמר", וכמו שפתוב: "גהלת בעזך אל גוה קדשך", הינו על-ידי עזות נכנס אל הקדשה. כי יש רועים של הסטרא-אחרא והם גם-כן מפרסמי הדור, ועקר כחם, על-ידי עזות, והם בכלבים בעזותם, בבחינת "והכלבים עזי נפש, המה רעים" (ישעיה נז), והן 'פני הדור בפני הכלב', ועל-כן אי אפשר להנצל

אב"י הנחל חלק א'

מהם, מתחת ממשלתם, רק בשיהיה לו עזות גדול מאד, לעמוד בנגד עזותם הרע. וכן אי אפשר להנצל מפל המונעים והחולקים והמתנגדים ולהתקרב אל האמת, כי אם על-ידי עזות דקדשה!

על-ידי שנתגלה, שהכל מתנהג ברצונו יתברך ואין שום חיוב הטבעי כלל, על-ידיה נעשה יראה, כי אז יודעים שיש שכר וענש ושיד להתירא מפניו יתברך. אבל פשנופלים לכפירה, כאלו הכל מתנהג על-פי הטבע, אין שיד יראה כלל.

יש חיות רעות, דורסים וטורפים, והם חכמי הטבע, שרוצים להראות בחכמתם המטעית, שהכל על-פי הטבע וכאלו אין שום רצון, חס ושלום, ואפלו האותות נוראות שעשה עמנו השם יתברך, משוימים הכל בתוך דרך הטבע.

והחכמים הללו הם בחינת חיות רעות, והם דורסים וטורפים רבים מבני עמנו, שפועים גם-כן אחריהם וסוברים כמותם, כאלו הכל על-פי חיוב הטבע, חס ושלום. ואלו הנפשות הם בצפרים האחוזות בפח. על-כן, כל מי שחס על נפשו, צריך לברח ולמלט נפשו מהם, שלא תהיה נפשו נטרפת ונדרסת, חס ושלום, על-ידם. על-כן, חליקה להסתכל כלל באלו הספרים המדברים מחקירות, אפלו בספרים שחברו גדולי ישראל, כי אין רעה גדולה מזו.

יד.

ב"ה. י"ט תמוז תש"ך. טבריא.

נפשי ולבי, מר ז. שז"ר הנעים, השואב חיים מפני החסד של הצדיק,

אב"י הנחל חלק א'

שהוא שרש כל מעינות החכמה, שיכול להחיות את כל ישראל וכל באי עולם, אשרי חלקו ואשרי גורלו, שלום וכל טוב לארץ ימים.

ברית אהבתנו לא תופר, ומים רבים לא יוכלו לכבותה, חם ושלום. אחי, חביבי, מחמד עיני ולבי, אוהבי, נאמני, חזק ואמין! אל תירא ואל תפחד! אל תתבהל ואל תתבלבל ואל תפל ברוחך מפל מה שעבר, משום דבר בעולם, יהיה איך שיהיה, כי ברוך ה', יש לנו כתפים רחבים לסמוך עליהם, כי עכשו בימינו אלה יש לנו כבר בעולם אור חדש, גורא ונשגב כזה, שיכול לתקן הכל ולהפך עונות לזכיות. זכור תזכר בכל יום ובכל עת ובכל מקום שהוא, לשמח בכל עז, בכל לב ונפש, ולהודות לה' על כל החסד אשר עשה עמנו בנפלאות חסדיו העצומים ונתן לנו מתנת-חנם כזה, שנפלנו בגורלו של הצדיק האמת, שהוא ראש ומבחר מפל בחירי צדיקיא, עלאה על כל עלאין, שעוסק עמנו עכשו להוציא אותנו מבין שני הסטרא-אחרא, מפל מקומות רעים שנפלנו בהם, ולהעלותנו למעלה מן המקום. רק העקר, שצריך להחשיך עיני דעתו לגמרי ולסלק שכלו וחקמתו לגמרי, וישים עצמו בבהמה שאין לה דעת ולסמוך רק על אמונה לבד, וזה עקר החכמה שבכל החכמות, כי פשיהיה חזק באמונתו לבד, בלי שכל וחקמות וחקירות כלל במחזו, אזי בנדאי יזכה ברבות הימים להשיג ולהבין השגות וחקמות אלקות אמתיות, מה שאי אפשר בשכל אנושי להשיג; ובלבד שלא יעמיד זאת לגסיון, רק יתהלך בתמימות ובפשיטות, באמונה ישרה באמת.

אך צריכים לשמור עצמו מאד מאמונות בזביות, אמונות של שטות והבל, שלא יהיה פתי ואמין לכל דבר. וזה בחינת בהמות טהורות ובהמות טמאות, שהזהירנו השם יתברך להבדיל בין הטמא ובין

אב"י הנחל חלק א'

הפְּהוֹר. כִּי הָאֱמוּנָה הִיא בְּחִינַת בְּהֵמָה, כַּנִּזְכָּר לְעִיל, אֲךָ אֱמוּנָה יִשְׂרָה אֲמִתִּית דְּקַדְשָׁה, הִיא בְּחִינַת בְּהֵמוֹת מְהוֹרוֹת, וְאֱמוּנוֹת כְּזָבוֹת הֵם בְּחִינַת בְּהֵמוֹת טְמֵאוֹת!

מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת, גַּעֲשֵׂה מִשְׁכָּיל. מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֱמוּנָה, זוֹכֶה אַחֲרֵי־כֵן לְעַבֵּד אֶת ה' בְּדַעַת גָּדוֹל. עַל־יְדֵי הַפֶּרֶת צְדִיקִים, תִּזְכֶּה לְבִנְיָה וְדַעַת. עַל־יְדֵי אֲמֶת בָּא הַקִּיץ.

הַמַּעֲתִיק וְהַמְסַדֵּר, הַמְתַּפְּלֵל תָּמִיד לְשִׁלוֹמוֹ וְהַצֹּלְחָתוֹ בְּזֶה וּבְכָא, מֵתְנַגֵּעַ לְהַתְרַאוֹת וּלְדַבֵּר דְּבָרֵי אֲמֶת וְאֱמוּנָה. דְּרִישַׁת שְׁלוֹם.

המעתיק

טו.

בעזרת ה'. ערב יום הכיפורים תשכ"א. תל אביב.

יְקִירִי, מֵר ז. שׁו"ר, בְּעַל עֵינַי חֲדָה לְכַחַן וְלִתְפֹס מִי הוּא הַרְבֵּי הָאֲמֶת שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, שְׁכַל חַיּוֹתֶם וְקִיּוּמֶם עַל יְדוֹ. ה' יַחֲיֶיהוּ חַיִּים אֲמִתִּיִּים וַיִּזְרְחוּ הַדְרֹךְ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יֵלֶךְ בָּהּ.

אל תִּתְבַּהֵל וְאֵל תִּתְבַּלְבֵּל וְאֵל תִּפֹּל בְּרוּחֶךָ מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי בְּרוּךְ הַשֵּׁם, יֵשׁ לָנוּ כְּתַפִּים רַחֲבִים לְסִמּוֹךְ עֲלֵיהֶם, כִּי דִיקָא בְּזֶה הָעוֹלָם־הַחֲשֵׁךְ שֶׁל עֵבֶשׁוֹ, בְּדוֹר הָעֵנִי הַזֶּה, בְּתַקְוָה עִמָּךְ נִפְּלִיתָנוּ וַיִּרְדֹּתָנוּ, מֵאִיר בְּעוֹלָם אֹר חֲדָשׁ, חֲדוּשׁ שְׁבַח־דְּוָשִׁים, עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין, שְׁעַדִּין לֹא הָיָה מִימוֹת עוֹלָם, שְׁיִכּוֹל לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם, לְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲפֹלוּ אֶת הַרְחוּקִים בְּיוֹתֵר בְּתַכְלִית הַרְחוּקָה. וְעַל־כֵּן, כָּל זְמַן שֶׁהָאָדָם מִשְׁתַּדֵּל וּמְבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׁ לְהַתְקַרֵּב לְצַדִּיק־הָאֲמֶת, יֵשׁ לוֹ תַקְוָה לְעוֹלָם, יְהִיָּה אִיךָ שְׂיִהְיָה, אֲפֹלוּ אִם נִפֹּל לְעַמְקֵי

אב"י הנחל חלק א'

עמקי תהום תחתיות ומתחתיו. רק העקר, שצריך להחשיף עיני דעתו לגמרי ולסלק שכלו וחכמתו לגמרי, וישים עצמו בבהמה שאין לה דעת, ולסמוך רק על אמונה לבר, וזה עקר החכמה מכל החכמות. אך צריכים לשמר עצמו מאד מאמונות פזביות, אמונות של שטות והבל, שלא יהיה פתי יאמין לכל דבר. וזה בחינת בהמות טהורות ובהמות טמאות, שהזהירנו השם יתברך להבדיל בין הטמא ובין הטהור, כי האמונה היא בחינת בהמה, פנזפר לעיל, אך אמונה ישרה אמתית דקדשה, היא בחינת בהמות טהורות, ואמונות פזביות וכפירות הם בחינת בהמות טמאות!

המעתיק

מז.

ב"ה. ג' כסלו תשכ"א. טבריא.

כשאדם בא לאיזה נסיון, ידע, כשיעמוד בזה הנסיון, שתקדוש ברוך הוא יעשה לו גם.

לפי הנעים, מר ז. שז"ר, הדגול ובעל עין חדה, עמקה ורחבה, לבחן ולתפס מי הוא המלך האמת על ישראל, עכשו ולכל דורות הבאים, המבער כל השקר ורוח הטמאה של נביאי השקר, והדעות הזרות והפרווחות והמטנפות של חכמי הטבע, המלאים קיא צואה יותר מבית-כסא, ואין סרחון וריח רע גרוע מהם בעולם. שלום וחיים אמתיים לארץ ימים.

אב"י הנחל חלק א'

כָּל מֵה שְׁנֵת־רַבִּים יוֹתֵר הַנְּפָשׁוֹת הַבָּאִים אֶל הַצַּדִּיק לְקַבֵּל אוֹרוֹ, נִתְמַעַמ וְנִתְבַּטֵּל יוֹתֵר הַהֶבֶל הָרַע אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה עַל הָאָרֶץ, שֶׁהֵם הַקְּשִׁיּוֹת שֶׁל הָאֲפִיקוֹרְסִים, מִחֲמַת שְׂרׁוּאִים 'צַדִּיק וְרַע לוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לוֹ'.

יז.

ב"ה. אור ליום ג' ערב חנוכה תשכ"א. תל אביב.

יְקִירִי, מֵר זְלַמֵּן שְׁנ״ר, הַשּׁוֹאֵף וְחוֹתֵר לְשׁוֹט וְלִפְרָח בְּמִימֵי הַדַּעַת הַנְּפִלְאִים וְנוֹרָאִים מְאֹד, הַמְהַפְּכִים וּמַעֲלִים מַחֵל לְקִדְשׁ, מִטְּמֵא לְטָהוֹר, ה' יֵאָרִיךְ שְׁנוֹתָיו בְּבִרְכָה וְשְׁלוֹם וְכָל טוֹב נִצְחִי.

לְבִי, יְקִירִי, צָרִיךְ שְׁתַּשִּׁים לְבָבְךָ, שֶׁכָּל מֵה שְׁאֵנוּ מְדַבְּרִים מִגְּדֵלֶת רַבְנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, אִינן בּוֹנֵתֵנוּ לְדַבְּרִים בְּלִבְךָ, כִּי אִם לִילֶךְ בְּזוֹה, וּלְהַצִּיל נַפְשֵׁנוּ עַל־יְדֵי־זוֹה מִהַגִּיהוֹם שֶׁל הָעוֹלָם, הַמְּלֵא צַעַר וּמְכַאֲבוֹת...

חֲנֻכָּה הִיא בְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת אוֹר הָאֵמֶת, לְהַכְנִיעַ זְהֻמַּת הַשֶּׁקֶר, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת הָעֶבֶד, וּלְהַגְבִּיר הָאֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה שֶׁל בֶּן־הַמֶּלֶךְ הָאֵמֶתִי. עַל־יְדֵי אוֹר הַנֵּר שֶׁל חֲנֻכָּה זוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ הָאֵרֶת הָאֵמֶת גַּם בְּחַשְׁכַּת לַיְלָה, לְבַטֵּל הַחֲלוּף שֶׁל הָעֶבֶד שֶׁנִּחְלַף בְּבֶן־הַמֶּלֶךְ, שֶׁנִּזְכָּה לְבָרֵךְ אֵמֶתֶת הַשֵּׁם, לִידַע מִי רְאוּי לְקָרוֹתוֹ בְּאֵמֶת בְּבְחִינַת שֵׁם בֶּן־הָעֶבֶד, וּמִי רְאוּי לְקָרוֹתוֹ בְּאֵמֶת בְּשֵׁם בֶּן־הַמֶּלֶךְ, עַד שְׂתִּתְגַּלֶּה וְיִתְפָּרְסֵם שֵׁם הַצַּדִּיק הָאֵמֶתִי, הַמְּאִיר לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל מִינֵי חֲשָׁךְ וְאֶפְלָה, וּמַצִּילוֹ מִשְׁטָף מַיִם רַבִּים, שֶׁהֵם בְּחִינַת מִימֵי הַמַּבּוּל, הַמְּתַגְבְּרִים בְּכָל פַּעַם לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם, חֵם וְשְׁלוֹם.

אב"י הנחל חלק א'

כָּל בְּחִינַת הַשָּׁקֶר וְהַחֲלוּף שֶׁל בְּנֵי-הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּחְלַף בְּעֶבֶד הוּא רַק בְּהֵשֵׁם, שֶׁמִּשְׁקֵרִין וּמַחְלִיפִין אֶת הַשֵּׁם מִזֶּה לָּזֶה, כְּמוֹ בְּהַמְעָשָׂה הַנּוֹרָא, שֶׁהַחֲלִיפָה הַמְיֻלָּדֶת אֶת הַיְלָדוֹת, וְהַנִּיחָה אֶת בְּנֵי-הַמֶּלֶךְ אֲצֵל הַשִּׁפְחָה וּבְנֵי-הַשִּׁפְחָה אֲצֵל הַמַּלְכָּה, וְעַל-יְדֵי-זֶה טָעוּ הָעוֹלָם וְסָבְרוּ, שֶׁבְּנֵי-הַשִּׁפְחָה הוּא בְּנֵי-הַמֶּלֶךְ וּבְנֵי-הַמֶּלֶךְ הָאֱמֵתִי הוּא בְּנֵי-הַשִּׁפְחָה – הִנֵּה עֵקֶר הַחֲלוּף הוּא רַק בְּהֵשֵׁם, כִּי בְּיָדָיו גּוֹף הַיְלָדוֹת אִי אֶפְשָׁר לְהַחֲלוֹף, כִּי בְּנֵי-הַמֶּלֶךְ, בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא הוּא בְּנֵי-הַמֶּלֶךְ בְּאֱמֵת, וְכֵן לְהַפְּדוֹ, בְּנֵי-הַשִּׁפְחָה, בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא הוּא בְּנֵי-הַשִּׁפְחָה, רַק עֵקֶר הַשִּׁקְרָה וְהַחֲלוּף הוּא בְּהֵשֵׁם, שֶׁעַל-יְדֵי הַחֲלוּף גָּרְמָה שֶׁקָּרְאוּ לְבְנֵי-הַשִּׁפְחָה שֵׁם שֶׁל שָׁקֶר, כִּי קָרְאוּ אוֹתוֹ בְּשֵׁם בְּנֵי-הַמֶּלֶךְ, וְכֵן לְהַפְּדוֹ, אֶת בְּנֵי-הַמֶּלֶךְ קָרְאוּ שֵׁם בְּנֵי-הַשִּׁפְחָה. וְכֵן בְּכָל הַחֲלוּפִים וְהַשָּׁקֵרִים שֶׁבְּעוֹלָם, כָּל הַשְּׁנוּיִים וְהַחֲלוּפִים שֶׁיֵּשׁ בְּעוֹלָם – בְּכֻלְיֵי הָעוֹלָם וּבְפִרְטוּיֹת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר – אֵלּוּ הַחֲלוּפִים וְהַשְּׁנוּיִים הֵם רַק בְּבְחִינַת הַשֵּׁם...
בְּאֵהָבָה וְנִגְעוּגוּעִים וּבְכֻרְבַּת שָׁלוֹם וְחַיִּים אֱמֵתִיִּים.

ישראל דב אודערסר

ית.

ב"ה. ער"ח שכט תשכ"א. טבריא.

יְקִירִי, חֲבִיבִי, נִגְעוּגוּעִי, מֵרֵז. שִׁז"ר, הַמְתַּאֲבֵק בְּעַפְרֵי רַגְלֵי הַצַּדִּיק, לְהַנּוֹת מִנְעַם זִיוו וְלְדַשֵּׁן נַפְשׁוֹ בְּצַחְצַחוֹת אֹר תּוֹרָתוֹ, לְשֵׁאֵב מִשָּׂם חַיִּים נְצַחִיִּים, יֵאָרִיךְ יָמִים וְשָׁנִים, בְּרַב טוֹב אֱמֵתִי וְנִצְחִי.

בְּרוּדְעֵר, הַאֲלֵט זִיךְ! לְאֲזַט דִּיךְ נִיט אָפּ! מֵאָד זִיךְ פְּרִישׁ, כְּאֵלּוּ הַיּוֹם נוֹלָדְתָּ (אָחִי, הַחֹזֵק עֲצָמְךָ וְאֵל תַּעֲזוּב! הַתְּרַעְנֵנּוּ, כְּאֵלּוּ...) אֲזֹרְנָא

בגבור חלציד, אחי יקירי, חזק ואמץ ותשמח ותגיל ובטח בכחו של זקן דקדושה, זקן שבזקנים, כי הוא הולך לפנינו בכל עת, בכל דור. אם אמנם כבר נלפדנו כמו שנלפדנו ונכשלנו כמו שנכשלנו, אף-על-פי שאנו בעצמנו חיבים, אף-על-פי-כן אשרינו, אשרינו אלפים ורבבות פעמים אין מספר, שזכינו למה שזכינו, שבאנו לזה העולם בזה הזמן שיש בו אור האורות בזה, חדוש שבחדושים בזה בזה... וכו', תורות, שיחות ומעשיות נוראות כאלה אשר אין דגמתם, ואין לנו פה וכלים לבאר קצת מן הקצת וחלק מן החלק של אלף אלפי אלפים ורבי רבבות, עד היכן הדברים מגיעים ברום גבהי מרומים. אך גם בפשטות, הם מחיין את כל הנפשות בחיי עולם, בכל עת. הפך בהם והפך בהם, בכל תורה ובכל שיחה, בודאי תוכל להחיות (ולשמח) עצמך תמיד, ולהחיות גם אחרים.

כשהאדם במצר גדול, והרע והסמרא-אחרא מתגברים עליו כמו שמתגברים, עד שאין לו דרך לנטות ימין ושמאל, עד שנדמה שאפס תקנה, חס ושלום, והוא בעצם דחקו ומצרי נפשו פונה להשם יתברך מן המצר – אף-על-פי שמה שפונה עצמו להשם יתברך הוא רק בחוטי-השערה, הוא יקר מאד בעיני השם יתברך, ונעשה מ'מצר' 'צמר', בחינת חוט של צמר שמלבין העונות ביום-הכפורים. הצדיק האמת מלמד תמיד זכות על ישראל, אפלו על הגרוע שבגרועים והפחות שבפחותים, כי בכלם נמצאים כמה שערות טובות, מה שממשיכין עצמן לפעמים מרע לטוב בחוטי-השערה; ואלו השערות מתקבצים יחד ונקלעים ונשזרים, ונעשה מהם אור הציצית הקדושים, שהם בחינת חסד עליון ונורא מאד, שרש כל השלש-עשרה מדות של רחמים, ששם נמחלים כל העונות ונתהפכין לזכיות.

אב"י הנחל חלק א'

תִּדְעַ וְתֵאֱמִין, שְׂאִין שׁוּם נִקְדָּה טוֹבָה וְלֹא שׁוּם תְּנוּעָה קָלָה נֶאֱכָר
לְעוֹלָם, וְאֶפְלוּ הַתְּעוֹרְרוֹת בְּעֶלְמָא וּמַחְשָׁבָה טוֹבָה אִינוּ נֶאֱכָר
לְעוֹלָם, כִּי תִכַּף בְּשִׁנְתְּעוֹרֵר בְּאִיזָה הַתְּעוֹרְרוֹת בְּעֶלְמָא, וּמְכַל־שְׁפִין
בְּשַׁעוֹשָׁה אִיזָה עֵבְדָא דְקִנְדָּשָׁה, אִזּוּ תִכַּף חוּטֵיף אוֹתוֹ הַצְּדִיק הָאֱמֵת,
הַעוֹסֵק בְּתִקּוּן גַּפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמְכַנִּים אוֹתוֹ לְמָקוֹם שְׁמֵכְנִים, לְצַרְךָ
הַבְּגִין הַנִּפְלָא וְהַגּוֹרָא שֶׁהוּא עוֹסֵק לְבָנוֹת, לְהַכְנִים לְשֵׁם כָּל הַנְּדָחִים
שְׁבָעוֹלָם, וְלֹא יִשְׂאֵר אֶחָד מֵהֶם בַּחוּץ, וְנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי־זֶה שַׁעֲשׂוּעִים
גְּדוֹלִים לְמַעַלָּה, בְּלִי שַׁעוֹר.
בְּדַרְיֵשֶׁת שְׁלוֹם, בְּרַגְשֵׁי אַהֲבָה וְנַעֲנוּעִים.

העורך

ישראל ד. אודעסר

י"ז.

כ"ה. ב' שבט תשכ"א. מבריא.

יְקִירִי, מֵר ז. שׁוֹר, הַמְתַּאֲבֵק בְּעַפְר רַגְלֵי הַצְּדִיק, לְהַנּוֹת מִנַּעַם זִיוו
וּלְדַשֵּׁן גַּפְשׁוֹ בְּצַחְצַחוֹת אוֹר תּוֹרָתוֹ.

מָה מְאֹד נִפְלְאוֹת אַהֲבַתְךָ לִי. מָה מְאֹד מְתַקֵּן דְּבַרְךָ אֵלַי, וּמָה מְאֹד
הַחִייתֵנִי בְּדַבְּרֶיךָ, אַחֵי חֲבִיבִי, בְּרֵאוֹתֵי, שְׁתַּהֲלֶה לְאֵל, דְּבַרֵי רַבְּנוּ
הַנְּשֻׁבֵי, וְזָכוּנוּ לְבִרְכָה, עוֹשִׂים רֵשֶׁם בְּלִבְכֶם הַנְּעִים, וּמְחִיין וּמְשִׁיבִין
נִפְשֶׁךָ מְאֹד. קוּה קוּיֵתִי לְהַ, שְׁיוֹסִיף חֶסֶדוֹ עִמָּךָ לְהַצְּלִיחְךָ, לְהִיטִיב
אַחֲרֵיתְךָ מֵרֵאשִׁיתְךָ. חֲזַק וְאֱמִין, יְקִירִי, לְשִׁמְחַ עֲצֻמָּךָ בְּכָל עֵת, בְּכָל עוֹ,
בְּכָל הַדְּרָכִים שְׁקַבְּלָנוּ מִמְּקוֹר הַחֲכָמָה – הֵן בְּהַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת, הֵן בְּמָה
שְׁזָכִינוּ לִידַע מֵאוֹר הָאוֹרוֹת בְּזֶה, וּבְמָה 'שְׁלֵא' עֲשֵׂנִי גוֹי'. כִּי שְׁמִחָה הוּא

אב"י הנחל חלק א'

רפואה גדולה לכל מיני חולאת, בפרט שיש כבר בעולם הכח של הצדיק, ה'בעטליר' שהיה בלא ידים, שהוא רופא את הפת-מלכה, שהיא בחינת כלליות נפשות ישראל, בעשרה מיני נגינה.

תרגיל עצמך בכל יום להעמיק מחשבתך ההגיונית בעצם החסד והישועה הנפלאה אשר הפליא אדון הנפלאות עם כל ישראל ועמנו גם בימינו בימינו אלה, ושלח לנו הצדיק האמת, השלם בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, הנקי מן החטא לגמרי, שאין בו שום נדנוד פגם כל-שהוא דק מן הדק אפלו בחוטי-השערה, שהוא ממשיך ומגלה החסד-חנם שהיה מקים העולם קדם מתן תורה, שעל-ידי-זה הוא מקים ומחיה העולם גם עכשו, שהעולם רחוקים מן התורה כמו שהם רחוקים, כי הוא מוצא חיותו יתברך אפלו במקומות הרחוקים מן התורה, וכל הרע שבעולם נדחה ונופל לפניו, ועל-ידי-זה הוא מחיה כל הפשוטים שבעולם, ואפלו אמות העולם וכל הרחוקים המנחים בשאול תחתיות. הצדיק, הוא בעצמו בחינת החסד הנעלם הנזכר לעיל, שיכול לקיים ולהחיות העולם תמיד, אפלו אם העולם רחוקים כמו שהם רחוקים.

המעתיק

ב.

ב"ה. ב' בשבט תשכ"א. טבריא.

יקירי, חביבי, נעגועי, מר זלמן שזר וכו', ה' יאריך שנותיו ברכ טוב אמת.

אב"י הנחל חלק א'

אַזְר־נָא כְּגִבּוֹר חֲלָצִיד, אָחִי יִקְרִי, לְהִתְחַזֵּק בְּכָל עֵז, בְּכָל כֹּחַ, לְשִׁמַּח
נִפְשֶׁךָ מְאֹד. וְתִסְמַךְ עַל כַּחוֹ שֶׁל זָקֵן דִּקְדָּשָׁה, זָקֵן שְׁבוּקָנִים,
כִּי הוּא הוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ תָמִיד בְּכָל עֵת וּמְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה, עֲוֹנוֹת לְזִכִּיּוֹת,
וּמְאִיר לָנוּ אוֹר אֱלֻקוֹתָו וְיִתְבָּרֵךְ גַּם בְּתַקְוָה הַתְּנַבְּרוֹת הַחֲשָׁד הַמֵּר הַזֶּה
הַעֹבֵר עִבְשׁוֹ.

...זָכַר נָא, אָחִי חֲבִיבִי, אֵת הַחֶסֶד הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא עַד אֵין סוּף וְאֵין
תְּכֵלִית, שְׁעָשָׂה עִמָּךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְקַרְבֶּךָ לְאוֹר הָאוֹרוֹת, קְדוּשָׁה
וְנוֹרָא בְּזוּה, לְהִסְתַּוְּפֵךְ בְּצֵל קְדָשְׁתּוֹ וְלַעֲסֵק בְּדַבְּרָיו הַקְּדוּשִׁים; הַפֶּךָ בָּהֶם
וְהַפֶּךָ בָּהֶם, בְּכָל תּוֹרָה וּבְכָל שִׂיחָה, בְּנֹדָאֵי תוֹכֵל לְהַחֲיֹת עֲצָמְךָ תָמִיד,
וְלְהַחֲיֹת גַּם אֲחֵרִים בְּסִגְלוֹת יְקָרוֹת וְחִמּוּדוֹת שֶׁל נִפְשֶׁךָ הַיְקָרָה וְגִבּוֹהָה
מְאֹד, בְּהִסְבְּרָתְךָ הַמְּזוּהָרָה, בְּדַבְּרֶיךָ הַגְּלֵהָבִים וּבְרוּחַ לְבָבְךָ הַחֵם
כְּלֵה־בָּאֵשׁ, לְהַפֶּךָ אוֹר הָאֱמֶת בֵּין אֲנָשִׁי־מִדְּעָה וּבֵין הַמוֹנִי הַדּוֹר הַצָּעִיר.
אֲנִי בְּטוֹחַ, שְׁעַל־יְדֵי חֹזֶק לְבָבְךָ בְּהָאֱמֶת כָּל־כֶּךָ, יִתֵּן לָךְ ה' חַיִּים אֲרָכִים,
חַיִּים טוֹבִים, וְתִצְלִיחַ וְתִזְכָּה לְזוּה בְּזִכּוֹת וּכְחַ הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא הַמְּלַךְ
הָאֱמֶתִי עַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.

תִּדְעַ וְתִאֱמִין בְּאִמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׂאֵין שׁוּם דְּבַר וְלֹא שׁוּם עֲבוּדָה קִלָּה
נְאֻכָּדִים לְעוֹלָם, וְאִפְלוּ הַתְּעוֹרְרוֹת בְּעֵלְמָא וּמַחְשָׁבָה טוֹבָה אֵינָה
נְאֻכָּדַת לְעוֹלָם; כִּי תִכְפֵּה כְּשֶׁנִּתְעוֹרֵר אָדָם בְּאִיזוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת בְּעֵלְמָא,
וְכָל־שְׂכֵן כְּשֶׁעוֹשֶׂה אֵיזוּה עֲבָדָא דִּקְדָּשָׁה, אֲזִי תִכְפֵּה חוּטֵף אוֹתוֹ הַצַּדִּיק
הָאֱמֶתִי, הָעוֹסֵק בְּתַקוּן נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמְכַנֵּים אוֹתוֹ לְמָקוֹם שְׂמִכְנִים,
לְצַדִּיק הַבְּנִיָּן הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא שֶׁהוּא עוֹסֵק לְבָנוֹת, לְהַכְנִים לְשֵׁם כָּל
הַנְּדָחִים שְׁבַע־עוֹלָם וְלֹא יִשְׂאֵר אֶחָד מֵהֶם בְּחוּץ.
דְּרִישַׁת שְׁלוֹם כְּרִגְשֵׁי אֶהְבָּה וְגִעְגּוּעִים.

ישראל דב אודעסר

כא.

כ"ה. ז' שבט תשכ"א.

לפי, יקירי, הנעים והנערץ, מר ז. שור, המסור בכל לב ונפש אל הצדיק, ה'בעטליר' העור, שהתפאר: "עדין אני יניק לגמרי ולא התחלתי עדין לחיות כלל, ואף-על-פי-כן אני זקן מאד, ויש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול" וכו', שלום וחיים וכל טוב.

גדלות ונפלאות נוראות אהבתך ותשוקתך החזקה לשמע חדשות גדולות ונפלאות ונוראות של ה'בעטלירס', אלצני להזכירך, לכתב לך את אשר יזמין ה' תחת ידי!

מקום החפה והחתנה היה בתוך בור גדול, שפסו אותו עם קנים ועפר וזבל; והסעודה היתה, ממה שקבצו לחם ובשר מסעודת מינינים (יום הולדתו של) המלך. והחתנה הזאת היתה בשמחה גדולה נוראה ונפלאה, והיו שמחים שם מאד מאד, וגם החתן והכלה היו שמחים מאד. והתחילו לזכר החסדים שעשה עמהם השם יתברך בהיותם ביער, והיו בוכים והיו מתגעגעים מאד: "איך לוקחין לכאן את הבעטליר הראשון העור, שהביא לנו לחם ביער?" ותכף ומיד בתוך שהיו מתגעגעים מאד אחרי הבעטליר העור, ענה ואמר: "הגני, הגה באתי אצלכם על החתנה... ואני נותן לכם מתנה לדרשה גישאנק, שתהיו זקנים כמוני, שתחיו חיים ארפים כמוני. ואתם סוכרים שאני עור? – אין אני עור כלל, רק שכל זמן העולם פלו אינו עולה אצלי בהרף-עין, על-כן אין שיד אצלי הסתכלות וראיה בזה העולם כלל; ואני זקן מאד, ועדין אני יניק לגמרי ולא התחלתי עדין לחיות כלל, ואף-על-פי-כן אני זקן מאד; ויש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול",

וכו'; וענין הזקנים, שכל אחד מהם ספר מעשה ישנה, מה שהוא זוכר מהזכרון הראשון, הינו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו הזכרון. ענה ואמר הזקן הגדול שביניהם בתחלה: "מה אספר לכם? אני זוכר בשחתכו את התפוח מן הענף!" ולא ידע שום אחד מה הוא אומר. אך היו שם חכמים, ואמרו: "בדאי זאת היא מעשה ישנה מאד". וכברו את השני שיספר. ענה השני, שלא היה זקן כמו הראשון: "זאת היא מעשה ישנה!?" – בלשון תמה – "זאת המעשה אני זוכר, אבל אני זוכר גם בשהיה הנר דולק!" ענו ואמרו שם: "זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשונה!" והיה פלא אצלם, שזה השני שהוא יניק מהראשון, זוכר מעשה ישנה יותר מהראשון. וכברו את השלישי שיספר. ענה ואמר השלישי, שהיה יניק יותר: "אני זוכר גם בשהתחיל בגן הפרי, הינו בשהתחיל להתרקם הפרי!" ענו ואמרו: "זאת היא מעשה ישנה ביותר". ענה הרביעי, שהיה יניק עוד יותר: "אני זוכר גם בשהולכו הגרעין לנטע הפרי!" ענה החמישי, שהיה יניק עוד יותר: "אני זוכר גם החכמים, שהם היו חושבים וממציאים את הגרעין!" ענה הששי, שהוא זוכר גם את הטעם, קדם שנכנס בתוך הפרי. ענה השביעי ואמר, שהוא זוכר גם הריח של הפרי קדם שנכנס בפרי. ענה השמיני ואמר, שהוא זוכר גם המראה של הפרי קדם שנמשכה על הפרי.

והייתי גם כן שם, ועניתי ואמרתי להם: "אני זוכר כל אלו המעשיות, ואני זוכר – לא כלום! און איך גידיינק גאר נישט!" ענו ואמרו: "זאת היא מעשה ישנה מאד, יותר מכלם!" והיה חדוש גדול אצלם, שהתינוק זוכר יותר מכלם. בתוך כך בא גשר גדול ואמר להם, שיצאו בדרך וקנותם, שכל מי שזקן יותר יצא תחלה, והוציא כלם מן

אב"י הנחל חלק א'

המגדול; והוציא תחלה את התינוק הנזכר לעיל, כי באמת הוא זקן יותר מכלם, וכן כל מי שהיה יניק יותר הוציא קדם, והזקן הגדול הוציא באחרונה, כי כל מי שהיה יניק יותר היה זקן יותר, והזקן שבהם היה יניק יותר מכלם. ואמר להם הנשר הגדול הנ"ל: אני אפרש לכם את המעשיות שספרו כל הזקנים; כי זה שספר שהוא זוכר גם כשחתכו את התפוח מן הענף, הינו, שהוא זוכר גם כשחתכו את טבורו בעת ההולדה. והשני שאמר שזוכר בשעה שהנר דולק, הינו, שהוא זוכר גם כשהיה בעבור, שהיה נר דולק על ראשו. וזה שאמר שזוכר גם בעת שהתחיל רקום הפרי, הינו, שזוכר גם כשהתחיל להתרקם הגוף, דהינו בעת יצירת הולד. וזה שזוכר בעת שהיו מוליכים הגרעין לנטע הפרי, הינו, שזוכר גם כשנמשכה הטפה בעת הזווג. וזה שזוכר את החכמים שהיו ממציאים את הגרעין, הינו שזוכר גם כשהיה הטפה עדין במח, כי המחין ממציאים את הטפה. וזה שזוכר את הטעם – הינו הנפש; והרים – הינו הרוח; והמראה – הינו הנשמה. והתינוק אמר, שזוכר לא כלום, כי הוא למעלה מן הכל, וזוכר אפלו מה שהוא קדם מנפש-רוח-נשמה, שהוא בחינת אין. וברך אותם. ולי – הינו זה הבעטליר העור, שהיה תינוק אז, שהוא מספר כל זה – אמר הנשר הגדול הנ"ל: אתה בוא עמי, כי אתה פמותי, כי אתה זקן מאד ועדין אתה יניק מאד, ועדין לא התחלת לחיות כלל, ואף-על-פי-כן אתה זקן מאד; וגם אני כד, כי אני זקן ועדין אני יניק וכו'. נמצא שיש לי הסכמה מאתו הנשר הגדול (שאני חי חיים ארפים), ועתה אני נותן לכם חיים ארפים שלי במתנה לדרשה. ונעשה שם שמחה וחדוה גדולה ועצומה מאד מאד!

אב"י הנחל חלק א'

אם תרצה להביט בעין האמת, תראה מרחוק פלאות ה', אשר לא נשמע ולא נראה בזאת מימות עולם. רבנו הגדול, זכרוננו לברכה, אמר על עצמו בעת שספר המעשה הזאת, שאם לא היה יודע בעולם כי אם זאת המעשה, היה גם כן חדוש גדול מאוד!

ספור ה' בעמלירם' הוא כולל כמעט כל ה'שעור קומה'. כי הראשון היה עור, והשני היה חרש, והשלישי היה כבדפה, והרביעי היה צוארו עקם, והחמישי היה בעל חטוטרת, והששי היה בלא ידיים, והשביעי היה בלא רגלים; ובאמת היו שלמים בכל האיברים הנזכרים לעיל בשלמות גדול שאין שלמות אחריו, רק אדרבא, מחמת גדל הפלגת שלמות מעלתם ומדרגתם הגבוהה והעצומה והנוראה מאד, וכן מחמת גדל התגברות ההעלמה של זה העולם, ועל כן היו נראים בעיני העולם בעור וחרש וכיוצא בזה.

בב.

ב"ה. י"א שבט תשכ"ב.

עצמי ובשרי, מר ז. שזר, הקשור בקשרים חזקים בהאילן הנפלא, הקדוש ונורא מאד, שהוא הצדיק האמת, העומד לנו למחסה ולמגן לדור ודור, ומחיה ומחזק את נפשנו בכל מיני ריחין ובוסמין של נוראות תורתו. אשריך שזכית לידע מבעל הנפלאות, שכל דבריו נפלאות, פלאי פלאות עד אין חקר, לבער ולבטל כל הפפירות ואמונות פזביות, ולהמשיך ולקרב כל העולם להשם יתברך.

עקר התכלית והשלמות הוא רק לעבד ה' בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל. כי יש מחקרים שאומרים, שעקר התכלית הוא

אב"י הנחל חלק א'

על-ידי חקירות וחקמות חיצוניות שלהם, והם מבליים ימיהם בעולם הזה לחקר ולהשיג המשכלות, וזהו התכלית אצלם. אבל באמת, עקר השגת התכלית והעולם הפא הוא רק על-ידי אמונה ומצוות מעשיות, לעבד ה' בתמימות ובפשיטות גמור, ועל-ידי זה בעצמו זוכין למה שזוכין (עין לא ראתה וכו'). אבל באמת, עקר השגת התכלית הוא רק על-ידי אמונה ותמימות דיקא, דהינו יראת ה' ומצוות מעשיות בפשיטות גמור, ועל-ידי זה בעצמו זוכין למה שזוכין.

התפלה משנה הטבע, ונתבטלין החכמות והחקירות שהם הולכים על-פי הטבע. המחקרים והכופרים מפרשים כל התורה בלה על-פי חכמות ואפיקורסות שלהם, ואפלו מצוות מעשיות, מפרשים הכל על-פי צורה ושכליות שלהם, וכופרים בעשית המצוות. אשרי מי שאינו יודע מהם בלל. ועקר הכנעתם, על-ידי הצדיק האמת הגדול במעלה מפלגת מאד, שעקר ענינו הוא תפלה, כי תפלה משנה הטבע.

בג.

ב"ה. אור ל"ג שבט תשכ"א. טבריא.

לבי, יקירי, מר זלמן שזר, איש המעלה הנערץ והנעים, שלום רב.

מה מאוד נפלאות אהבתך לי! מה מאוד מתקו דבריך אלי, ומה מאוד החייתני בדבריך הנעימים. אחי חביבי, ראיתי, שתהלה לאל, דברי רבנו, וזכרנו לברכה, עושים רשם בלבבך הנעים כל-כך, ומחיין ומשיבין נפשך מאד. קוה קויתי לה', שיוסיף חסדו עמך להצליחך ולהיטיב אחריתך מראשיתך. חזק ואמץ, יקירי, לשמח עצמך בכל עז, בכל עת, בכל הדברים שקבלנו ממקור החכמה – הן בהנקדות הטובות, הן במה

אב"י הנחל חלק א'

שזכינו לידע מאור האורות בזה, ובמה שלא עשני גוי, כי שמחה היא רפואה לכל מיני חלאים; בפרט שיש כבר בעולם הפח של הצדיק, ה'בַּעַטְלִיר' שהיה בלא ידים, שהוא רופא את הפת-מלכה, שהיא בחינת כלליות נפשות ישראל, בעשרה מיני נגינה!

תרגיל עצמך בכל יום להעמיק מחשבתך החריפה וההגיונית בעצם החסד והישועה הנפלאה, אשר הפליא אדון הנפלאות עמנו ועם כל ישראל, ועמנו גם בימינו בימינו אלה, ושלח לנו הצדיק האמת, השלם בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, הנקי מן החטא לגמרי, שאין בו שום נדנוד פגם כל-שהוא דק מן הדק אפלו בחוטי-השערה, שהוא ממשיך ומגלה החסד-חנם, שהיה מקים העולם קדם מתן תורה, שעל-ידי-זה עקר קיום העולם גם עכשו, בעת שהעולם רחוקים מן התורה, כי הוא מוצא חיותו יתברך אפלו במקומות הרחוקים מהתורה, וכל הרע שבעולם נדחה ונופל לפניו, ועל-ידי-זה הוא מחיה כל הפשוטים שבעולם, ואפלו אמות העולם וכל הרחוקים המנחים בשאול תחתיות! הצדיק, הוא בעצמו בחינת החסד הנעלם הנזכר לעיל, שיכול לקים העולם תמיד, אפלו אם העולם רחוקים כמו שהם רחוקים. דרישת שלום באהבה ונגעגועים.

ישראל אודערסר

בד.

ב"ה. אור ליום כ"ג שבט תשכ"א. טבריא.

ידידות לפי, מר זלמן שזר, בעל שכל בהיר, ישר ונזק, להבחין ולברר

אב"י הנחל חלק א'

האמת האמת, הפודה מכל הצרות. בעל הישועות יושע אותך,
שתברח מכל מה שעובר עליך להצדיק, המהפך הכל לטובה.

אנרת שלנו הן רפואות יקרות, כי הן מים חיים, נוזלים מופעין החכמה
של ה'בעטליר' העור, שהוא הזקן שבזקנים, שאמר: "אני זקן
מאד, ואני תינוק וניק לגמרי" וכו', אשר הוא רפואתנו וחינו לדור
דור. יראו עיניך וישמח לבך, וראוי לך לקבל רמזים מזה, שעדין רחמי
השם יתברך עליך ועלי, ובודאי לא יעזב אותך לעולם, ואיך שיהיה,
איך שיהיה, יהיה אחריתך לטובה. רק חזק ואמץ לשמח נפשך בכל
עת, ולהפך כל מיני מרירות ומרירות וכל מיני יגון ואנחה לששון
ושמחה. כי מה היינו עושים, אם במרירות ויגון ואנחה פואת, היינו
מתנגדים על אור האורות כזה, שהוא מקור חיינו - חס ושלום, חס
ושלום, היה נאכד תקותנו לגמרי, חלילה. עתה עתה יש ויש תקנה
טובה ונפלאה לכל הדורות, וגם לי גם לך יהיה תקנה טובה בלי ספק.
קנה לה' וישע לך!

הכלל, שצריכין הרבי הגדול ביותר, כדי לזכות להשגות אלקות. ומי
שמקרב עצמו לקטן במעלה, לא די שאינו מועיל לו, כי אינו
יכול לרפאות חללי נפשו העצומים, אף גם מקלקלו הרבה. מכל-שפן
בשעה הקטן במעלה הוא בעל מחלקת, וחולק על הצדיק האמת, הגדול
במעלה מפלגת מאד, שהוא יגע כל ימיו להמשיך השגת וידיעת
אלקותו יתברך בדרכים נפלאים, בשכליות עמקים ונפלאים, נוראים
ועצומים ונשגבים מאד מאד, עד אשר בגדל כחו וחכמתו הרמה יכול
להכניס השגת וידיעת אלקותו יתברך אפלו בכל הרחוקים מאד,
ובעצם כחו השאיר אחריו ברכה - ספרים נוראים כאלה, והתגלות

אב"י הנחל חלק א'

חדושים חדשים כאלה, ותלמידים יקרים שממשיכין הארת דעתו הקדושה לדורות.

וזה הקטן במעלה, אשר אינו יודע שום דרך ונתיב ושכיל בהמשכת השגות אלקות לעולם, כי גם בעצמו עדין לא התחיל להשיג שום השגה קלה; וכשהוא חולק על צדיק בזה, ותורה בזאת, ועל אנשיו העוסקים בספריו הקדושים, שעל-ידם יכולים לרפאות גם החולה הגדול ביותר – ועדין הוא עוסק אחר הסתלקותו להמשיך ולהאיר השגות אלקות גם בהרחוקים והחולים ביותר, על-ידי ספריו ותלמידיו היקרים – וזה חולק עליהם, בודאי הוא מקלקל הרבה מאד להשומעים אליו להתרחק ממקור חיים כאלה!

בזה הזמן אין בנמצא, שירצה אחד התנשאות לשם שמים. על-בן עכשו אסור לרדף אחר ההתנשאות, אלא יברח מן הכבוד וההתנשאות בתכלית באמת. אם היה לאדם ישוב הדעת, היה רואה שכל עונות העולם הזה הכל שטות והבל, ובפרט התאוה של כבוד ומנהיגות, להיות מפרסם ולנסע על-פני המדינה, הכל הבל ורעות רוח...

הדורש בשלומו ומעתיר בעדו תמיד.

ישראל אודער

בה.

ב"ה. ו' אדר תשכ"א. טבריא.

שלמות כל הדברים הוא האמונה, ובלתי האמונה – כל הדברים חסרים.

אב"י הנחל חלק א'

לפי ונגעונועי, מר ז. שזר, השוטט בשדה הצדיק, לחפש וללקט שיחותיו ותורותיו, שהם שבילים ומסלות ודרכים רחבים להשיג ולהכיר את הבורא ותברך, ברכה ושלום לחיים ארבים.

צריך לשים לב לזכר היטב להאמין בעצמו, ששרש נשמתו גדולה ונבונה ויקרה מאד, והיא משרש בן-המלך האמת, רק שירדה לארציות וגשמיות זה העולם, למקומות רחוקים מחוץ לתחום הקדשה, כדי שעל-ידי-זה יקרא ירצה וישתוקק לחתור, להמלט ולברח בכל כחו להצדיק שפכש דרכי התשובה, ומרחיב אותם, וממשיך עצות אמתיות ונכונות ותקונים נפלאים, עד שיבוא למקור נשמתו ויזכה לשוב אל ה' וירחמהו!

אפלו בשהאדם עבר מה שעבר, ונפל לתהום תחתיות עד אין תכלית, גם שם השם יתברך נמצא, ומצמצם את עצמו ומסתיר את עצמו בדרכי נפלאותיו העצומים, ומזכיר אותו בכל פעם בכמה וכמה רמזים שונים בכל יום ובכל מקום, כדי שישוב אליו. והעקר, שישתדל בכל עז להתקשר לצדיק האמת, כדי שייזכה על-ידו לאמונה שלמה, שהיא כלל ועקר כל התורה כלה, ואז בודאי יש לו תקנה לעולם, יהיה איך שיהיה!

בנראי מאת ה' היתה זאת, שהזמין לך בהשגחה נפלאה, בכמה מיני רמזים ונגלגולים, את הצדיק - דער גרויסער מאן, דער אמת'ער איש-חסד (האדם הגדול, איש-החסד האמתי), שבתורתו הנוראה יכולים למצא כל מבקשו, ואין שום נפילה וירידה שבעולם שלא יוכלו לעלות משם. אך גם תשוקתך העצומה ותבערת לבך אל האמת, זכה אותך לזה. הסתכל בעין האמת ושים לבך לזה היטב, עד שיאירו עליך

אב"י הנחל חלק א'

כָּל הָאוֹרוֹת וְהַתְּקוּנִים שֶׁל הַצַּדִּיק. אֲשֶׁרֵי חִלְקָךְ וְגוֹרְלְךָ! עַקֵּר בְּרִיאַת שָׁמַיִם וָאָרֶץ הִיָּה רַק בְּשִׁבִיל זֶה, שְׂיִתְחִיל הָאָדָם בְּכָל פַּעַם מִרְאֲשִׁית, בְּאֵלוֹ נוֹלַד הַיּוֹם, וּבְאֵלוֹ הַיּוֹם הוּא רִאֲשִׁית הַתְּחִלָּתוֹ!

רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה הַזֹּהִיר מְאֹד, שְׁאִסּוּר לְהִיּוֹת זָקֵן – הֵינּוּ, לְהִתְחִיל בְּכָל פַּעַם מְחֻדָּשׁ, וְלַחֲשֹׁב בְּכָל פַּעַם, שְׁעֵדִין אֵין לוֹ שׁוּם הַיּוֹה בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְרוּצָה לְהִתְחִיל לְהִכִּין אֶת עֲצֻמוֹ שְׂיִהְיֶה לוֹ הַיּוֹה בְּעוֹלָם. וְאִפְלוּ מִי שֶׁהוּא זָקֵן גְּדוֹל וְעֵדִין לֹא הִתְחִיל כָּלֵל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְהוּא רְחוּק מְאֹד מִקְדָּשַׁת הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁהוּא רְחוּק, וְאִפְלוּ אִם עֵבֶר עַל כָּל הַתּוֹרָה בְּלָה אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת פְּעָמִים – אֵל יֹאמֶר בְּלִבּוֹ שְׁכַבֵּר גְּזֵקֵן בְּמַעֲשָׂיו וְכוּ' עַד שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לוֹ לְהִשְׁתַּנּוֹת, רַק כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר הוּא חַי עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה עַד יוֹם מוֹתוֹ, כָּל זְמַן שֶׁהִנְשָׁמָה בְּקִרְבּוֹ, כָּל זְמַן שְׂיִכּוֹל לָזוּז עוֹד בְּאִיבָר אֶחָד, יִתְגַּבֵּר לְחַנּוּךְ עֲצֻמוֹ בְּכָל פַּעַם, וְיִתְחִיל בְּכָל פַּעַם מְחֻדָּשׁ לְהִכִּין אֶת עֲצֻמוֹ שְׂיִהְיֶה לוֹ הַיּוֹה בְּעוֹלָם, וְיִתְחַזֵּק לְהִתְחִיל אִיזָה הַתְּחִלָּה כָּל מָה דְאֶפְשֶׁר, דְּבָר קָטָן אוֹ דְּבָר גְּדוֹל, וַיְחַיֶּה אֶת עֲצֻמוֹ בְּמַעַט דְּמַעַט שְׂזוּכָה עֵדִין לַגַּע בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל, כִּי שׁוּם תְּנוּעָה קִלָּה אוֹ אֲנָחָה וְצַעֲקָה וְכִסּוּפִים דְּקִדְשָׁה, אִפְלוּ בְּשִׂאוֹל תְּחִיתוֹת, אֵינּוּ נֶאֱבָד לְעוֹלָם. וּבְשִׂיחָה חֹזֵק בְּזֶה, בּוֹדְאֵי יַעֲזֹרוּ הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ לְהִתְקַרֵּב וּלְשׁוּב אֵלָיו יִתְפָּרֵךְ, וְכָל הַהִכָּנוּת וְהִרְצוּנוֹת וְהִתְשׁוּקוֹת וְהַכְּסוּפִים וְקִצַּת הַיְגִיעוֹת שְׂהִיָּה לוֹ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, כְּלָם יִתְקַבְּצוּ לְעֵזְרָתוֹ!

כָּל הַתְּאוּוֹת וּמִדּוֹת רַעוֹת שֶׁל הָאָדָם, מְמָרְרִים חַיֵּי הָאָדָם, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה הָאָדָם כְּמוֹ תוֹעָה בְּמִדְבָּר מִמֶּשׁ, בְּמָקוֹם תְּהוֹ וְכֶהוּ וְחִשְׁדָּה. וְכָל זֶה אֵי אֶפְשֶׁר לְתַקּוֹן, רַק עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, שֶׁהוּא יְסוּד הָעוֹלָם.

אב"י הנחל חלק א'

לֵב אִישׁ־יִשְׂרָאֵל בַּפְּנִימִיּוֹתוֹ, בְּוִדְאֵי הוּא בּוֹעֵר תְּמִיד לְהִשָּׁם יִתְבַּרֵּךְ
וּלְתוֹרָתוֹ בְּאֵמֶת, אֵךְ הַשְּׁטָן וְהַחֲכָמוֹת הָרַעוֹת מִתְגַּבֵּר בְּכָל פְּעַם
נֶגֶד הַטּוֹב שְׂפָאָדָם, וְרוֹצֵה לְהַטְרִידוֹ מִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת עַל־יְדֵי תַאֲוֹתָיו
וְהַבְּלִיּוֹ; וְכָל מָה שְׁחוֹתֵר וּמִתְגַּבֵּר בְּנִגְדּוֹ, הוּא מִתְגַּבֵּר בְּיֹתֵר, עַל־כֵּן הוּא
מִלְחָמָה גְּדוֹלָה וְאַרְכָּה מְאֹד. אֲבָל אַף־עַל־פִּי־כֵן בְּוִדְאֵי הָיָה הָאָדָם
מִתְגַּבֵּר עַל הָרַע, אֵךְ הַמְּנִיעָה הַגְּדוֹלָה בְּיֹתֵר הוּא הַמְּלַךְ זְקֵן וְכִסִּיל,
הַטְּמֵא, הַחֲכָם לְהָרַע, בְּחִינַת בְּלָעָם, שְׂמַחַמַת רַבּוּי זְהֻמַת תַּאֲוֹתָיו
הָרַעוֹת, בְּפֶרֶט תַּאֲוֹת נְאוּף, הָיָה לוֹ גַם, רוּחַ גְּבוּהָ וְעֵזן רָעָה וְכוּ', שְׁזָה
בְּחִינַת קִנְיָה וְתַאֲוָה וְכַבּוּד. וְלֹא דִי לוֹ בְּכָל זֶה שְׁנַתְעָה כָּל־כָּךְ וְטַמֵּא
אֶת עַצְמוֹ כָּל־כָּךְ, עוֹד הִסִּית וְהִדִּיחַ אוֹתוֹ וַיִּצְרוּ הָרַע וְהַטְּמֵא, עַד שֶׁעָמַד
נֶגֶד הַצְּדִיק הָאֵמֶת, בְּחִינַת מִשְׁה רַבְּנוֹ, וְהִתְקַנָּא בּוֹ מְאֹד, וְרָצָה לְהַסְתִּיר
וּלְהַעֲלִים אֶת אוֹרוֹ לְגַמְרֵי מִיִּשְׂרָאֵל, וּמִמְנוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים כָּל צָרוֹת וְגָלוֹת
יִשְׂרָאֵל וְכָל הַקְּלָקוּלִים וְכָל הַפְּגָמִים, מֵאִזּוֹ וְעַד עַתָּה, שְׂאֵנוּ בְּדוֹר הַחֲשֵׁךְ
הַמֵּר הַזֶּה. אֲבָל רַבּוֹת מַחְשָׁבוֹת בְּלֵב אִישׁ, וְעֵצַת ה' הִיא תְּקוּם, וּלְעוֹלָם
יָדוּ עַל הָעֲלִיזָנָה וְגוֹמֵר וּמְנַצֵּחַ תְּמִיד, וְשִׁפְתַת אֵמֶת תִּבּוֹן לְעַד.
הַמְּעַתִּיק, הַמִּתְפַּלֵּל תְּמִיד עַל שְׁלוֹמוֹ וְהַצְּלַחְתּוֹ בְּזָה וּבְבָא. מַחֲכָה וּמְצַפָּה
לְהִתְרַאוֹת בְּפוֹרִים בְּשִׂמְחָה וְרַקוּדִים וְהַמְחַאֲת־בָּרַף, בְּהַנְּגוֹן וְהַשִּׁיר:
שׁוֹשְׁנַת יַעֲקֹב צָהֳלָה וְשִׂמְחָה בְּרֵאוֹתָם יַחַד אוֹר הַצְּדִיק...

כו.

ב"ה. ז' אדר תשכ"א. טבריא.

לְפִי וְגַעְגּוּעֵי, מֵר זְלַמָּן שׁוֹר וְכוּ', בְּרָכָה וְשְׁלוֹם לְחַיִּים אַרְכִּים.

...רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה הַזֵּהִיר מְאֹד, שְׁאִסּוּר לְהִיּוֹת זָקֵן – הֵינּוּ, לְהִתְחִיל
 בְּכָל פַּעַם מִמְּחֵדָשׁ וְלִחְשֵׁב בְּכָל פַּעַם שְׁעֵדִין אֵין לוֹ שׁוּם הֵוִיָה,
 כְּאִלוֹ עֵדִין לֹא נִתְּהוּהָ בְּעוֹלָם, וְצָרִיד לְהִתְחִיל לְהֵכִין אֶת עֲצֻמוֹ שְׁתֵּהִיָה
 לוֹ הֵוִיָה בְּעוֹלָם. וְאִפְלוּ מִי שֶׁהוּא זָקֵן גְּדוֹל וְעֵדִין לֹא הִתְחִיל כְּלָל לַעֲשׂוֹת
 תְּשׁוּבָה, וְהוּא רְחוּק מְאֹד מִקְּדֻשַׁת הַתּוֹרָה, אַף־עַל־פִּי־כֵן אִסּוּר לְהִחְזִיק
 עֲצֻמוֹ לְזָקֵן, וְאֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כְּאִלוֹ אֵין לוֹ עוֹד תְּקוּנָה, חֵם וְשְׁלוֹם, וְלֹא
 יֵאמַר בְּלִבּוֹ שְׁכַבֵּר גְּזֻקֵן כִּמְעַשְׂיוֹ עַד שְׂאֵי אִפְשָׁר לוֹ לְהִשְׁתַּנּוֹת; רַק כָּל
 הַיָּמִים אֲשֶׁר הוּא חַי עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה עַד יוֹם מוֹתוֹ, כָּל זְמַן שֶׁהִנְשָׁמָה
 בְּקִרְבוֹ, כָּל זְמַן שְׁיֻכַּל לְזוּז עַד בְּאִיבָר אֶחָד, יִתְגַּבֵּר לְחֹזֶק עֲצֻמוֹ בְּכָל
 פַּעַם, וְיִתְחִיל בְּכָל פַּעַם מִמְּחֵדָשׁ לְהֵכִין אֶת עֲצֻמוֹ שְׁתֵּהִיָה לוֹ הֵוִיָה
 בְּעוֹלָם, וְיִתְחַזֵּק לְהִתְחִיל אִיזוֹ הַתְּחַלָּה כָּל מָה דְאִפְשָׁר, דְּבַר קָטָן אוֹ
 דְּבַר גְּדוֹל, וַיְחִיָה אֶת עֲצֻמוֹ כִּמְעַט דְּמְעַט שְׁיֻזְכָּה עֵדִין לַגַּע בְּקִדְשַׁת
 יִשְׂרָאֵל, כִּי שׁוּם תְּנוּעָה קְלָה אוֹ אֲנָחָה וְצַעֲקָה וְכִסּוּפִים דְּקִדְשָׁה, אִפְלוּ
 בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת, אֵינָם נְאִיבָדִים לְעוֹלָם. וְכִשְׂיֵהִיָה חֹזֶק בְּזוֹה, כְּוֹדָאֵי יַעֲזֹרוּ
 הַשֵּׁם יִתְפָּרֵד לְהִתְקַרֵּב וְלָשׁוּב אֵלָיו יִתְפָּרֵד, וְכָל הַהֲכָנּוֹת וְהִרְצוּנוֹת
 וְהַתְּשׁוּקוֹת וְהַכְּסוּפִים וְקִצַּת הִיגִיעוֹת שְׁהִיָה לוֹ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵד,
 כְּלָם יִתְקַבְּצוּ לְעִזְרָתוֹ!

דוֹרֵשׁ שְׁלוֹמוֹ בְּאַהֲבָה וּבְגַעְגּוּעִים, לְהִתְרַאוֹת בְּפוּרִים בְּשִׂמְחָה וְרִקּוּדִים,
 בְּהַנְּגוּן: שׁוֹשְׁנֵת יַעֲקֹב צִהְלָה וְשִׂמְחָה בְּרִאוֹתֶם יַחַד אוֹר הַצַּדִּיק...

ישראל אודערסר

כו.

ב"ה. י"ג ניסן תשכ"א. תל אביב.

יקירי מר ז. שזר, החותר ומשתדל להסתפל ולהתעדן באור פני הצדיק, שהוא המנהיג הכולל, חכם הכולל, רוח הכולל, אשר רוח אלקים בו, שמאיר בכל אחד רוח אלקים, ומכניע ומבטל רוח השקר, רוח כסילות ושטויות של האמונות הפזביות, ורוח רעה, רוח הטמאה של המחקרים.

(אחי יקירי) נפשי ולבי, שלום לך, אל תירא! ואף אם מעשינו הם כמו שהם ותעינו כשה אובד למקום מדבר שממה, למקום תהו ובהו, אף-על-פי-כן אל נדאג ואל נעצב, כי ה' אתנו ועמנו ואצלנו וקרוב אלינו בכל עת ובכל מקום שהוא. רק העקר, לאחוז עצמנו בשתי ידיים, בכל הפחות, בנקודת האמת, אשר זכינו בדורות האלה להתגלות נוראות חדשות פאֵלה, אשר לא נשמע פואת מעולם, שמתקן הכל ומתפך הכל לטובה. אשרי החוסה בצלו והולך בדרכיו ושומע בקול התחזקותו העצום, לבלי להתיאש כלל ולהיות תמיד בשמחה על כל הנקודות טובות שנמצאים בנו עדין (ועלינו להזכיר עצמנו בכל פעם, בפרט פחג הקדוש הבא עלינו לטובה, את כל הטוב אשר גמל ה' עמנו בענין הנורא והנשגב הזה, שזכינו להסתופף בצל קדוש ונורא ונשגב כזה). והוא בודאי יעשה את שלו, לקיים הבטחתו להוציא אותנו מבטן שאול.

בח.

ב"ה. ג' רחול המועד פסח תשכ"א. תל אביב.

יקירי מר ז. שזר, אשר זך שכלו הישר והעמק היה לו לעזר להגיע למחוז הפצו, אל נקודת האמת, הממתיק מרירותא דעלמא ומחיה ומקנים כל העולמות, שלום וחיים וכל טוב.

היום הגיעני מכתבו הנעים, בצרוף צ'ק על סך מאה לירות ישראליות – רב תודות ותשואת חן חן מקירות לבי. קבלתי נחתרוח גדול מזה שראיתי, כי אהבת נקודת האמת מצאה קן בלבו הפביר, אשר זה חלקנו מכל עמלנו, זה תקותנו, זה נחמתנו, זה ישועתנו לנצח. יעזרך ה' להתחזק לחשב מחשבות עמקות, להתגבר ולהתקשר לאור הצדיק; אריין טאהן זיך גוט טיף (להכנים עצמך בעמקות היטב) בדברי רבנו, זכרוננו לברכה – בהתורות, בהמעשיות ובהתפללות; ותכנים כל כחות נפשך וכל האש-הקדש המשרש בלבך הישראלי בכל האוצרות שלנו, אזי וועסטי לעבין א לעבין (אזי תראה חיים מה הם), כי זולת זאת אין שום חיות בלל.

כל העולם מלא יסורים והרפתקאות מהרפתקאות שונות, ואין לשום אדם במה לנחם את עצמו, כי אם במעט הטוב שזוכה לחטף במעט הימים הרעים האלה. יש ימי הילדות והבחרות, ימי עליה וימי עמידה, וימי ירידה, שהם ימי הזקנה והשיבה. ובתכרח שיעבר על כל אדם, כל ימי חייו, הרבה הרבה מיני עתים שונים – עתים לטובה, עתים לרעה. והצדיק האמת, המלמד תורה ודעת לישראל, מאיר בכל אחד שיוכל להתחזק בכל הזמנים והעתים העוברים עליו, באפן שלא יפול ולא יתרחק מהשם יתברך לעולם. עתה בדורות האחרונים האלו,

אב"י הנחל חלק א'

בְּשִׁמְתֵגְבֵר הָאָדָם בְּתַנוּעָה קָלָה בְּחוּמֵי־הַשְּׁעָרָה לָשׁוּב לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ,
הוא יָקָר אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַרְבֵּה מֵעֲבוּדוֹת גְּדוּלוֹת שֶׁל דּוֹרוֹת
הַרְאִשׁוֹנִים.

הַמַּעֲתִיק, הַמַּעֲתִיר וּמִתְפַּלֵּל תָּמִיד עַל שְׁלוֹמוֹ וְהִצְלָחָתוֹ, מְבָרְכוֹ בְּחֵג
בְּשָׂר וְשִׁמְחָה.

ישראל אודעסר.

בן עטר 28, תל אביב

כ.ט.

ב"ה. יום ששי, ערב ראש חודש אייר, תשכ"א.

גָּאָר מִיִּין זָאָךְ אִיז תְּפִלָּה! (כָּל עֲנִינֵי הוּא תְּפִלָּה בְּלִבְדִּי).

חֲמֻדַּת לְבָבִי, מֵר ז. שׁוֹר, הַחֹדֶר בְּלֵהַב אֵשׁ אֶל עֵמֶק יָם הַחֲכָמָה שֶׁל
הַצַּדִּיק הַבַּעַל־תְּפִלָּה, הַמַּעֲלָה מִיָּם הַמִּינּוֹת וְהַכְפִּירוֹת אֶל הָאֱמוּנָה
הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁלוֹם וְכָל טוֹב נִצְחֵי בְּזֶה וּבְבָא.

שׁוֹשׁ תְּשׁוּשׁ בִּישׁוּעַת ה', שְׁזָכִיתָ לְרִצּוֹנוֹת וְכַסּוּפִים טוֹבִים וְחֻזְקִים,
וְאַתָּה פּוֹעֵל בָּהֶם הַרְבֵּה לְטוֹבַת עַסְקֵי הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא הַבֵּן־מֶלֶךְ
הָאֱמֶת, הוּא הַבַּעַל־תְּפִלָּה, הוּא הַשְּׂבָעָה בְּעִטְלִירִים, הוּא כְּלָלִיּוֹת כָּל
הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הַמְּבַחְרִים, יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, שֶׁגָּלָה תּוֹרוֹת וּמַעֲשִׂיּוֹת
כְּאֵלוֹ שֶׁלֹּא נִשְׁמָעוּ מֵעוֹלָם, שֶׁהֵם עָקָר תְּקוּנָתָנוּ לְדוֹרוֹת עוֹלָם. הַמַּעֲשִׂיּוֹת
הַנּוֹרְאוֹת – הֵגֵם כִּי אֵין לָנוּ שׁוֹם הַשְּׂגָה וְשׁוֹם הַתְּנוּצָצוֹת הַדַּעַת בָּהֶם,
אֶף־עַל־פִּי־בֵן מוֹכֵן וְגִלּוֹי לְעֵין הַכֹּל בְּחוּשׁ מִמָּשׁ, כִּי כָּלֶם דְּבָרִים נִפְלְאוֹים
וְנוֹרְאוֹים מְאֹד, לֹא יְכִילִם כָּל רַעִיוֹן, וְכָל מַה שֶּׁאֲנִי מוֹצֵאִים בְּהַמַּעֲשִׂיּוֹת

אב"י הנחל חלק א'

הוא רק רמז בעלמא, פחות מטפה מן הים, כי סוד גוף המעשה בעצם, רחוק ונשגב מאד מדעתנו.

המעשה מהבעל-תפלה – ספור נפלא ונורא, הפלא ופלא. ולפי פשוטו, גם-כן מבאר בו בכל ענין וענין מוסר-השכל ודרך ישראל, ומתעורר תשוקה נפלאה לעבודת השם ותפלה לכל מעין בהם; ומספר בכלל, כמעט מכל מיני הטעאות וסברות כזביות של שקר וטעות שנמצאים בעולם, ומהברור והתקון שלהם. והנה הבעל-תפלה, שהיה עוסק תמיד בתפלות ושירות ותשבחות להשם ותפלה, היה יושב חוץ לישוב, רק שהיה רגיל לכנס לישוב בשביל לפתות ולרצות בני-אדם לעבודת השם ותפלה, לילך בדרך, ומי שנותרצה עמו, הוליכו תכף חוץ לישוב, כי רב ישוב העולם הם רחוקים מאד מהתכלית האמת, וכל הנהגותיו של הבעל-תפלה ואנשיו היה להפוך ממנהג ישוב העולם, שרבים נמשכים אחר הבלי עולם ותענוגותיו ותאוותיו, ועל-כן היה מכרח הבעל-תפלה עם אנשיו לישוב חוץ לישוב, ובמקום זה שהיה יושב שם הבעל-תפלה היה שם נהר לפניו ואילנות ופרות, והיו אוכלים מן הפרות; ועל בגדים – לא היה מקפיד כלל!

הצדיק האמת, העוסק לקרב בני-אדם לעבודת השם ותפלה, יושב עם אנשיו חוץ לישוב – הינו, כי כל ישיבתו והנהגותיו הוא בודאי ההפוך ממש מדרכי הישוב, אשר מעשיהם תהו, ורודפים אחר מותרות וטרוידים בהבלי הזמן. אבל הצדיק עם אנשיו, הם רחוקים מכל זה לגמרי ומסתפקים במה שיש להם, ובפרט על בגדים ומלבושים אינם מקפידים כלל.

וְהֵם יוֹשְׁבִים חוּץ לַיִשׁוּב לְגַמְרֵי מְמוֹשׁ, בְּכָל דְּעוֹתֵיהֶם וְהִנְהִיגוּתֵיהֶם, וְעוֹסְקִים רַק בַּתְּפִלָּה וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ וְתִשְׁבּוּכָה וּוְדוּיִים וְתַעֲנִיתִים וְכוּ'. וְאַצֵּל אֵלֹו הָאֲנָשִׁים, כָּל הַעֲבוּדָה הַגְּדוּלָה שֶׁבְּעֹבֶדֶת ה', שֶׁנִּדְמָה לְרַב הָעוֹלָם לְדַבֵּר קֶשֶׁה מְאֹד לְקַבֵּל עַל עֲצָמָם עֲבוּדָה כְּזֹאת, וְאַצֵּל אֵלֹו הָאֲנָשִׁים כָּל זֶה יִקָּר מִכָּל הַתַּעֲנוּגִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי יֵשׁ לָהֶם תַּעֲנוּג מִן הַסְּגוּף הַגְּדוֹל אוֹ מִתַּעֲנִית וְכִיּוֹצֵא, יוֹתֵר מִכָּל הַתַּעֲנוּגִים שֶׁבְּעוֹלָם. אֲךָ אַף־עַל־פִּי שֶׁהֵם יוֹשְׁבִים חוּץ לַיִשׁוּב, אַף־עַל־פִּי כֵּן נִכְנָסִים גַּם־כֵּן בְּכָל פַּעַם אֶל הַיִּשׁוּב כְּדִי לְקַרֵּב עוֹד בְּגִי' אָדָם לְעֲבוּדַת ה', וּמִתְנַהֲגִים בְּזֶה בְּחֻמְהָ גְדוּלָה, כִּי בְּגִי' הַיִּשׁוּב הָיוּ אוֹרְכִים עַל הַבַּעַל־תְּפִלָּה לְתַפְסוֹ, וְזֶה מִחֻמַּת שֶׁנִּתְבַּלְבַּל הָעוֹלָם, וְנִתְעוּ בְּדַעוֹת מִשְׁבָּשׁוֹת שֶׁלָּהֶם כְּל־כָּךְ, עַד שֶׁמִּי שֶׁהוּא מְקַרֵּב אֶל הַתְּכֵלִית הָאֱמֶת וּמְדַבֵּר כְּנֶגֶד סְבוּרֹתֵיהֶם הַמְטָעוֹת, וְעוֹסֵק לְקַרֵּב בְּגִי' אָדָם לְעֲבוּדַת הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, מִתְעוֹרְרִים כְּנֶגְדּוֹ בְּשִׁנְאָה וּמִלְחָמָה גְדוּלָה וְאוֹרְכִים עָלָיו לְלַכְדוֹ וּלְתַפְסוֹ, עַל־כֵּן צָרִיךְ לְהִתְנַהֵג בְּזֶה בְּחֻמְהָ גְדוּלָה!

הַצְּדִיק הָאֱמֶת, שֶׁהוּא הַבַּעַל־תְּפִלָּה, יֵשׁ לוֹ מֵאֲכָלִים כָּאֵלֹו, שֶׁכְּשׂוֹזְכִים לְאֲכֹל וְלִטְעַם מֵאֵלֹו הַמֵּאֲכָלִים, מִשְׁלִיכִים תְּכַף תְּאֹוֹת מְמוֹן, וּמְרַגְּשִׁים גְּדֹל הַסְּרַחוֹן שֶׁל מְמוֹן, שֶׁהוּא מְסַרִּיחַ כְּצוֹאָה מְמוֹשׁ, עַד שֶׁמִּתְבַּיִשִׁים מְאֹד עִם הַמְמוֹן, וְהַמְמוֹן הוּא הַבּוֹשָׁה הַגְּדוּלָה מִכָּל הַבּוֹשׁוֹת, וְכָל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ יוֹתֵר מְמוֹן הוּא מִתְבַּיֵּשׁ בְּיוֹתֵר. וְגַם הַקְטַנִּים בְּמַעֲלָה וְחֹסְרֵי הַמְמוֹן מִתְבַּיִשִׁים בְּעֲצָמָם גַּם־כֵּן עַל שֶׁהָיוּ קְטַנִּים כְּל־כָּךְ בְּעֵינֵי עֲצָמָם מִחֻמַּת חֶסְרוֹן הַמְמוֹן, כִּי עֵתָה נִתְנַלָּה לָהֶם, שֶׁאֲדַרְבָּא הַמְמוֹן הוּא עֵקֶר הַבּוֹשָׁה. וְעַל־כֵּן הָעֲשִׁירִים מִתְבַּיִשִׁים עוֹד בְּיוֹתֵר, וְטוֹמְנִים עֲצָמָם בְּמַחְלוֹת עֶפֶר מִגְּדֹל הַבּוֹשָׁה שֶׁמִּתְבַּיִשִׁים אֶחָד מִחֻבְרוֹ,

אב"י הנחל חלק א'

עד שאינם יכולים להרים פניהם כלל מפני הבושה. כי מאכלים אלו של הפעל-תפלה יש להם סגולה זו, שעל-ידם ממאסין בפמזון בתכלית המאוס ומשליכים אלילי פספס וזוהב, כמו שיהיה לעתיד.

מי שרוצה לחשב על תכליתו באמת, ומכרח להיות מערב עם בריות פאלו, שהם רחוקים לגמרי מן התכלית, צריך לזהר גם אז, שיהיה על-כל-פנים במחשבתו חוץ מן הישוב, וירחיק מחשבתו ודעתו וכל הנהגותיו מכל בחינת ההנהגות הזרות ומדות זרות ורעות וסברות של שקר, הנמצאים ושכיחים הרבה בלב בני הישוב. המעתיק, הדורש שלומו ומעתיר בעד ישועתך והצלחתך.

ישראל אודסר

ל.

ב"ה. י"א אייר תשכ"א. מבריא.

יקירי, מר זלמן שזר, חבר בהפת הקדושה של פעל התפלה, וכו', שלום וחיים וכל טוב.

אני בתמי אלה לעשות את חובתי, להזכירך ולזרוך בכל פעם לברך את הצדיק ולחשב על התכלית האמתית, כי אני מחיב לשרת את הצדיק ולמלאות את פקדתי ורצונו, אשר הוא משתוקק להיטיב מטובו לכל ישראל – אך בחירתך חפשיית! וה' ברחמיו יעזר לנו ויטה בחירתנו לטובה, שגזפה להתחיל מעתה לבלות כל ימינו לחפש ולבקש את הצדיק האמת, אשר חפר וגלה בארות מים חיים לרפאות תחלואי נפשות ישראל, לנו ולדורותינו ולכל דורות זרע ישראל; וכל מי שרוצה לזכות לשאב מהבארות הקדושים האלו דברים המחייב את הנפש, יבוא

אב"י הנחל חלק א'

וְיִזְכֶּה. וְאִם הַמְּנִיעוֹת מִשְׁתַּטְּחִין כְּנֶגְדּוֹ כְּבָרִיחֵי בְּרוֹל וְדִלְתוֹת נְחֹשֶׁת,
זֶה יְדוּעַ לָנוּ מִכָּבֶד, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂבִירַת
מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת. זְכַר הַיֵּטֵב אֶת כָּל זֶה, וְהִתְאוּשֵׁשׁ וְהִתְחַזַּק!
הַמוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַד טוֹבַת וַיִּשׁוּעַת נַפְשָׁךְ בְּאַמַּת, וַיִּשְׁלֹמוּ יַגְדֵּל לְאַרְךָ
יָמִים טוֹבִים וּבְרִיאִים.

ישראל אודעסר

לא.

ב"ה. י"ב אייר תשכ"א. מבריא.

יְקִירֵי מַר ז. שׁוֹר, חֵבֵר בְּהַפֵּת הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַפַּעַל-תְּפִלָּה, שֶׁהוּא הַפְּלֵא
שֶׁבְכָל הַפְּלֵאוֹת שֶׁל הַבוֹרֵא יִתְפַּרֵּד, שָׁבוּ תְלוּיִים כָּל הַיִּשׁוּעוֹת שֶׁל כָּל
יִשְׂרָאֵל לְדוֹר וָדוֹר, שְׁלוֹם וְחַיִּים וְכָל טוֹב.

אֲנִי בְּתַמִּי אֵלֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת חוֹבַתִּי, לְהַזְפִּירְךָ וּלְזַרְזֵךְ בְּכָל פַּעַם לְבָרַח
אֶל הַצְדִּיק וּלְחַשֵּׁב עַל הַתְּכָלִית הָאֲמִתִּית, כִּי אֲנִי מְחַיֵּב לְשֵׁרֵת
אֶת הַצְדִּיק וּלְמַלְאוֹת פְּקֻדָּתוֹ וּרְצוֹנוֹ, אֲשֶׁר הוּא מִשְׁתַּוַּקֵּק לְהַיֵּטֵב מִטּוֹבוֹ
לְכָל יִשְׂרָאֵל – אִךְ בְּחִירַתְךָ חֲפְשִׁית! וְה' בְּרַחֲמָיו יַעֲזֹר לָנוּ וַיִּטֶּה בְּחִירַתְנוּ
לְטוֹבָה, שְׁנוֹכָה לְהִתְחִיל מַעֲתָה לְבָלוֹת כָּל יָמֵינוּ לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֶת
הַצְדִּיק הָאֲמִתִּי, אֲשֶׁר חָפַר וְגָלָה בְּאֵרוֹת מוֹם חַיִּים לְרַפְּאוֹת תְּחִלּוּאֵי
נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, לָנוּ וּלְדוֹרוֹתֵינוּ וְכָל דוֹרוֹת זְרַע יִשְׂרָאֵל. וְאִם הַמְּנִיעוֹת
מִשְׁתַּטְּחִין כְּנֶגְדּוֹ כְּבָרִיחֵי בְּרוֹל וְדִלְתוֹת נְחֹשֶׁת – זֶה יְדוּעַ לָנוּ מִכָּבֶד,
שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂבִירַת מְנִיעוֹת עֲצוּמוֹת.
זְכַר הַיֵּטֵב אֶת כָּל זֶה, וְהִתְאוּשֵׁשׁ וְהִתְחַזַּק, וְאֵל תִּהְיֶה מֶה שְׁקוֹרִין
'שְׁלִימְזוּלְנִיק' (בֵּישׁ מְזוּל)!

המעשה הנוראה של הבעל-תפלה – ספור נפלא ונורא, הפלא ופלא. ומלבד שרשי הדברים והפנימיות הגדול שיש בכל הספורים האלה, אשר נפלא ונסתר מאד משכל אנושי, גם לפי פשוטו מבאר בו בכל ענין וענין מוסר השכל, מוסר נפלא ועצום מאד, ומעורר את הלב מאד להתקרב להשם יתברך, ומספר בכלל, במעט מכל מיני הטעאות ושבוישים וסברות כזביות של שקר וטעות שנמצאים בעולם ומהברור והתקון שלהם.

הכל מודים, שעקר הוא התכלית. והכל מכרחים להודות, שכל מי שהוא משתדל ביותר וסמוך יותר אל התכלית, הוא ראוי להיות ראש ומלך על הכל. אך מעת שהרוח-סערה הגדולה בלבל והפך את העולם לגמרי, מים ליבשה ומיבשה לים וממדבר לישוב וכו', והמלך והמלכה והבת-מלכה והתינוק וכל הקבוץ הקדוש של המלך ואנשיו נתפרדו ונתפזרו, אז נתבלבלו כל העולמות ונתהפכו מסדרן האמת, וכל אנשי העולם נתבלבלו ונתפרדו ונחלקו לכתות פתות לענין החקירה 'מה הוא התכלית?', וכל פת וכת נתעו ונבוכו מאד על-ידי תאוותיהם הרעות, בדעות זרות שלהם וסברות בדויות וכזביות, עד שנשתבשו וטעו מאד והפכו האמת מהפך אל הפך. פת אחת אמרו, שעקר התכלית הוא כבוד, להיות רוךף ביותר, חם ושלום, אחר הכבוד; כי יש בני-אדם שלהוטים ביותר אחר הכבוד ורודפים אחר הכבוד מאד, ואובדים עולמם הנצחי וגם העולם הזה בשביל כבוד מעט שרוצים להשיגו: זה רוצה להתכבד על-ידי עשירותו, וזה רוצה להתכבד ולהתיקר על-ידי תורתו ועבודתו, וחותר כל ימיו שיהיה נתקבל לרפי ומנהיג. ומה שפאמת אדרבא, הדבר הוא בהפך ממש, כי עקר תכלית כל הבריאה הוא רק כבוד השם יתברך ותורתו וצדיקיו

אב"י הנחל חלק א'

האמתיים, שאי אפשר לזכות לזה כי אם בשממטין בכבוד עצמו לגמרי ובזרחים מן הכבוד לגמרי באמת, ויודע פחיתותו ושפלותו, ומשתדל ומתנגע כל ימיו להרבות כבוד המקום, שהוא כבוד התורה והצדיקים האמתיים, ומבטל כבוד עצמו באמת לגמרי – והם הפכו האמת לגמרי מהפך אל הפך, ונתעו מדעה לדעה ומסברא לסברא, עד שאמרו שעקר התכלית הוא כבוד, והיה להם הוכחות וראיות וסברות גדולות על זה שעקר התכלית הוא כבוד, לרדף אחר הכבוד ביותר ולהשיגו, רחמנא לצלן. וכן פת האחרת טעו בסברותיהם הרעות ונטו מסברא לסברא, עד שנשתגעו ואמרו, שרציחה מצוה היא והוא התכלית, והיה להם סברות והוכחות רבות על זה. ובאמת אף-על-פי שלכאורה רחוק להאמין שימצאו אנשים כאלה, שיהיה להם סברות שרציחה היא מצוה, אבל באמת יש טעותים כאלה בעולם, עד שיכולים לטעות על-ידם לומר שרציחה היא מצוה, עד שבאו לידי פעם ורציחה ממש. וכיוצא בזה בשאר הכתות, וכל אחת היה להם סברות רבות על טעותם, עד שאפשר באמת לטעות בהם, רחמנא לצלן. המעתיק, המוסר את גפשו בעד טובת וישועת נפשך היקרה, ושלומך יגדל לארך ימים טובים ובריאים.

ישראל אודער

לב.

ב"ה. כ"ו אייר תשכ"א. מבריא.

לפי יקירי, מר זלמן שזר, המחמם את לבו בחמימות והתלהבות לשתות מימי הדעת וכו', שלום וכל טוב.

בספור המעשה של בעל־התפלה, מעגנן הכת שאמרו שמליצה ודבור הוא התכלית, דהינו שיידע כמה לשונות ויהיה מליץ נאה וכו' – זה הטעות מבאר קצת, כי ידוע כל המעשה הרע הנעשה עכשו על־ידי המליצים הפושעים, כמו שאמר רבנו, וזכרנו לברכה, בדרך צחות כששבח את המליצה מאד, ואמר אחר־כך: אבל יש מליצים שהם פושעי ישראל, כמו שכתוב: "ומליציד פשעו בי", כי כל המחקרים והפילוסופים והאפיקורסים, רכס בכלם הם מליצים גדולים. ובאמת, בשרשה שבקדשה המליצה טובה מאד, כמו ששבח רבנו, וזכרנו לברכה, בעצמו את המליצה מאד, ואמר, שהמליצה יש לה פח גדול לעורר את האדם. והנה עגנן זה של מעלת המליצה הוא נצרך מאד לכל אדם החפץ חיים אמתיים ונצחיים, הרוצה לילך בדרךי ה', לשוב אליו יתברך, אשר העצה הכללית שהיא יסוד כל העצות, היא ההתבודדות והשיחה בינו לבין קונו, כמבאר אצלנו כמה פעמים, דהינו שירגיל עצמו בכל יום לילך למקום מיוחד להתבודד ולפרש שיחתו לפניו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו, ולהרבות בטענות והפצרות ובקשות ופיוסים בלשון שמדברים בו, שיעזרהו השם יתברך ויזכהו לשוב ממעשיו הרעים ולהתקרב אליו יתברך; ולזה הוא דבר גדול עגנן המליצה, דהינו שירגיל עצמו להרחיב שיחתו ולהרבות בטענות, ולבקש ולמצא לעצמו בכל פעם דברי תחנונים ופיוסים חדשים ומענות נאות ודברי התעוררות של רחמים הרבה. כי לעגנן שיחה בינו לבין קונו, שהוא עקר התכלית האמתית, שצריכים לזכות על־ידי־זה לחיים נצחיים ולהנצל מבאר שחת ומטיט הינו וכו', לעגנן זה צריכים כל מיני דבורים שבעולם, תחנונות ובקשות ורצויים ופיוסים והפצרות ורחמנות וחנינה ומענות וכיוצא בזה הרבה, וכל עניני דבורים אלה וכאלה הם

אב"י הנחל חלק א'

כָּלֶם כָּלוּלִים בְּבַחֲיַת מְלִיצָה, כִּי כָּל זֶה נִמְשָׁךְ בְּשֶׁרֶשׁוֹ מִבְּחִינַת מְלִיצָה
הָעֲלִיוֹנָה, שְׁמֻשָּׁם יָסֵד דְּוֹד הַמְּלִיכָה, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, סֵפֶר תְּהִלִּים בְּרוּחַ
קָדְשׁוֹ, הַכָּלוּל מִכָּל לְשׁוֹנוֹת הַמְּלִיצָה הַקְּדוֹשָׁה. אֲבָל הַפֶּת הַנּוֹפֶרֶת לְעִיל
בְּחָרוֹ בְּמְלִיצַתָם לְרַעְתָּם, לְבָלוֹת כָּל יְמֵיהֶם עַל דְּרָכֵי הַמְּלִיצָה, כְּדִי
לְהַמְשִׁיךְ לֵב יִשְׂרָאֵל, חֵם וְשְׁלוֹם, לְדְרָכֵי הַמַּחְקָרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים, אֲשֶׁר
עַל־יְדֵי־זֶה עוֹקְרִים אֶת עֲצָמָם וְאֶת בְּנֵיהֶם וְתַלְמִידֵיהֶם הַהוֹלְכִים
בְּעִקְבוֹתָם מְשַׁנֵּי עוֹלָמוֹת, כְּמוֹ שְׂרוּאִים בְּחוּשׁ דְּרָכֵיהֶם הָרָעִים, לְמָה
שְׁבָאִים עַל־יְדֵי מְלִיצֵיהֶם הַפּוֹשְׁעִים...

וְאִי אֶפְשֶׁר לְהַאֲרִיךְ בְּזֶה כָּאֵן, כִּי יִקְצְרוּ הַמּוֹן יְרִיעוֹת לְסֵפֶר בְּגִדְל
מְרִירוֹת הַצָּרָה הַזֹּאת, שְׁנַת־פְּשֻׁטָה עֲבָשׁוּ כָּל־כָּךְ, וְאֵלוֹ הַמְּלִיצִים
הַפּוֹשְׁעִים, עֲלֵיהֶם נֹאמַר: "וּמָה יִתְרוֹן לְבַעַל הַלְּשׁוֹן", וְ"הֵסֵר מֵעַלִי הַמּוֹן
שִׁירִיךְ", וְכו'.

הַמְּתַפְּלֵל תְּמִיד לְשְׁלוֹמוֹ וְיִשׁוּעָתוֹ, הַמְּתַנַּעֲנַע לְהַתְּרָאוֹת בְּשִׁמְחָה.

ישראל דב אודעסר

לג.

ב"ה. כ"ו אלול תשכ"א. תל אביב.

לְבִי יִקְרִי, מֵר ז. שׁוֹר, הַפּוֹסֵף וּבּוֹעֵר לְהַצְדִּיק בְּחִינַת מְשִׁיחַ, שְׁמֻחֻזֵק
וּמְאַמֵּן נֶפֶשׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי גַם בְּעֵצָם שְׁפָלוֹתוֹ וְשַׁחְרוּתוֹ בְּתוֹךְ כָּל הַטְּמָאוֹת
וְהַזְּהוּמוֹת, וּמְבַרֵר וּמְגַלֶּה כָּל הַטּוֹב שֶׁנִּמְצָא בּוֹ, וּמְאִיר בְּדַעְתּוֹ
הַתְּנוּצָצוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁלוֹם רַב.

יִקְרִי וְחִבִּיבִי כְּלֻבִי, דַּע כִּי אֵין אַתָּה יוֹצֵא מִמַּחֲשַׁבְתִּי! בְּכָל יוֹם וּבְכָל
עַת אֲנִי מְעוֹרֵר רַחֲמִים עָלֶיךָ אֶצֶל בַּעַל הַרְחָמִים, שְׁיַחֲסֵם עָלֶיךָ

וישמח נפשך בישועתו, שיתהפך הכל לטובה. שום לכך היטב ואל תשפח כל תגמולות ה' אשר גמל עמך חסד ואמת נצחי בזה, שכבר זכית לטעם מעט מצוץ רבש אמרי אמת נפלאים, נוראים מאד, המחיים נפש כל חי. וכבר זכית זה כמה שנים להיות נמנה בראש השנה בין אנשי אמת, הנלוים אל הצדיק המנהיג האמת. קוה קויתי לה, שיוסיף חסדו עמך, שתזכה גם בזה השנה להשתדל לשפר כל המניעות ועפובים ולבוא על ראש השנה, בתוך הקבוץ הקדוש של הצדיק האמת העוסק בתקון נפשנו, והעקר – בראש השנה, כמו שאמר רבנו, זכרונו לברכה: "הראש השנה שלי עולה על הכל! ופלא אצלי, מאחר שהמקרים שלי מאמינים לי, למה לא יזירו כל האנשים המקרים אלי, שיהיו בלם על ראש השנה, איש לא יעדר? כי כל ענין שלי הוא רק ראש השנה". והזהיר לעשות כרוז, שכל מי שפר אל משמעתו ומקרב אליו, יהיה על ראש השנה אצלו, לא יחסר איש, וכן הוא נוהג לדורות.

"הראש השנה שלי הוא חדוש גדול. והשם יתברך יודע, שאין הדבר הזה בירשה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה. לא מבעיא, אתם בלכם בודאי תלויין בראש השנה שלי, אלא אפלו כל העולם כלו תלוי בראש השנה שלי". ואמר, שיכולים אז אנשים לקבל תקונים, מה שבכל השנה לא היה באפשר שיהיה להם תקון בשום אופן, אף על פי כן בראש השנה יכולים אפלו הם לקבל תקון; אף על פי שבכל השנה, אפלו הוא בעצמו, זכרונו לברכה, לא היה יכול לתקנם, אבל בראש השנה גם הם יכולים לקבל תקונים, כי אמר, שהוא עושה בראש השנה ענינים ותקונים, מה שבכל השנה גם הוא אינו יכול

לַעֲשׂוֹת. אָמַר אֶחָד לְפָנָיו, שְׁהִיָּה נִיחָא לּוּ יוֹתֵר לְהִיּוֹת אֶצְלוּ עַל שֵׁבֶת תְּשׁוּבָה וְלֹא עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, כִּי אֵין לּוּ מְקוֹם לַעֲמֹד שָׁם בְּבֵית־הַמְּדַרְשׁ, וְגַם אֵין לּוּ אֲכַסְנִיא טוֹבָה לֶאֱכַל וְלִלּוֹן, וּמַחֲמַת זֶה דַּעְתּוֹ מְבַלְבֵּל מְאֹד וְאֵינוֹ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵנָה, עַל־כֵּן הָיָה טוֹב לְפָנָיו יוֹתֵר לְהִיּוֹת אֶצְלוּ בְּזִמְנָא אַחֵר וְלֹא בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. הִשִּׁיב לּוּ רַבְנָנּוּ, זְכַרְנוּנוּ לְבִרְכָה, בְּזֶה הַלְשׁוֹן: "אִם לֶאֱכַל אִם שְׁלֵא לֶאֱכַל, אִם לִישֵׁן אִם שְׁלֵא לִישֵׁן, אִם לְהִתְפַּלֵּל אִם שְׁלֵא לְהִתְפַּלֵּל (הֵינּוּ שְׁלֵא לְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵנָה פְּרָאוּי) – אִיךְ וְרַק, שְׁתִּהְיוּ אֶצְלוּ עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, וְהָיָה אִיךְ שְׁיִהְיָה!" – יָא עֲסִין גִּיט עֲסִין, יָא שְׁלֵאפִין גִּיט שְׁלֵאפִין, יָא דַאוּוִינְעֵן גִּיט דַאוּוִינְעֵן, אַבִּיא דִי זְאֻלְסֵט בֵּיא מִיר זִיין רֵאשׁ הַשָּׁנָה! אִם קְשָׁה, מַה שְׁהַקְפִּיד כְּלַכְּד לְהִיּוֹת אֶצְלוּ רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה דִּיקָא – הֲלֵא בְּלֹא זֶה כְּבֵר מְקַשִּׁין עָלָיו קִשְׁוִית הַרְבָּה, וְיִהְיָה קְשָׁה עוֹד קִשְׁיָא זֹאת גַּם־כֵּן!

בְּעֵרֵב רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה הָאֲחֵרוֹן, בְּאוּמִין, עֲמַדְנוּ לְפָנָיו. אִזּוּ שָׂאל עַל אִישׁ אֶחָד מִנְעַמְרוֹב, שְׁלֵא בָּא עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְהִתְחִיל הָרַב רַבִּי נִפְתָּלִי לְתַרְצוֹ, וְלֹא קִבֵּל הַדְּבָרִים, וְהַקְפִּיד עָלָיו מְאֹד. וְאָמַר, שְׁעָלִיו יֵשׁ רַחֲמֹנוֹת גְּדוֹל, כִּי רָצָה בְּאַמַּת לְהִיּוֹת כָּאֵן עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, אִיךְ נִמְנַע מַחֲמַת כַּמָּה מְנִיעוֹת וְכוּ'. אַחֲר־כֵּן עָנָה וְאָמַר בְּקוֹל חֲזָק, מַעֲמָק הַלֵּב: מַה אָמַר לְכֶם? אֵין דְּבַר גְּדוֹל מְזֵה! הֵינּוּ מְלֵהִיּוֹת אֶצְלוּ עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה. וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, בְּקוֹל זִיע סְגִיא: וּוִיא אַזּוּי זָאל אִיךְ אִיךְ זְאִינְן? קִיין גִּרְעֵסְעֵרֵם דְּעַר פּוֹן אִזּוּ גִיט פֶּאַרְאִינְן! מְרַבּוּי דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים אִזּוּ בְּזֶה וּמְתַנּוּעוֹתָיו הַנּוֹרְאוֹת אִזּוּ לְמַדְנּוּ, שְׁרַצוֹנוּ חֲזָק לְהִיּוֹת אֶצְלוּ בְּאוּמִין עַל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה תְּמִיד לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ, וְשָׂאִין דְּבַר גְּדוֹל מְזֵה.

אב"י הנחל חלק א'

הַעֲקָר שְׁכַל הַיְהוּדוֹת תְּלוּי בְּזוּה – לְדַרְשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ אַחַר הַרְבֵּי הָאֲמָתִי וְחֵבֵר אֲמָתִי, שִׁיּוּרָהוּ וּלְמַדְהוּ דְרָכִים וְעֲצוֹת אֲמָתִיּוֹת, עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת, אִידָה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם וּתְבַרְךָ בְּכֹל מְקוֹם וּבְכֹל עֵת.

בְּאַהֲבָה וְנִעְגוּעִים עֲצוּמִים עַד כְּלוֹת הַנֶּפֶשׁ, וּבְכִרְפַת כְּתִיבָה וְחִתִּימָה טוֹבָה לְחַיִּים טוֹבִים אַרְבָּים וּלְשָׁלוֹם אֵין קִץ, לָךְ וּלְמִשְׁפַּחְתְּךָ הַעֲדִינָה וּלְכֹל הַנְּלוּיִם לָךְ, וְדוֹרְשׁ שְׁלוֹמוֹ מֵעַמְמָא דְלָבָא.

המעתיק

לד.

ב"ה. חצות ליל ששי ט' כסלו תשכ"ב. מבריא.

עַל צִיּוֹן הַק' רַבִּי מְאִיר בְּעַל הַגֶּם, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, דְּבוּר אֶחָד שֶׁל אֲמַת עוֹלָה יוֹתֵר מֵאַלְפִים וּרְכָבוֹת דְּבוּרִים שִׁישׁ בָּהֶם אֲחִיזוֹת הַשָּׁקָה. כָּל מָה שְׁאֵנוּ מְדַבְּרִים, אֵין פּוֹנְתָנוּ לְדְבוּרִים בְּלִבְד, כִּי אִם לִילָךְ בְּזוּה וּלְהַצִּיל נַפְשׁוֹ עַל־יְדֵי זֶה.

בְּתַעֲיָנִי וְלָבוֹ, מֵר ז. שׂוֹר, שְׂאֹר אֶת חֲלָצֵיו בְּלִי עֲצָלוֹת, וְלָכֵב אֶת לָבָו הַנִּלְכָּב לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּצַחוֹת לְשׁוֹנוֹ הַחַד וְהַקּוֹלֵעַ, וּכְשָׂרוֹנוֹ הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר מִגְּדֵר הַרְגִּיל, לְרַכֵּשׁ נִפְשׁוֹת גְּדוֹלוֹת שֶׁל סוֹפְרִים וּמַדְעָנִים, לְהַלְהִיב לָבָם אֶל הַצְּדִיק הָאֲמַת שֶׁהוּא רַק יְחִיד בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא עֹקֵר הַחַדוּשׁ וְהַפְּלֵא שֶׁל כָּל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמָתִיִּים, בְּנֵי עֲלִיָּה שֶׁבְּכָל דּוֹר, הַחַדוּשִׁים הַיְחִידִים שֶׁהֵיוּ בְּכָל הַדּוֹרוֹת, הַמְכַנְיַע וּמְכַפֵּל הַהֶבֶל וְהַרוּח־שְׂטוֹת וְשִׁנְעוֹן שֶׁל חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְאִמוּנוֹת כְּזָבִיּוֹת, וּמְגַלָּה אֱלָקוֹתוֹ וְתְבַרְךָ בְּעוֹלָם עַל־יְדֵי הַמַּאֲכָלִים הַמְתַּבְּשָׁלִים בְּאֵשׁ שֶׁל בֵּית־הַבְּשׂוּל שְׁלוֹ. מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ רַק הוּא יְהִיָּה הַשְּׂדֵכֵן, שִׁישְׂדֵךְ וַיִּדְבֵּק אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל עִם זֶה הַצְּדִיק, וַיִּגְלָה עֲצָם תְּקוּף רוּם מַעֲלָתוֹ וַיִּגְדְּלָתוֹ וְתַקְפוֹ וְעִזּוֹ נִפְלְאוֹת חֲכָמָתוֹ וְתוֹרָתוֹ הַנּוֹרָאָה, עַד אֵין סוֹף וְאֵין תְּכֵלִית, מָה שְׂאֵין הֶפֶה יְכוֹל

אב"י הנחל חלק א'

לדבר והלב לחשב, ועל-ידי-זה יתקן העולם ויקרב הכל להשם יתברך, וימלא כל הארץ דעה את ה'. ימלא ה' ימי חייך בכל טוב אמת. אשרי האזנים שזוכים לשמע פזאת, מרב חביבותך ועצם אהבתך אשר אהבתיך, אהבה רבה, אהבת אמת, כל ימוט וינתק לעולם, ומגדל תשוקתי לראות בהצלחתך הנצחית, הריני שולח אליך דברים אלה מדברי רבנו, וזכרנו לברכה, אשר שלח ה' בלבי אחרי השיחות והתחנות והצעקות והבקיות ששפכתי עליך לפני הבורא יתברך בעת ההתבודדות בחצות לילה, בין ההרים שעל-יד ר' מאיר בעל הנס, זכותו יגן עלינו, כי נפשך קשורה בנפשי תמיד, בכל יום, בכל עת, ובפרט בתפילתי ובקשתי המו מעי עליך ביותר, כי ידעתי טוב לבקך וסגלת נפשך היקרה והעדינה מאד בפנימיות. הקיצה, אחי, משנתך וזכר את בוראך בימי זקנותך, וחשב על אחריתך ותכליתך הנצחית, מרם יכפה הגר. הלא כבר עברו משנותיך הרבה, והזמן הולך והזמה, הולך וסוער ופורח, בצל ימינו על הארץ, ומתי תעשה לביתך הנצחית? היום קצר והמלאכה מרבה, ולא עליך לגמר המלאכה, רק כל אשר תמצא ידך לעשות בכחך עשה, ואם לא עכשו - אימתי? בכל יום ויום היום רץ ופורח מאד מאד, ואינו עומד כלל אפלו רגע אחת!

המעתיק

לה.

ב"ה. י"ג כסלו תשכ"ב. טבריא.

בבת-עיני ולבי, מר זלמן שזר, שאזר חלציו בלי עצלות, ולבב את לבבו הנלהב פאש לזהט, להשתמש בצחות לשונו החד והקולע וכשרונו הגדול ביותר מגדר הרגיל, לרכש נפשות גדולות של סופרים ומדענים, להלהיב לבם אל הצדיק האמתי וכו', שלום וכל טוב לחיים ארפים, חיים טובים, חיים אמתיים, חיים נצחיים.

מרב חביבותך ועצם אהבתך אשר אהבתיך אהבה רבה, אהבת אמת, הריני שולח אליך דברים אלה מדברי רבנו, זכרוננו לברכה, אשר שלח ה' בלבי, אחרי השיחות והתחנות ובכיות ששפכתי עליך לפני הבורא יתברך בעת ההתבודדות בחצות לילה בין ההרים. כי נפשך קשורה בנפשי תמיד בכל עת, ובפרט בעת תפילתי ובקשתי המו מעי עליך ביותר, כי ידעתי טוב לבך בפנימיות וסגלת נפשך האצילה וגבוהה מאד, וראוי לך להתגבר בכל עז לבל תאבד האוצרות והסגלות היקרות וחמודות, התלויים בנפשך היקרה מאד. הקיצה, אחי, משנתך, וזכר את בוראך בימי זקנותך, וחשב על אחריתך ותכליתך הנצחית, טרם יכבה הנר. הלא כבר עברו משנותיך הרבה, וכצל ימינו על הארץ, כי הזמן הולך והומה, הולך וסוער ורץ ופורח מאד מאד, ואינו עומד כלל אפלו רגע אחת, ומתי תעשה לביתך הנצחי?

שים לבך היטב לדברים האלה וזכר מה שדברנו פמה פעמים, שתהלה לאל, יש לנו אב זקן, זקן שבזקנים, אשר כחו גדול ונורא מאד מאד, העוסק בתקוננו ומשתדל בהצלתנו לניצח בכל דור, ובדאי יתקן אותנו בתקון גפלא. רק חזק ואמץ לקים דבריו, לשמח נפשך תמיד בכל דרכי עצותיו, ולבלי לפל כלל לעולם משום דבר. ותכריח עצמך הרבה ללמוד ספריו בכל יום ויום, מעט או הרבה, ותמצא מרגוע לנפשך. והעקר, שתבטל דעתך מפני דעת רבנו הקדוש והנשגב, וזכר צדיק לברכה.

עקר התגברות היצר הרע, שהוא בחינת נחש הקדמוני, הוא על תלמידי החכמים והלומדים הגדולים, שיש להם דעת גדולה ביותר, אחריהם הוא פרוץ תמיד להחטיאם, מחמת שיש להם נשמה

אב"י הנחל חלק א'

גבוהה ביותר, שהוא השכל. ועקר התשובה והתקון – לשמר מאד את שכלו ומחשבתו, שלא יכניס בתוך מחשבתו שום מחשבה חיצונית ולא שום חכמה חיצונית, כי השכל הוא הנשמה, וכשמקדש שכלו, הינו נשמתו, על-ידי-זה מגביה ומשיב הכל לשרשו, וזה עקר התשובה. ולזכות לזה בשלמות, הוא רק על-ידי הצדיק הגדול שזכה לענוה של משה, ומגדל ענותנותו הוא מוריד את עצמו לכל המדרגות התחתונות ומעלה ומקשר כלם להשם יתברך, אפלו הרחוקים ביותר. המתגעגע וחושק להתראות באהבה ובשמחה רבה.

ישראל בר אודער

לו.

ב"ה. כ"ו כסלו, חנוכה תשכ"ב. תל אביב.

לפי יקירי, מר ז. שזר, שזכה לשתף עצמו עם הצדיק האמת, שהוא ראש מבקר האמת שבין הצדיקים המבחרים האמתיים יחידים הדורות, שגילה אמת כזה בעולם, שאי אפשר לקלקלו בשום אופן בעולם, שלום וחיים וכל טוב.

צריך לזכור היטב היטב כל ימי חייו, בכל יום ויום, גדל חסדי המקום שעשה עמו וסבב סבות נוראות בתחבולותיו לקרבו להצדיק האמת, שהוציאו ממקום שהוציאו, ומודיע לו כי עדין ה' עמו, ולא יעזב את חסדו ממנו לנצח. ואף-על-פי שעדין עובר מה שעובר, אף-על-פי-כן בודאי החסד והטובה שעשה עמו השם יתברך בודאי אינו לריק, חס ושלום... וסוף-כל-סוף יגמר השם יתברך את שלו ויזכה

לשוב למקורו בשלמות, בגדל כח וזכות הצדיק, כי דבר אלקינו יקום לעולם.

על-ידי אור הקדוש הנפלא והנורא של גר-חנכה הקדוש, אנו ממשיכין עלינו אור הצדיק האמת, שכבר המשיך שלמות הגאולה שתהיה על-ידי משיח צדקנו. עקר ביאת המשיח הוא, לגלות האמת בעולם; כי עכשו האמת בגלות גדול וכל אחד אומר שאצלו האמת, ועקר האמת יתגלה על-ידי משיח. השקר הוא סטרא דמותא, ואמת היא סמא דחיי, ועל-פני ברור האמת מתוך השקר הוא בחינת תחית המתים. (האמת היא בחינת כסדר, הינו שאומרים הדברים כמות שהוא, שזה בחינת כסדר, אבל השקר הוא בחינת שלא כסדר, מאחר שמשנה הענין והספור מסדרו האמתי.) עקר מצות גר-חנכה הוא, להדליק ולהאיר אור האמת בעולם, שיזכו הכל לידע היכן האמת, שמדליק ומאיר כל נפשות ישראל באורו של משיח בכל מיני חשך ואפלה, ומבטל כל החשכות וכל אהבות הנפולין, ומצילם משטף מים רבים המתנגפים בכל פעם להחריב את העולם, להשפיתם התורה.

השם יתברך ברחמיו נוהג בחסדו בכל דור, על-ידי הצדיק הגדול האמתי ואנשיו הכשרים האמתיים. שיש לפעמים שחוטפין אנשים ומוציאין אותם ממקומות רחוקים ומלכלכים מאד, ומתחילין לטהר אותם ולקרובם להשם יתברך ומאירים בהם אורות גדולים בהארה גדולה; אף-על-פי שיש הרבה שנופלים אחר-כך ממדרגתם, רחמנא לצלן, אף-על-פני-כן הם משתדלין לקרב בכל פעם יותר, כי "אתה מרום לעולם ה'", לעולם ידך על העליונה, עד אשר סוף-כל-סוף יתתקן הכל בשלמות. (עכשו שארץ עלינו הגלות מאד)

אב"י הנחל חלק א'

עבשו בגדל עצם החשד, שהאמת נעדרת, וסר מרע משתולל ויראי-חטא נמאסין, ועל-פירב אנשי אמת הם נרדפים מאד, מחמת הקטגור שעל הצדיק האמת; ועקר התקון הוא, לבלי לכנס בחקירות וקשיות ותרוצים פלל, רק להסתפל על האמת לאמתו, ולשמר את עצמו לבלי להלכד ברשת הרודפים, בחלקלקות לשונם ובחכמתם וליצונותם, אשר כל זה קשה מהרדיפה בגשמיות, כי מגיעת המוח קשה מהכל.

מי שרוצה לכנס בים החכמה, אי אפשר לכנס בו, כי אם על-ידי מנהיג אמת, שידע כל הדרכים והנתיבות שבבים החכמה, ויעשה אניות בחכמה ואמנות ואמנות נפלא, לעבר ולשוט עליהם בים החכמה; כי מי שאינו מקבל מהרבי האמת, שהוא בחינת משה, את בחינת הצמצום ומחיצות השכל, שלא יכנס להשיג יותר מדי ובמפלא ממנו, ולא יכנס בחקירות וקשיות ותרוצים וכו' רק יסמוך על אמונה, וירצה לכנס בים החכמה, בודאי ישקע ויטבע בתוך הים, ברוחניות וגשמיות. וזה היה עקר הנס של קריעת ים-סוף, שנבקע להם פתח וזכות משה רבנו, עליו השלום, ים החכמה ברוחניות, וזכו לעבר בו בשלום, וכמו-כן נבקע להם הים בגשמיות, ויעברו פיבשה בתוך הים. והעקר היה, על-ידי שהאיר עליהם בחינת שתיקה, לבלי להרהר אחר מדותיו ותפרו, בחינת "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון".

המעתיק

לו.

ב"ה. חצות ליל שני דחנוכה תשכ"ב. תל אביב.

לבי יקירי, מר ז. שזר, שזכה לשתף עצמו עם הצדיק האמת, שהוא ראש מבחר האמת שבין הצדיקים המבחרים האמתיים, יחידים הדורות, שגלה אמת כזה בעולם, שאי אפשר לקלקלו בשום אופן בעולם, שלום וחיים וכל טוב.

צריך לזכור היטב היטב כל ימי חייו, בכל יום ויום, גדל חסדי המקום שעשה עמו, וסבב סבות נוראות בתחבולותיו לקרבו להצדיק האמת, שהוציאו ממקום שהוציאו, ומודיע לו כי עדין ה' עמו, ולא יעזב את חסדו ממנו לנצח; ואף-על-פי שעדין עובר מה שעובר, בודאי החסד והטובה שעשה עמו השם יתברך, בודאי אינו לריק, חס ושלום, וסוף-כל-סוף יגמר השם יתברך את שלו ויזכה לשוב למקורו בשלמות, כי "דבר אלקינו יקום לעולם" בכל דור ודור, להודיע להם מנוראות נשגבות מעלת גדלת רבנו, וזכרנו לברכה, מעלת קדשת תורתו ושיחותיו וכל עניניו.

לח.

ב"ה. ר"ח ניסן תשכ"ב. תל אביב.

מחמד עיני ולבי, מר זלמן שזר, הנעים לכל. ה' עזו וגבור יהיה מעוד, ויחזק לבבך בכל עז ותעצמות, לזרז מאד לדלג על מה שצריך לדלג, כדי שתוכל להמשיך על מחד וחקמתך הארה מהנגון והשיר של נפלאות למעלה מן הטבע, היוצא מהכנור של ע"ב נימין של הצדיק, שיתגלה לעתיד בעת קץ האחרון על-ידי משיח צדקנו, שעל-ידי-זה

אב"י הנחל חלק א'

יבער ויבטל המינות וַאֲמוֹנוֹת כּוֹפִיּוֹת מִן הָעוֹלָם, וַיַּחְזִיר בְּלִם אֵל
הָאֱמֶת וַיִּקְרַבם לְהִשָּׁם יְתִבְרַךְ וְתוֹרָתוֹ, וַיִּמְלֵא כָּל הָאָרֶץ דַּעַה לְדַעַת
כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים.

שְׁלוֹם וְכֹל טוֹב לְאֶרֶץ יָמִים.

אָחִי, יְקִירִי וְחֻבִּיבִי, מַה מְאֹד גָּדְלָה שְׂמֵחָתִי שְׂוִבִיתִי לְרֵאוֹת כְּתִבְיָךְ
הַחֲזָקָה, הַמְּלֵא יְדִידוֹת וּבְרָכוֹת נְאֻמָּנוֹת, יְקָרוֹת לִי מְאֹלְפִי זָהָב
וְכֶסֶף.

... בְּקִשְׁתִּי מִמֶּךָ, יְקִירִי, לְחֹזֵר עַל הַדְּבָרִים שְׂכַתְּבָתִּי לְךָ עַד הַנְּהָה, וְלִהְיוֹת
תָּמִיד עַל רַעֲיוֹנְךָ סִפְרֵי רַבְּנֵנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבְרָכָה, וְלִהְיוֹת בָּהֶם וּלְדַקְדָּק
בָּהֶם, כִּי בְּטַח תִּמְצָא בְּכֹל דְּבוּר וְדְבוּר כָּל מִיּוֹנֵי מְתִיקוֹת, וּבְנֻדָּאֵי תוּכַל
לְהַחֲיוֹת עֲצָמְךָ תָּמִיד בָּהֶם אֲפֹלוּ בְּעִמְקֵי הַחֲשָׁד, בְּכֹל מִיּוֹנֵי צָרוֹת הַנֶּפֶשׁ.
אֵל יִרַע בְּעֵינֶיךָ עַל אֲשֶׁר לֹא כְּתִבְתִּי לְךָ אֲנֶרֶת זֶה מִזְמַן רַב, כִּי ה' יוֹדֵעַ
אֵת לְבָבִי, כִּי נִכְסֶפָה נִכְסַפְתִּי בְּכֹלֹת הַנֶּפֶשׁ לְהִרְחִיב הַדְּבוּר וּלְטַיֵּל עִמְךָ
בְּגוֹזְעֵדָן הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַצַּדִּיק יוֹם יוֹם, אֲךָ אֵין דַּעַתִּי צְלוּלָה מִחֲמַת בְּגִידוֹת
הַזְּמַן אֲשֶׁר סִבְּבוּנִי, בְּיָדוּעַ לְךָ קֶצֶת. וְאִם יִרְצֶה הַשֵּׁם, כִּי יִרְחִיב ה' אֵת
דַּעַתִּי, אִזּוּ בְּנֻדָּאֵי אֶתְגַּבֵּר וְאֶתְאַמֵּץ בְּכֹל נַפְשִׁי לְהוֹדִיעַךָ בְּכֹל פְּעַם חֲדָשׁוֹת
נִזְרָאוֹת מֵהִישׁוּעוֹת וְהַחֲסָדִים הָעֲצוּמִים שֶׁעָשָׂה ה' עִמָּנוּ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים
הָאֵלֶּה, בְּסוֹף הַגְּלוּת הָאַחֲרוֹן וְהַמֵּר הַזֶּה, עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, שֶׁהוּא
מִבְּצֵר תִּקְוַתֵּנוּ הָאַחֲרוֹן, עַד שָׁנָם עֲכָשׁוּ, אַחַר כָּל הַמְּרִירוֹת וְהַקְּלָקוּלִים
הַרְבִּים שֶׁקְּלָקְלָנוּ, עַקֵּר נַחֲמַתֵּנוּ וְתִקְוַתֵּנוּ הוּא הַחֲסָדִים הַנִּפְלְאִים, שֶׁהֵם
בְּחִינַת שְׂכָלִיּוֹת גְּבוּהִים וְנִעְלָמִים מְאֹד, שְׂרָשֵׁי הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם לְמַעַלָּה
מֵהַתּוֹרָה, שֶׁמִּמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ הַנִּחְלָל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, לְהַחֲיוֹת כָּל
הַנֶּפֶשׁוֹת הַנִּפְּלוּלוֹת אֲשֶׁר רַבּוּ כִּמוֹ רַבּוּ בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ. עֲלֵינוּ לְשַׁמַּח וּלְרַקֵּד

אב"י הנחל חלק א'

בְּלֵב שָׁלֵם, בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, שְׂזוּכֵינוּ לִידַע מֵהָעוֹסֵק בְּתַקוּנָנוּ לְנַצַּח בְּכָל דוֹר. וְאוֹי וְאַבּוֹי לָהֶם לְהַחֲלֹקִים וְהַמְתַּנְגְּדִים עַל הָעוֹסֵק בְּתַקוּן נַפְשׁוֹתֵיהֶם בְּכָל עֵת, וְאַף־עַל־פִּי שֵׁהֶם חוֹלְקִים כָּמוֹ שְׂחוֹלְקִים וּמְתַלְוֹצְצִים כָּמוֹ שְׂמְתַלְוֹצְצִים, אַף־עַל־פִּי־כֵן סוּף כָּל סוּף יִתְגַּלֶּה הָאֱמֶת לְעֵינַי כָּל, עַד שֶׁכָּל חֲלָקַת הַכְּבוֹד יִהְיֶה אֶצֶל הָאֱמֶת, וְאִזּוּ בּוֹדֵאֵי הַכָּל יִרְצוּ לְעַבֵּד אֶת ה' בְּאֱמֶת וּלְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֱמֶת, שֶׁהוּא עֶקֶר שְׁלֵמוֹת הָאֱמֶת.

הַדּוֹרֵשׁ שְׁלוֹמָךְ וַיִּשׁוּעָתְךָ, וּמְבַרְכֶךָ בְּבִרְכוֹת מְאֹלְפוֹת וְחַג כָּשֵׁר וְשִׂמְחָה, הַמְּחַפֶּה וּמְצַפֶּה לְרְאוֹתוֹ הַיּוֹם, לְשִׂמְחָה אֲתֵנוּ יַחַד עַל שְׂמִחָתֵנוּ.

המעתיק ישראל דב אודסר

לט.

ב"ה. כ"ה ניסן תשכ"ב. תל אביב.

לְבִי יְקִירִי, מֵר זְלַמֵּן שׁוֹר, הַחוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת וְתַחֲבוּלוֹת לְהוֹדִיעַ וּלְהָאִיר אֹר הָאֱמֶת בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא אֹר הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, אֹר הָאוֹרוֹת, בְּחִינַת אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, הַמְּאִיר עָלֵינוּ אֹר הַתְּגִלוֹת אֱלֹקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ גַּם בְּמַחֲשָׁבִים מְרִים וּמְרוֹרִים אֲשֶׁר בְּדוֹר הַחֲשָׁד הַזֶּה, וּמְשַׁבֵּר וּמְכַנְיַע וּמְשַׁפִּיל וּמְכַבֵּל מִן הָעוֹלָם כָּל סַפְרֵי הַמִּינִים וְהַמְּחַקְרִים הַנוֹטִים לְצַד מִינּוֹת וּכְפִירוֹת, וְכָל הַגְּאוּהָ וְהַמְּשָׁלָה שֶׁל הַמְּנַהֲיָגִים שֶׁל שְׂקָר, שְׂמַטִּילִים שְׂנְאָה וְאִיבָה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׂבִשְׂמִיִם, יְצוּ ה' אֶתְךָ אֶת הַבְּרָכָה וְהַחַיִּים.

יְמֵי זְקֵנָה וְשִׁיבָה קָפְצוּ עָלֵינוּ וְכַחֲנוּ חֲלֵשׁ וְדַל, וְשׁוֹנְאֵי נַפְשָׁנוּ, שֶׁהוּא אִשׁ הַתְּאֻוֹת, רְבוּ וּגְבְּרוּ מִכָּל הַצַּדְדִּים כְּמַעַט בְּלִי שְׁעוֹר, וְנַפְשָׁנוּ מְטַרְפֶּת בְּמַצְלוֹת טֵיט עֲכִירַת תְּאֻוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלָיו, כְּאַבְּן הַנֶּתוּן

בתוך כפֿה־הקלע, ואָנוּ הוֹלְכִים בְּעוֹלָם נַע וְנָד, מְבַלְבֵּל וּמְטַרֵּף מְאֹד, יוֹתֵר מִסְפִּינָה הַתּוֹעָה בְּלִבֵּי־ם וְהַרוּח־סְעָרָה הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר בְּלִי שׁוּם מְנוּחָה וְהַשְׁקֵט, ואִין שׁוּם מִשָּׁל וְדִמְיוֹן לְכַנּוֹת וּלְהַדְמוֹת עֵצִם הַרְחֲמָנוּת שְׁעָלֵינוּ, ואִין לָנוּ שׁוּם יַעֲזָה וְתַחֲבוּלָה רַק לָנוּם וּלְפָרַח לְהַצְדִּיק, לְהַתְגוּלָּל בְּרַפֵּשׁ וְטִיט וְלָרַחֵשׁ עַל הַיָּדִים וְרַגְלִים בֵּין נַחֲשִׁים וְעַקְרָבִים, עַד שְׁנוֹכָה לְשֵׁאֵב מְרוּח־הַקִּדְשׁ שֶׁל הַצְדִּיק, אֲשֶׁר עַל־יָדוֹ אִין שׁוּם יֵאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, וּבְכָל מְקוֹם וּבְכָל זְמַן וּבְכָל הַמַּדְרָגוֹת, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, אֲפֹלוּ הַרְחוּקִים שְׁנַתְרַחְקוּ לְגַמְרֵי מְקַדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל, אַף־עַל־פִּי־כֵן אִין שׁוּם יֵאוּשׁ כָּלָל, כִּי בְּעֵצִם כַּח חֲכָמָתוֹ הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הוּא מְהַפֵּךְ עֵצִם הָרַע לְטוֹב, מִשְׁמ'מ'ד' לְר'צ'ו'ן'.

עַקֵּר כָּל הַכְּפִירוֹת וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת שֶׁל חֲכָמֵי הַטַּבַּע, שְׁנַתְּעוּ לְמְקוֹם שְׁנַתְּעוּ, הוּא עַל־יָדֵי פָּגָם אַמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שְׁעַל־יָדֵי פָּגָם זֶה בָּאִים לְכָל מִינֵי טְעוּתִים. וְעַקֵּר הַכְּנַעְתָּם וּכְפוּל דַּעְתָּם הוּא עַל־יָדֵי הַצְדִּיק הַאֲמַת הַגְּדוֹל בְּמַעַלָּה מְאֹד, בְּחִינַת מִשְׁה־מְשִׁיחַ, שְׁמַמְשִׁיךְ תּוֹרָה כְּדִי לְהַאִיר וּלְגַלּוֹת אַמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, וּלְכַבֵּל וּלְעַקֵּר דַּעוֹת חֲכָמֵי הַטַּבַּע שְׁכּוֹפְרִים בְּחֲדוּשׁ הָעוֹלָם. וְעֵצִם נוֹרָאוֹת גְּבוּרָתוֹ וְכַחוֹ שֶׁל הַצְדִּיק הַאֲמַת, הַבַּעַל־כַּח, הוּא בְּחִינַת מִטָּה עוֹ, שְׁעוֹמֵד בְּחֹזֶק וְתַקְוָה בְּתוֹךְ בֵּית־הַבְּלִיעָה שֶׁל הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא, עַד שְׁמַכְרַחַת לְהַקִּיא הַקְּאוֹת בְּכָל פֶּעַם, עַד שְׁגָם אֵלוּ הַרְחוּקִים וְהַגְּרוּעִים בְּיוֹתֵר, שְׁכַכְּר הַזְּקִינוּ בְּרַשְׁעָתָם וְנַתְּעָבוּ וְנַתְּגַשְׁמוּ מְאֹד וְנִבְלְעוּ בְּתוֹךְ בְּטֵן הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא, שְׁכַמְעַט כַּמְעַט אֲבָדָה תַקּוּתָם וְתוֹחֲלָתָם, בָּאִים וּמַתְקַרְבִּים לְהַשֵּׁם יְתִבְרַךְ, וְנַתּוֹסְפִים שְׁכַנִּים רַבִּים לְהַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַצְדִּיק, וְעַל־יָדֵי־זֶה דִּיקָא גַּעֲשֵׂה תַקּוּן גַּפְּלָא בְּכָל פֶּעַם, עַד שְׁפוּף־כָּל־סוּף יְתִתְקַן הַכָּל. בְּהוֹקְרָה וְאֵהֲבָה וְנַעֲנוּעִים.

אב"י הנחל חלק א'

מ.

ב"ה. כ"ו אייר תשכ"ך. תל אביב.

לבי יקירי, מר ז. שזר, שזכה למעם נעימת האמת הפרור והנוד, והתעורר באש הבווער בלבו והלהיב את נשמתו ומחשבתו לחשב מחשבות עמקות ועצות ותחבולות רבות, להגדיל ולפרסם את שם הצדיק האמת, הממשיך עלינו אורו של משיח, ומשבר ומכפיל בכפול גמור הטנופות וזהמת המינות ואמונות כזביות, המחשיכים עיני ישראל ומעלימים ומסתירים אור הצדיק האמת, ומפרידים הרגלים מן הראש, הינו, שעושים פרוד בין כלל-ישראל, שהם בחינת רגלון, ובין הצדיק, שהוא הראש, ראש בני ישראל, שעל-ידיה נתגבר חכמת הפילוסופיא בעולם ונתרבו ספרי מינות וכפירות, שמטילים שנאה ואיבה בין ישראל לאביהם שבשמים, שלום וחיים וכל טוב.

בעצם שפלותנו בדור היתום הזה, בגדל עמק תכלית תכלית הירידה בכפירות ואמונות כזביות, וכלנו כצאן תעינו, עד שבאנו אצל הקצה והסוף של ישראל, במקום שגבול ישראל כלה, שישם מסים קדשת ישראל, שמשם ולהלאה אין מתפשט קדשת ישראל.

מא.

ב"ה. ג' תשרי תשכ"ג. עיר הקודש ירושלים.

עצמי ובשרי, מר ז. שזר, האוחז עצמו בהצדיק האמת, שהוא רופא ממחה ונאמן, שיודע ומפיר, שיודע ומפיר כל החסרונות והחלאים שיש בהרוח-חיים של כל אחד, ועל-ידיה יודע איך לעסק ברפואתו בשלמות, גמר חתימה טובה.

אב"י הנחל חלק א'

מבֿהבֿדֿ שֶׁבֿלוֹ יְדִידוֹת וּבְרָכוֹת כְּפּוֹלוֹת, מִיּוֹם כ"ח אֱלוֹל תשכ"ב,
קִבַּלְתִּי בְּצִרוּף צ'ק עַל סֵד מֵאָה לִירוֹת יִשְׂרָאֵלִיּוֹת.

מב.

ב"ה. אור ליום ג' מ"ז חשון תשכ"ג. עיר הקודש ירושלים.

עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי, עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי, עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי, עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי, עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי,
עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי, עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי הַחֲכִיב עָלַי בְּאֵמֶת יוֹתֵר מִנְפָּשִׁי, מֵר
ז. שֹׁר, שֶׁהֵעִיר אֶת רוּחוֹ וְהִקְדִּישׁ אֶת לִבּוֹ הֶרְחַב וּכְשָׁרוֹנוֹתָיו הַבְּרוּכִים,
וְהַכְּנִים עֲצָמוֹ בְּכָל כַּחוֹ בְּהַשְׁתַּדְּלוֹת גְּדוֹלָה וַיִּתְּרָה בְּיוֹתֵר, לְגִדֵּל וּלְהַדְר
וּלְפָרֶסֶם בְּעוֹלָם אֶת שֵׁם הַצְּדִיק הָאֵמֶת, הַיְחִיד בְּעוֹלָם, הָעוֹלָה לְעֵלָּא
וּלְעֵלָּא עַל כָּל הַצְּדִיקִים הַנּוֹרְאִים יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, שֶׁהוּא מַחֲסֶה וּמְגַן לָנוּ
גַּם עֲכָשׁוֹ בְּתוֹךְ כָּל מֵינֵי חֲשֻׁכוֹת וְהַתְּרַחֲקוֹת אֲשֶׁר בְּיָמֵינוּ אֵלֶּה. אֲשֶׁרִיד,
אָחִי, אֲשֶׁרִיד אֱלֹפִים פְּעָמִים, שֶׁפְּנִימִיּוֹת לְבָבְךָ מִבֵּין וּמִרְגִּישׁ הָאֵמֶת
הָאֵמֶתִי שֶׁמֵּאִיר עֲכָשׁוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת מֵרֵאשׁ וְעַד סוּף, שְׁלוֹם רַב.

המנעתיק

מג.

ב"ה. כ' טבת, תשכ"ג.

עֲצָמֵי וּבִשְׂרֵי, מֵר ז. שֹׁר, הַקְּשׁוֹר וְדָבוּק בְּהַאֲלֵן הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהוּא
הַצְּדִיק הָאֵמֶת, הַהוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ וְנוֹשֵׂא אוֹתָנוּ כְּאֲשֶׁר יֵשׂא הָאוֹמֵן אֶת
הַיּוֹנֵק, אֲשֶׁרִיד שְׂזוּכִית לִידַע מִכַּעַל הַנְּפִלְאוֹת, שֶׁכָּל דְּבָרָיו נְפִלְאוֹת,
פְּלָאֵי פְּלָאוֹת עַד אֵין חֶקֶר, לְכַעַר וּלְכַטֵּל הָאֵמוּנוֹת הַכּוֹזְבוֹת וְכַפִּירוֹת
שֶׁל חֲכָמֵי הַטְּבַע, שֶׁהֵם בְּחִינַת חַיּוֹת רְעוֹת הַדּוֹרְסִים וְמוֹרְפִים נְפִשׁוֹת

אב"י הנחל חלק א'

ישראל, ולהמשיך ולקרב כל העולם להשם יתברך, ברכה וחיים וכל טוב.

אהובי, אחי, אשר אהבת אמת אהבתיך ואתה משרש בעמקי לבבי תמיד, בפרט בעת שאני זוכה לשבר את לבי ולשפך שיחי לפני השם יתברך. וידעתי כי גם אהבתיך שלמה עמי, ונפשך בלתי לשמע הדבורים הטובים מגבורות נוראותיו של הצדיק האמת, ולבך חזק באמונה בנקדת ראש מבחר האמת, שבו תלוי גאלתנו ופדות נפשנו והוא עקר יסוד יהדותנו. ומרב אהבתיך אשר בלבי, אני מדבר עמך לטובתך: אחי, אחי, נפשי ולבבי! מתי תקום ותחדש ימך, להתקרב להצדיק ביותר שאת ויתר עז? שים לבך וישב דעתך היטב היטב וחוס וחמל עליך, וזרו עצמך לרוץ על ידיך ורגליך להתאחו בכנפי הצדיק, למען תהיה תקנה לאחריתך והיתה לך לשלל נפשך. הלא, בישועת ה', בדרך ספר התפלות והשיחות וספורי מעשיות הנוראות וכל ספריו הקדושים, המלאים עצות ודרכים ונתיבות לכל אדם שבעולם ובכל מיני ירידות שבעולם – אחו בהם והפך והפך בהם, שאין לך מדה טובה מהם. פקח עיניך ולבך והבט בהם בעין האמת ובתמימות, לשמור ולקיים, ואל תדחה עצמך מיום אל יום, כי מי יודע מה ילד יום?

המעתיק

מד.

ב"ה. י"ב שבט, תשכ"ג.

עצמי ובשרי, מר ז. שזר, הקשור בקשרים חזקים בהאילן הנפלא,

אב"י הנחל חלק א'

הקדוש ונורא מאד, שהוא הצדיק האמת העומד לנו למחסה ולמגן לדור דור, ומחיה ומחזק את נפשנו בכל מיני ריחין ובוסמין של נוראות תורתו, אפלו בתכלית החשך וההתרחקות. אשריך שזכית לידע מבעל הנפלאות, שכל דבריו נפלאות, פלאי פלאות עד אין חקר, להכניע ולבטל האמונות הפופיות והמינות והכפירות, ולהמשיך ולקרב כל העולם להשם יתברך. בעל הרחמים ומשיך עליך רפואה וחיים ארפים, חיים נצחיים.

אהובי, אשר אהבת אמת אהבתך, ואתה עומד בלבי ובמחי תמיד, בפרט בעת שאני זוכה לשבר את לבי ולשפך שיחי לפני השם יתברך. וידעתי כי גם אהבתך שלמה עמי, ולבך חזק באמונה בנקדת מבחר האמת, ואתה משתוקק ובוֹעַר לשמע הדבורים הטובים מסוד גבורות נוראותיו של הצדיק האמת, שהוא עקר יסוד יהדותנו, והוא כל נחמתנו ותקונתנו הנצחי לדורות עולם. ומרב אהבתך אשר בלבי, אני מדבר עמך לטובתך: אחי, אחי, נפשי ולבבי! מתי תקום ותחדש ימך להתגבר על כל המכשולים, להתקרב להצדיק ביתר שאת ויתר עז? שים לבך וישב דעתך היטב וחסם וחמל עליך, וזרו עצמך לרוץ על ירך ורגליך להתאחו בכנפי הצדיק, למען תהיה תקנה לאחריתך והיתה לשלל נפשך. הלא בידך ספר התפלות והשיחות וספרי מעשיות הנוראות וכו' וכל ספריו הקדושים, המלאים עצות ודרכים ונתיבות לכל אדם, בכל מיני ירידות שפעולם – אחז בהם!

המעתיק

מה.

ב"ה. כ"ב ניסן תשכ"ג. ירושלים הקדושה.

עצמי ובשרי, מר ז. שזר, שחדד את אָזְנוֹ וּלְכָבוֹ לְשִׁמְעַ נְפִלְאוֹת
נוראות השיר והנגון העליון והמבחר של הצדיק האמת, שעל־ידו הוא
מוציא מלבנו כל מיני חצים ארסיים, שהם הפעיות והמבוכות של
כפירות ואמונות כזביות, ורופא אותנו בשלמות. מלך המשיח ינגן זה
הנגון לעתיד, ועל־ידי־זה יקרב כל העולם להשם יתברך וימלא הארץ
דעה את ה'.

יבקע פשחר אורך וארכתך מהרה תצמח.

קבלתי את ברכתך הלבבי, מיום ח' ניסן תשכ"ג, עם צ'ק על סך
מאה לירות ישראליות. מאד החיית את נפשי, מאד, ושש
אנכי בשמחה עצומה עד בלי קץ על עצם תשוקתך החזקה לחתר
ולמצא המים העמקים, שמהם גדלה האמונה הקדושה.
יהי ה' עמך ויתן לך חיים ארכים, חיים טובים, חיים של אמונה
אמתית, שזהו עקר החיים.

מו.

ב"ה. כ"ב ניסן תשכ"ג. ירושלים הקדושה.

עצמי ובשרי, מר ז. שזר, שחדד את אָזְנוֹ וּלְכָבוֹ לְשִׁמְעַ נְפִלְאוֹת
נוראות השיר והנגון העליון וראש לכל השירים של הצדיק האמת,
שבו הוא מוציא מלבנו כל מיני חצים ארסיים, שהם הפעיות
והמבוכות של כפירות ואמונות כזביות, ורופא אותנו בשלמות. מלך

אב"י הנחל חלק א'

הַמְּשִׁיחַ יִגְנֹן זֶה הַנְּגִינָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִקְרַב כָּל הָעוֹלָם לְהִשָּׁם יִתְבַּרֵךְ
וַיִּמְלֵא כָּל הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה'.

יִבְקַע כְּשִׁחַר אֹרֶךְ וְאֶרְכֶּתֶךָ מִהֵרָה תִּצְמַח.

קבלתי את ברכתך הלכבי עם צ'ק על סך מאה לירות ישראליות,
מיום ז' ניסן תשכ"ג. החיית את נפשי מאד, ושש אנכי
בשמחה עצומה עד בלי קץ, בראותי עצם תשוקתך לחתור למצא המום
העמקים, שמהם גדלה האמונה הקדושה. תשואות חן חן לך! יהי ה'
עמך ויתן לך חיים ארבים, חיים טובים, חיים של אמונה, שזהו עקר
החיים בזה ובבא.

"מלבי ואלקי, אליך אתפלל, אליך אשוע, אליך אזעק, אליך אתחנן.
אליך שפחתי את כפי, פרשתי ידי כל היום. לבי יצעק אל ה'.
מעמקא דלבא אני קורא אליך, מעמקי עמקים אני מצפצף לרחמיך
וחנינותיך האמתיות. כאיל תערג על אפיקי מים, בן נפשי תערג אליך
אלקים. ביונים הזמות, מתופפות על לבביהן, פן יהמה לבבי להמזון
רחמיך וחסדיך. באשר יהגה האריה והכפיר על טרפו אשר יקרא עליו
מלא רעים, מקולם לא יחת ומהמונם לא יענה, בן אשאג ואזעק ואצעק
ואשוע ואנהם ואצפצף ואקוה ואיחל ואצפה ואחכה לרחמיך וישועתך.
לא אחריש ולא אשקט מלקרא תמיד אליך, ה' אלקי ואלקי אבותי.
קראתי שמך ה' מבור תחתיות. שמע ה' קולי אקרא וחנני וענני, ועזרנו
והושיענו וזכנו לאמונה שלמה באמת. הצילני נא, אבי שבשמים, מפגם
אמונה. שמרנו ברחמיך הרבים והצילנו ממכות המפלאות הפאים, חס
ושלום, על פגם האמונה, שאין מועיל להם שום דבר, לא רפואות ולא
תפלה ולא זכות אבות, ואפלו כל הקולות של 'אח' ו'אבוי' וגניחות

ואנחות גם־כן אין מועיל להם, כי הכל נפגם ונתקלקל על־ידי פגם האמונה הקדושה, אשר היא יסוד כל התורה בלה ויסוד כל העולמות בלם עם כל אשר בהם, שהכל תלויים ועומדים ומתקיימים רק על האמונה הקדושה.

אנא, נורא וקדוש, מלא רחמים רבים, זכנו לצעק אליך באמת מעמק הלב, מעמקי עמקים, באשר אנחנו צריכים לצעק אליך עתה, באשר נגלה לפניך, אדון כל, את כל נגעי לבבנו. עזרנו לצעק אליך מן הלב בקול עמק, באמת, בקול דממה דקה, באפן שנוכח לעורר עלינו פלאי רחמיך וחסדיך וחנינותיך והצלותיך הנפלאות והנוראות מאד, עד שנוכח לעורר ולגלות עצות אמתיות, עצות עמקות, מתוך עמק החשך ואפלה הזאת שנלפדנו בו מאד, בעונותינו הרבים. כי אתה עושה נפלאות גדולות לבדך, עושה גדולות עד אין חקר, גסים ונפלאות עד אין מספר, ואתה גולה עמקות מני חשך ומוציא לאור צלמות; הוציאנו מאפלה לאורה, עשה עמנו פלאות ותשפיע עלינו ותגלה לנו עצות מרחוק, באפן שנוכח לגדל האמונה הקדושה על־ידי זה. ורחם עלינו ברחמיך הרבים וחננו מאתך חכמה בינה ודעת דקדושה, באפן שנוכח לחתור ולגלות המים שמהם גדלה האמונה הקדושה, שהם "מים עמקים עצה בלב־איש", שנוכח לגלות ולהאיר עצות עמקות מתוך עמק החשך. ותשפיע ברחמיך עצות טובות בעולם, עצות שלמות, עצות אמתיות ברצונך הטוב, באפן שנוכח להצליח הצלחה האמתית והנצחית בזה העולם העובר, לילך בדרכיך הטובים ולהתקרב אליך באמת ובלב שלם, ונוכח לקיים עצותיך האמתיות והנכונות."

מו.

ב"ה. יום ד' כ"ח אייר, תשכ"ג.

לכבוד נשיא מדינת ישראל, מר ש. ז. שזר, המציין בגדלת יקרת נפשו האצילה, שנחצבה ממקור קדש, מגדולי ישראל עמודי התורה, המטה לבו לשמע בקול ה', הקורא אותו בקול גדול בכל יום ובכל עת, שייורו עצמו לברח אל הצדיק האמת, שיכול לתקנו בשלמות ולהשיבו לדרך הישן שדרכו בו אבותיו הקדושים, זכר צדיקים לברכה.

סימן טוב ומזל טוב לברכה וחיים ושלום אין קץ, לך ולכל אשר לך.

בשׂאחד מישראל בא לו כבוד חדש, אזי צריך יגיעה גדולה ומלחמה גדולה, להתאזר בעז וגבורה בגבור אמיץ וחזק, לבטל כבודו באין וכאפס נגד כבוד השם יתברך, ולא ישתמש עם המלכות והכבוד לצרכו ולהנאת עצמו ולא יקח לעצמו כלל מן הכבוד, שלא יהיה הכבוד אצלו בעבד למלאות תאוותו, חם ושלום, רק להעלות הכבוד שיש לו להשם יתברך, שהוא מלך הכבוד, ולהצדיק האמת, כדי שעל-ידי זה הכבוד והמלכות שיש לו, יתגדל ויתעלה כבוד השם יתברך וכבוד הצדיק, המנהיג האמת של כל ישראל לדורות עולם, הנחל נובע מקור חכמה, שמקרב כל העולם להשם יתברך, אפלו הרחוקים ביותר בתכלית הרחוק, שעל-ידיה נתיקר ונתעלה כבוד השם יתברך בשלמות בכל העולמות.

כי שאורו מאיר מקצה ועד קצה בלי גבול כלל, כי בכל מקום, אפלו באויר הטמא מאד, מאיר האמת שלו לצאת משם, שעל-ידיה נתיקר ונתעלה כבודו יתברך בכל העולמות, שעל-ידיה כי אורו מאיר מקצה ועד קצה בלי גבול כלל, כי בכל מקום, אפלו באויר הטמא

מאד, מאיר האמת שלו לצאת משם, שעל-ידי-זה נתיקר ונתעלה כבודו יתברך.

שוש אשיש בישועת ה' וחסדיו העצומים, שגלגל וסובב ברב רחמיו, שנבחרת לנשיא המדינה, אחרי כעבר כחמשה שנים שזכית לצמח לטובה בגן החיים הקדוש והנורא של הצדיק האמת, אור החדש, הגנוז וצפון ונעלם מאד, שהוא עקר החיים, שגלה חדישות נפלאות ונוראות (נוראות ונפלאות, פלאי פלאות עד אין חקר), שעדין לא נתגלו מעולם, כפי לחיותנו כהיום הזה גם בתכלית תכלית החשיך הגמור אשר בדורותינו אלה, בסוף הגלות האחרון המר הזה, שישראל תועים עכשו מאד אחרי ההבל של כל הנסוגים אחר מהשם יתברך ותורתו, על-ידי זהמת הפירות ואמונות בזביות.

אחי, אחי, לבי ובשרי! עתה הגיע העת, שתחזק לבך החם ותעמיק מחשבתך לחשב ולחשק בהשתוקקות תאותו הנמרץ, להוציא לפעל רצונך וכספך החזק, לרחם על ישראל ברחמנות האמת (להודיע ולפרסם בכל העולמות), להפיץ מעינות הצדיק בכל העולם, ולהודיע ולפרסם גדל עצם פח שם הצדיק האמת בכל העולמות, שנמצא עכשו בעולם שעוסק להחזיר כל העולם למוטב, שיש לו פח להמשיך שלום נפלא אפלו עם אמות העולם, שעל-ידי רבוי השלום יתהפכו בלם לאמונת ישראל ויבניעו עצמם אלינו וישלמו היהודים בהם מרצונם. מלך המשיח ימשיך ויגלה קדשת הדעת של הצדיק האמת בהתגלות נפלא ובשכל נפלא ואמת, בתכלית השלמות, ועל-ידי-זה ילכו בלם בדרכי התשובה וישובו להשם יתברך אפלו אמות העולם, וימלא כל הארץ דעה וכו'. הוצא לפעל תשוקת לבך הבוער באש עד לב השמים,

אב"י הנחל חלק א'

לרחם על ישראל ברחמנות האמת (להפיץ מעינות הטוב של הצדיק בכל העולם), ולהודיע ולפרסם בכל העולמות, שנמצא עכשו בדורותינו צדיק־אמת כזה, שיש לו כח להחזיר כל העולם להשם יתברך, שנמצא עכשו בימינו צדיק חכם אמת נורא ונפלא כזה, שיש לו כח להחזיר כל העולם למוטב, ונמצא עכשו בימינו אלה חכם אמת נורא ונשגב כזה, שגלה מעינות של עצות ותקונים וחסדים נעלמים עד אין קץ ותכלית, שעדין לא נתגלו מימות עולם, שמטהרים ומנקים מכל הלכלוכים, מכל הזהמות והטמאות שבעולם, כדי שיוכלו כל העולם לבוא נקיים וטהורים להיכל המלך ולקבל האוצרות־מתנת־חנם אשר הכין להם המלך – אשרי הזוכה להם!

מח.

ב"ה. י' תמוז תשכ"ג.

לכבוד נשיא מדינת ישראל, מר ש. ז. שור, החכם היחידי שפדורנו זה, אשר לטש שכלו וחכמתו להכיר ולהשיג האמת הצח והמצחצח, ומוסר עצמו למיתה על עצם האהבה וההתקשרות אל הצדיק האמת, שממרק ומצחצח העינים לראות הפתחים, איך לצאת מהיכלות הטמאה והחשך של הכפירות ואמונות כזביות, שמסמאים עיני ישראל מלראות אור הצדיק, שמגלה ומודיע ידיעת אלקותו ומלכותו לכל בני העולם, אפלו להרחוקים והעובדי כוכבים ומזלות, שכלם ידעו ויראו עין בעין שיש אלקים שליט ומושל וישובו ויתגורו; כי לא ישקט האיש עד אשר פלה הדבר אשר דבר, לגאלנו ולרפאנו מתחלואינו העצומים – ברכה ושלוש וחיים.

אב"י הנחל חלק א'

עבֹשׁוּ, בְּגִדְל עֵצִים הַחֲשֹׁף אֲשֶׁר בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה הָאֲחֵרוֹנִים, בְּסוֹף
הַגְּלוּת, אֵין לָנוּ שׁוּם תִּקְנָה וְשׁוּם תִּקְוָה בְּשׁוּם פְּנִים, רַק
עַל-יְדֵי הַתְּקַשְׁרוֹת וְהַתְּדַבְּקוֹת בְּהַצְדִּיק הַמְּנַהֵיג הָאֲמֵת, מוֹשִׁיעֵן שֶׁל
יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר לְנִצְחָה. אֲבָל לְעַמַּת זֶה, הַשֶּׁקֶר מְתַנַּבֵּר וּמְחַשֵּׁיף כָּל-כָּף,
עַד שֶׁאֵין רוֹאִים הָאֲמֵת כָּלֵל, בְּאֵלוֹ לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם, וּבּוֹדָאי הַצְדִּיק יִגְמַר
אֵת שְׁלוֹ.

המעתיק

מ.מ.

ב"ה. ח' אלול תשכ"ג.

לְכַבֹּד מֵר זְלָמָן שׁוֹר, עֵינֵי וְלִבֵּי וְכו', בְּתִיבָה וַחֲתִימָה טוֹבָה לְחַיִּים
טוֹבִים אֲרָפִים וְלְשָׁלוֹם אֵין קֵץ.

צָרִיף לְזִכֵּר תְּמִיד גִּדְל מַעֲלַת אֲצִילוֹת נַפְשׁוֹ הָעֲדִינָה וְגִבּוֹהָ מְאֹד
בְּשִׁרְשָׁה הָעֲלִיּוֹן, לְרַחֵם עָלֶיהָ, לְקַשְׁטָהּ וּלְיִפּוֹתָהּ וּלְצַחְצַחָהּ
בְּצַחְצַחוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת הַנּוֹרְאוֹת שֶׁל הַצְדִּיק, לְהַצִּילָה מִפַּח יוֹקָשִׁים שֶׁל
הַעֲשָׂק וְהַיִּכְלִי הַתְּמוֹרוֹת, שֶׁמְחַלִּיפִים וּמְקַלְקְלִים מְאֹד, וְלְהַתְּנַהֵג בְּנִימוֹם
הַמְּלוּכָה וְדִקְדָּשָׁה שֶׁל בֶּן-הַמֶּלֶךְ הָאֲמֵת שֶׁנִּחְלַף.

בְּכָר הַגִּיעוּ יְמֵי אֵלוֹל הַקְּדוֹשִׁים, יְמֵי הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת, וְצָרִיף עֲתָה
לְחִזּוֹר וְלְהַתְּחִיל מְחֻדָּשׁ לְהַתְּנַעֲנַע וְלְכַסֵּף בְּרִצּוֹנוֹת חֲזָקִים לְשִׂאֵר
קְבוּעַ בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשׁ בְּתוֹךְ הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצְדִּיק הָאֲמֵת,
וְלֹא יִפְרִיד עֲצָמוֹ מֵהֶם כֹּל יְמֵי חַיָּו.

אב"י הנחל חלק א'

בְּשֵׁאֲדָם רוּצָה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה, צָרִיךְ שְׂיַעֲבֵרוּ
עָלָיו אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת יְרִידוֹת בְּלִי שְׁעוֹר, וְצָרִיךְ שְׂיִהְיֶה גְבוּר
חֲזֵק לְחֻזֵק לִכְבוֹ בְּכָל פְּעַם לְבָלִי לְהַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ מִשׁוּם יְרִידָה
שְׂבַעֲעוֹלָם, יִהְיֶה אִיךְ שְׂיִהְיֶה; וְזֶהוּ הָעֵקֶר וְהַיְסוּד שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בּוֹ, לְבָלִי
לְפַל בְּדַעְתּוֹ לְעוֹלָם, וְלְחֻזֵק אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד אַף אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא,
לְהֵאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שְׂאִין שׁוּם יְרִידָה בְּעוֹלָם, כִּי בְּכָל מְקוֹם יְכוּלִים
לְמַצֵּא אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּבַחֲיַנֵּת "וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַגֶּזֶר".
הַמְתַּפְּלֵל תָּמִיד לְשְׁלוֹמוֹ וְהַצְּלָחָתוֹ, וּמֵאַחַל לוֹ וּלְבֵיתוֹ שְׁנָה טוֹבָה
וּמְתוֹקָה, שְׁנַת גְּאֻלָּה וַיִּשׁוּעָה.

ישראל דב אודעסר

ג.

ב"ה. מוצאי שבת ויום הכיפורים הקדוש תשכ"ד.

לְכַבּוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, בְּתַעֲיִנִי וּלְבִי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, הֶחֱפֵץ בְּאַמֶּת
הַבְּרוּר וְנוֹד וְצַח, וְחֶכֶם וּמְבִין הָאֱמֶת הָאֱמֶתִי הֵיכֵן שׁוֹרָה, וְנִשְׂא אֶת
לְבוֹ וּמַחוֹ אֶל הַצְּדִיק, וְסֵלֶק מֵעֲצָמוֹ כָּל חֲכָמָתוֹ וְשִׁבְלוֹ נֶגֶד הַצְּדִיק
הֶחֱכֵם הָאֱמֶת, אִזֵּר הַחֲדָשׁ אֲשֶׁר לְפָנָיו וְלֵאחֲרָיו לֹא קָם כְּמוֹהוֹ, שְׂבַגְדֵּל
עֲצָם כַּחוֹ שׁוֹרָף, מְבַעַר וּמְכַטֵּל כָּל מִינֵי טְעִיּוֹת וּמְבֹכּוֹת וּכְפִירוֹת
וְאַמוּנוֹת שֶׁל שְׂקָר, וּמְכַנְּיִם הָאֱמֶת בְּעוֹלָם וּמְהַפְּךְ רְשָׁעִים גְּמוּרִים
לְצְדִיקִים גְּמוּרִים וּמְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָם בְּשְׁלֵמוֹת גְּמוּר.

ה' יוֹלִיכְךָ בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר אֶל נְקֻדַּת הָאֱמֶת, שֶׁהוּא עֵקֶר הַמְּנוּחָה וְהַנְּחִלָּה
בְּלִי קֶץ וּגְבוּל.

אב"י הנחל חלק א'

אחי יקירי, עצמי ובשרי! אשריך וטוב לך, שזכית לישועה רבה כזו לנצח, להיות בחלקו של רבנו הנורא והנשגב מאד וכו' גם השנה הזאת, זכית להיות נמנה בתוך כלל הקבוצה הקדוש שלו פראשהשנה מתוך מסירת נפשך וכבודך, שזה עולה על הכל ואין דבר גדול מזה.

נא, אחי, חמדת לבני, זכר היטב את כל הדברים והסבות הנפלאות והנוראות שראית בעיניך בענני התגלות סוד גדלת נוראות הצדיק, אור החדש, הגנוז וצפון ונעלם מכל העולמות.

חזק ואמץ מאד בכל פחד לגול לך איזה עת בכל יום לעין בדברי רבנו הנורא, שכל דבור ודבור הוא כמו אגרת הנכתב לחברו ותלמידו, ויש בהם כל מיני עצות וישועות שצריכים בכל יום ובכל עת, ולהשתדל בנריות בכל עז לבנות עניניו ולהפיץ מעינותיו חוצה, כי הוא חייד, ואם לא עכשו – אימת? היום קצר והמלאכה מרבה, והעקר, כי הזמן הולך והומה וימינו כצל עובר, ולא ישאר לך רק מה שתחטף אמת בלבך. ואם אמנם האמת משלך ארצה, ואסור לגלות דבורים פאלה למי שלבו חלק מזה – ברוך אלקינו, שהבדילנו מן התועים החולקים על האמת כזה, ובזה יש לנו במה לשמח נפשנו בכל עת, בכל אשר עובר עלינו.

בברכת גמר חתימה טובה וחסג שמחה, ומתפלל תמיד על שלומך והצלחתך בזה ובכא.

המעתיק

נא.

ב"ה, חנוכה תשכ"ד.

לְכבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, מֵר ש. ז. שׁוֹר, עֵינֵי וְלִבִּי, הַשּׁוֹאֵב מִימֵי הַחֲכֵמָה
שֶׁל הַצַּדִּיק הַחֲכָם הָאֵמֶת, לְרוֹת צְמֵחוֹן נִפְשׁוֹ הַיְקָרָה וְלְהַשְׁקוֹת בָּהֶם
נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל הַיְקָרִים, הַמְשַׁלְּכִים וּמְתַגּוֹלְלִים בְּזִהְמַת הַרוּחַ שְׁמֹת
וְטָעוֹת שֶׁל הַמִּינוֹת וְאִמוּנוֹת כּוֹפְיוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת מִימֵי הַמַּבּוּל
הַמְתַּגְבְּרִים לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם, וְהַצַּדִּיק הוּא עֹקֵר הַרְפוּאָה וְהַהֲצִלָּה
מִזִּהְמַתָּם וְטָמְאָתָם – שְׁלוֹם וְחַיִּים אֲרַכֶּם, חַיִּים טוֹבִים, חַיִּים אֱמֵתִיִּים,
חַיִּים נְצַחִיִּים.

**רֵאָה, אַחִי! מֵאַהֲבָה עֲצוּמָה וְחֻזְקָה אֲשֶׁר בְּלִבִּי אֵלֶיךָ, נִתְּתִי לְפָנֶיךָ אֶת
הַחַיִּים הָאֱמֵתִיִּים שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא הַבַּעַל תְּפִלָּה, הוּא
כְּלָלִיּוֹת ה'שְׁבָעָה בְּעֵטְלִירִים' הַנּוֹרָאִים – וּבְחֶרֶת בְּחַיִּים, לְמַעַן תִּחְיֶה
וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים עַל מַמְלַכְתְּךָ, לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַן
לָנוּ ה' בְּיַד חֻזְקָה וּבְאֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּמִצְרַיִם וַיְרַדֵּן וְסוּרְיָא וְכָל הָעַמּוּם
אֲשֶׁר סְבוּנֵי גַם סְבָבוּנֵי מִכָּל צַד לְהַשְׁמִידֵנוּ, חֵם וְשְׁלוֹם.**

**בְּחִינַת מְשִׁיךְ כָּל אֶחָד בְּבֵיתוֹ קִדְשָׁת גְּרוֹת הַמְּנוּרָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת
אוֹר הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא מְשִׁיחַ מְשִׁיחַ, שְׁמִדְלִיק וּמְאִיר כָּל
נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאוֹר גָּדוֹל גַּם בְּכָל מִינֵי חֶשֶׁךְ וְאַפְלָה, וּמְצִילֵם מִשְׁטָף
מִימֵי הַמַּבּוּל שֶׁל כְּפִירוֹת וְאִמוּנוֹת שֶׁל שְׁקָר, שְׁמִבְיָאִים הָעוֹלָם לְתוֹהוּ
וְבוֹהוּ, חֵם וְשְׁלוֹם.**

המעתיק

נב.

ב"ה, ד' כסלו תשכ"ד.

לְכַבֹּד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, לְבִי וּבִשְׂרִי, מִר ש. ז. שׂוֹר, הַמּוֹכֵן לְבֹא בְּאֵשׁ
וּבְמִים עַל הָאֲמַת הָאֲמַתִּי, הָאֵהוּב עֲלָיו בְּעִבּוֹתוֹת אֶהְבֶּה לְלֹא קִין
וּגְבוּל, וְזָכָה לְהִיּוֹת עֶבֶד נְאֻמָּן אֶצֶל הַצַּדִּיק, הַמְלֻדֵּה הָאֲמַת עַל כָּל
יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם, שְׁגִלָּה חֲדָשׁוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת, שְׂאִין לְשׁוֹן
בְּעוֹלָם שְׂיֻכָּל לְסַפֵּר תִּקְוָה רוּם נִשְׁגָּבוֹת מֵעֲלֵתָם וְגִבְהָם וּקְדֻשָּׁתָם
וּכְחֵם, שְׁעֲלֵי־יָדָם הוּא מְקַבֵּץ וּמְכַנֵּים גַּם כָּל הַרְחוֹקִים וּרְשָׁעִים גְּמוּרִים
לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, וּמְגִלָּה אֱלֻקוֹתוֹ וּמְלֻכוֹתוֹ עֵין בְּעֵין לְכָל בְּאֵי עוֹלָם –
מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים חֲלֻקָּה, שְׁלוֹם וְכָל טוֹב.

לְרַגֵּל מְלֵאוֹת לְךָ שְׁנַת הַשְּׁבָעִים וְאַרְבַּע, הַרְיִנִי שׁוֹלַח לְךָ בְּזֶה אֵת
בְּרַכְתִּי וּמִתְנַת לְבִי – הַחַיִּים אַרְבִּים שֶׁל ה'בְּעֵטְלִיר', הָעוֹר
לְגַמְרֵי מֵהָעוֹלָם וְאִין לוֹ שׁוֹם הַסִּתְפָּלוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם כָּלֵל וּכְלָל, כִּי כָּל
הָעוֹלָם אִינוֹ עוֹלָה אֶצְלוֹ כְּהֶרֶף-עֵין וְכוּ'; וְהַחַיִּים טוֹבִים שֶׁל ה'בְּעֵטְלִיר'
הַחֲרָשׁ, שֶׁהִתְפָּאֵר בְּגִדְל רְחוּקוֹ מֵהָעוֹלָם הַזֶּה בְּתַכְלִית, וְהוּא חֲרָשׁ לְגַמְרֵי
מִלְשֻׁמַּע קוֹלוֹת שֶׁל זֶה הָעוֹלָם, שֶׁכָּלֵם חֲסְרוֹנוֹת, כִּי כָּל הָעוֹלָם אִינוֹ
עוֹלָה אֶצְלוֹ לְשֻׁמַּע קוֹל הַחֲסְרוֹנוֹת שֶׁלָּהֶם וְכוּ'. עֵין הַיֵּטֵב בְּהַמְעֻשָּׂה
הַנוֹרָאָה שֶׁל הַשְּׁבָעָה בְּעֵטְלִירִם, וְתַעֲמֹד מְרַעִיד וּמְשַׁתּוֹמֵם לְרֵאוֹת אוֹר
הַזֶּה.

רַבְּנֵנוּ, זְכוּרֵנוּ לְבְּרַכָּה, דִּבְרֵי הַרְבֵּה מֵעַנְיֵן הַחַיִּים, שֶׁהַכֹּל נִקְרָא חַיִּים אֶצֶל
הָעוֹלָם; אֲבָל בְּאֲמַת עַקֵּר הַחַיִּים – כְּשִׁזּוּכִין לְחֲדָשׁ יָמָיו לְהִתְחִיל
לְהִתְקַרֵּב לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, לְעַבֵּד אֵת הַשֵּׁם בְּכָל פֶּעַם מִחֲדָשׁ, וְלֹא יִפֹּל
לְזַקְנָה שֶׁל הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא, בְּאֵלּוֹ כְּבָר נִזְקֵן בְּחַטָּאוֹ וּמֵעֲשׂוֹ שְׂרָגִיל בָּהֶם

אב"י הנחל חלק א'

עד שאי אפשר לו לצאת מהם, רק יתחזק להתחיל לחיות בכל פעם
מחדש בעבודת ה', ולא יפל משום דבר, ולא תקצר רוחו משום
בלבולים וחלישות הדעת, כאלו אפס תקנה, חס ושלום, מחמת
המעשים הרעים שעשה עד הנה, כי צריך לבלי להסתכל על כל זה
כלל, כי אין שום יאוש בעולם כלל, ואיך שהוא, אפלו שכבר נפל בלי
שעור, אף-על-פי-כן אין יאוש בעולם כלל.

נג.

ב"ה. כ' שבט תשכ"ד.

לכבוד נשיא ישראל, לבי ובשרי, מר ש. ז. שזר, שבא ממקום קדוש
ועליון מאד, ושואב אדים ואוירים מים החכמה, היוצא ממח הקדוש
והנורא של הצדיק האמת אשר מסוף העולם ועד סופו לא קם כמותו,
השורף ומבטל השקר וההבל והשטות והטעות של המינות ואמונות
פזביות, המתגברים ורועשים להחריב את העולם, חס ושלום, חס
ושלום.

יסיר ה' ממך כל מיני חלי וכל מיני מדוה, ויתן-לך חיים ארבים
ובריאים, חיים טובים, אמתיים ונצחיים.

ידע, אחי, כי כל היסורים והצרות ששולח השם יתברך על האדם,
חס ושלום, הכל הוא רק בכדי לשבר עזות הגוף ולעוררו
בתשובה, בכדי שתוכל הנשמה להתקרב אל הגוף ולהאיר לו אור
הצדיק, שיש לו פח לתקן הכל בשלמות ולקרב הכל להשם יתברך
באמת.

המעתיק

נד.

ב"ה. כ"ז שבט תשכ"ד.

לְכָבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, אִישׁ בְּרִיתִי, לְבִי וּבְשָׂרִי, מִר ש. ז. שׁוֹר, הַשּׁוֹאֵב רוּחַ חֲכָמָה הַיּוֹצֵא מִמּוֹחַ הַצְּדִיק הַחֲכָם הָאֵמֶת אֲשֶׁר מְסוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ לֹא קָם כְּמוֹהוּ, הַמְּבַעַר וּמְבַטֵּל הַשֶּׁקֶר וְרוּחַ שְׁמוֹת וְטַעוֹת שֶׁל הַמִּינּוֹת וְאִמּוֹנוֹת כְּזָבוֹת הַמַּחְרִיבִים אֶת הָעוֹלָם – יְסִיר ה' מִמֶּךָ כָּל מִינֵי חֲלֵי וּמַדְוָה, וַיִּתֵּן לְךָ הַחַיִּים אֲרָפִים, חַיִּים טוֹבִים, שֶׁפָּרְכוּ ה' בְּעֵטְלִירִם' אֶת הַזּוּג הַקְּדוֹשׁ. בְּיָמֶיךָ תִּשְׁעַע יְהוּדָא וִירוּשָׁלַיִם.

דַּע, אַחִי, כִּי הַנְּאוּם הַנִּפְלֵא בְּסִיּוּם הַפְּסוּק: "[כִּי כָּל הָעַמִּים] יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהָיו, וַאֲנַחְנוּ נֵלֶךְ בְּשֵׁם ה' אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד", אֲשֶׁר יֵצֵא בְּחֲכָמָה עִמָּקָה מִפִּיךָ וּלְבָבְךָ הַחֵם בְּחַמִּימוֹת וְהַתְּלַהּבוֹת עֲצוּם בַּעֲת הַפְּגִישָׁה עִם הַצִּלְזֵן הַיְדוּעַ, עֲשֵׂה רֶשֶׁם וְרַעַשׁ גָּדוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבְכֹל מַעְרִיצִים וּמוֹקִירִים אוֹתוֹ עַד בְּלִי דִי.

רְאֵה, אַחִי, עֲצְמִי וּבְשָׂרִי! מֵאֲהָבָה עֲצוּמָה וְחֻזְקָה אֲשֶׁר בְּלִבִּי אֵלֶיךָ, נָתַתִּי לְפָנֶיךָ אֶת הַחַיִּים הַטּוֹבִים שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת כָּל ה' שְׂבָעָה בְּעֵטְלִירִם' הַנּוֹרְאִים – וּבַחֲרַתְּ בַחַיִּים אִמְתִּיִּים הָאֵלֵה, לְמַעַן תַּחֲיֶה וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים עַל מַמְלַכְתְּךָ, לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ ה' בְּיַד חֻזְקָה וּבְאוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּמִצְרַיִם יַרְדֵּן וְסוּרְיָא וְכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר סְבוּנִי גַם סְכְּבוּנִי מִכָּל הַצְּדָדִים לְהַשְׁמִידֵנוּ, חֵם וְשָׁלוֹם. עֲשֵׂה זֹאת אַפּוּא, אַחִי, וְהַנְּצֵל בְּצַפּוֹר מִיַּד יְקוּשׁ. הַכְּבִיעַ אֶת עֲצָמְךָ כְּאֶסְקָפָה הַנְּדֻרְסָת לְגַבִּי הַצְּדִיק הָאֵמֶת, וְגִידֵד שְׁנָה מֵעֵינֶיךָ וְתַנּוּמָה מֵעַפְעָפִיד, לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ בְּכָל תְּמִצִּית כְּחָד וּלְהַרְבוֹת תַּפְלָה וְתַחֲנוּגִים לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שְׂיַחֲוּס וַיַּחֲמַל עָלֵינוּ לְמִצָּא מֵהֲרָה

אב"י הנחל חלק א'

הצדיק, המנהיג האמת הגדול במעלה מאוד מאוד, בחינת משה־משיח, שיש לו פח לרפאות אנשים חולים אנשים כמונו היום, בדורותינו אלה, שהוא סוף הגלות, ועוסק ומשתדל בתקון נפשנו, ומאיר בנו השגות אלקות, להביאנו אל תכלית הטוב אשר לקב נוצרנו.

הזוכר אותך תמיד בכל עת ובכל שעה, ומתפלל בעד שלומך ורפואתך בגוף ובנפש.

ישראל דב אודער

נה.

ב"ה. י"ב אדר תשכ"ד.

לכבוד נשיא ישראל, בתעניי ולפי, מר ש. ז. שזר, שזכה ברחמים ונפים גדולים מאת ה', להרגיש הרגשה חדה להאמין ולהאמין בהצדיק האמת, אב החכמים וראש לכל בחירי צדיקיא יחידי הדורות, וחותר ביגיעות עצומות, בלב בווערת ויוקדת בגחלת־אש, לגדל ולפרסם בכל העולם את שם הצדיק, הבעל־הבית של העולם, והחן והפאר וההדור והיפי של כל העולם, שמגלה ומאיר אלקותו לכל באי העולם, ועל־ידו יהיה תקון העולם בשלמות. ה' יגמר מה שהתחיל להפליא ולהפליא עמך פלאי פלאות כאלה, עד שתזכה לחזות בנעם ה'. ועקר תקון העולם בכל דור ודור הוא רק על־ידו.

הכל יודעים, שאין שום קביעות בזה העולם, ובהכרח לזון מפאן בהעברת רגע קלה, כי כל הזמן אינו נחשב אפלו לרגע, למי שמשים לבו ודעתו היטב אל פריחת הזמן יותר מעוף הפורה, וצריכים להתגבר מאוד לכלי לשבח את עצמו כל הטובות והחסדים והנסים

אב"י הנחל חלק א'

ונפלאות שחמל עליו השם יתברך. הזהר והזהר ושמר נפשך מאד, שלא תשפח בכל עת עצם החסד והרחמים שחמל עליו השם יתברך לקרבך אל הצדיק האמת, אשר לא יספיקו כל ימינו להודות ולהלל על זה שעשה עמך השם יתברך. חטף ואכל, חטף ואכל המאכלים של הצדיק בכל יום ויום כל מה דאפשר, גם בכל העסקים והטרדות רבות שיש לך.

קלפת המן-עמלק רוצה להתגבר בכל דור בכפירות ואפיקורסות, על-ידי הקשיות והחקירות שאי אפשר לישבן עכשו בשום אפן. אבל השם יתברך לוחם עמו בכל דור ומכניע אותו על-ידי הצדיק האמת, בחינת משה ומרדכי, שזכה למדרגה גבוהה כל-כך, עד שיכול להמשיך אחרותו יתברך גם למקומות הרחוקים מאד מאד, לתוך תקופת התגברות הכפירות וחקמות חיצוניות של הכל, המתעוררים והמתחדשים בכל דור בדורותינו אלה.

המעתיק

נו.

ב"ה. כ"ו אדר תשכ"ד.

לכבוד נשיא ישראל, עיני ולבי, מר ש. ז. שזר, העומד בראש המאמינים בהצדיק, שהוא השליט ומושל על כל ישראל לדור דור, השופך עליהם מימי חכמתו, שהם רפואות ותחבושות נוראות ונפלאות שלא נתגלו עדיו מעולם, ועתיד להתגלות בשלמות על-ידי מלך המשיח. אשריך שזכית לך, לברך ולהמלט מהתנגדות וקשיות על הצדיק, שנמשכים מבעלי כבוד וגאווה, הצבועים והשקרנים ועזי-פנים, המרחיקים את ישראל מהצדיק האמת בחינת משה,

אב"י הנחל חלק א'

שעל־ידי־זה הם מחריבים ומאבדים את העולם שֶנֶבְרָא רק בשביל הצדיק, שִׁישׁ לוֹ כַח לְקָרֵב אֶת כָּל הָעוֹלָם לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ וְתוֹרָתוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת.

שְׁלוֹם וְחַיִּים אַרְפִּים בְּכָל טוֹב.

הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, וְאֲנִי וְאַתָּה, יוֹדְעִים פְּנִימִיּוֹת שְׂאִיפּוֹת לְבָבְךָ הַטּוֹב
וְהַיֵּשֶׁר, הַמְּבִיֵן וּמְרַחֵק רְאוֹת, הַבּוֹסֵף וְחוֹשֵׁק וּמְתַגַּעְגַּע לְבַפֵּל
וְלִסְלַק מִחֶדַּע וְדַעַת עֲצֻמָּה לְגַמְרִי, וְלִהְיוֹת עֲלִיד וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל רוּחַ
חֲכָמָה, רוּחַ נְבוּאָה שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת הַיְחִיד בְּעוֹלָם, הַיּוֹרֵד עַד עַמְּקֵי
תְּהוֹם לְהַעֲלוֹת הַנְּפֹשׁוֹת מִשָּׁם, וּמַעֲלָה אוֹתָם לְמַעֲלָה מִשָּׁמַי הַשָּׁמַיִם.
מִי יַעֲרֹךְ שִׁבְחוֹ! מִי יִסְפֵּר נִרְאוֹת גְּדֻלָּתוֹ, אִין דְּגַמְתּוֹ!

הַתְּעוֹרְרוֹת וְהַשְּׁתוֹקְקוֹת אֵל עֵצֶם הָאֲמֵת, הַטָּמוֹן וְצִפּוֹן בְּעַמְּקֵי לְבָבְךָ,
הַמְּבִיֵן וּמְרַחֵק רְאוֹת, זֶה גָּרַם לְעוֹרֵר בְּלִבִּי תִקְוָה תְּשׁוּקָת
אֶהְבֶּתִי אֵלֶיךָ עַד אִין קִץ וּגְבוּל, בַּל תִּמוֹט לְעוֹלָם; אֶהְבֶּה אֲמִתִּית כְּזוֹת
שְׂאִין עוֹד דְּגַמְתָּה בְּעוֹלָם. אֶהְבֶּה קְדוּשָׁה, צָחָה, נְקִיָּה וְטַהוֹרָה וְצָחָה,
בְּלִי שׁוּם פְּגִיָּה שֶׁל כְּבוֹד אוֹ מָמוֹן וְלֹא שׁוּם דְּבַר שֶׁל עַסְקֵי עוֹלָם הַזֶּה
כָּלֵל וּכְלָל; וּמַעֲצֵם הָאֶהְבָּה הַנִּפְלְאָה, אִינְדֵּי זֶה מִמַּחְשַׁבְתִּי וּמִלְבִּי אֶפְלוּ
שְׁעָה אַחַת, וְתָמִיד אֲנִי מְצַפֶּה וּמְחַפֶּה וּמְשׁוֹתֵק וּמְתַגַּעְגַּע וּמְתַפְּלֵל
לִישׁוּעַת נַפְשִׁי, וְהַעֲקֵר – לְהַכְנִים וְלִהְיוֹר אִיר בְּלִבְךָ אוֹר הַצַּדִּיק הָאֲמֵת,
שֶׁהוּא וְשׁוּהוֹ עֵקֶר הַיְשׁוּעָה בְּשָׁלְמוֹת וְהַרְפּוּאָה לְכָל, בְּגוֹף וּבְנַפֶּשׁ, בְּזֶה
וּבְכָא לְנִצָּח.

כְּשִׁמְעֵינִים וּמְדַבְּרִים הַחַדוּשִׁים שְׁחַדֵּשׁ הַחֲכָם הָאֲמֵת, אִזִּי נִתְעוֹרֵר
וְנִתְגַּלֶּה יָם הַחֲכָמָה, שֶׁהוּא מְקוֹר הַיְרָאָה, וְאִזִּי נוֹפֵל יְרָאָת
ה' עַל זֶה שְׁמַדְבֵּר וּמַעֲזֵן בְּהַחַדוּשׁ.

הַמַּעֲתִיק

נז.

ב"ה. ח"י אדר תשכ"ה.

לְכַבֹּד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, חֲמֻדַּת לְבִי וְעֵינַי, מֵר ש. ז. שׁוֹר. יָאֵר ה' בְּלִבְךָ
 אֹר הַדַּעַת שֶׁל הַצַּדִּיק, שְׂיִתְנַגֵּלָה לְעֵתִיד בְּשִׁלְמוֹת עַל-יְדֵי מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ,
 וַיִּפְקַח עֵינָיִךְ בְּתוֹרָתוֹ וַיּוֹלִיכֶךָ בְּדַרְכֵי עֲצוֹתָיו, וְתוֹפֶה בְּמַהֲרָה לְהַשְׁקוֹת
 כָּל הָעוֹלָם בְּמִימֵי חֲכָמָתוֹ, שְׁעַל-יְדֵי-יָזָה יִתְתַּקֵּן הָעוֹלָם לְגַמְרֵי.

עֲבָשׁוּ כָּל עֵקֶר תְּקוּנָנוּ הוּא רַק עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל, שְׂיִכּוֹל לִירֵד
 לְעֵמֶק הַנְּפִילָה וְהִרִידָהּ שָׁל כָּל אֶחָד וְלַהֲעֵלוֹתוֹ בְּחֲכָמָתוֹ
 הַנְּפִלְאָה לְתַכְלִית תַּכְלִית הָעֲלִיָּה. וְאִם הָיָה כָּל הָעוֹלָם מִתְּבַטְּלִים אֵלָיו,
 אֲזִי כִּבֵּר הָיָה הַכֹּל מִתְּקַן לְגַמְרֵי; אֲבָל, בְּעוֹנוֹתֵינוּ, לֹא דִי שְׂאִינָם
 מִתְּבַטְּלִים אֵלָיו, רַק אֲדַרְבָּא, הַבַּעַל-יְגָאוּה, הַשְׂקָרְנִים וְעוֹיְבָנִים, חוֹלְקִים
 וּמְדַבְּרִים חֲרוּפִים וְגִדּוּפִים וְשְׂקָרִים וְלִיצְנוֹת וְלִשׁוֹן הָרַע עַל הַצַּדִּיק
 הָאֱמֶת וְאֲנָשׁוֹ, כְּשֶׁרִי הַדּוֹר הָאֱמֶתִּים, עַד אֲשֶׁר נִשְׁלַךְ הָאֱמֶת אֲרָצָה,
 וְעַל-יְדֵי-יָזָה נַעֲשֶׂה כָּל הַקְּלָקוּלִים שְׂבַע-עוֹלָם, וּמִזָּה עֵקֶר אַרְיַכַת הַגְּלוּת.
 וְעַתָּה כָּל תְּקוּנָנוּ, שְׂיִתְתַּקֵּן הַכֹּל עַל-יְדֵי מוֹשִׁיחַ צְדָקָנוּ, שְׂיִגְלָה אֹר
 הַצַּדִּיק בְּכֹל הָעוֹלָם, וַיִּכְטַל הַמַּחְלָקַת וַיַּעֲשֶׂה שְׁלוֹם נִפְלָא בְּעוֹלָם.

לְזִכְרוֹת לְבַטּוֹל הַשְׂקָר וְהַתְּנָלוֹת הָאֱמֶת, הוּא עַל-יְדֵי שְׂמִכְטַל אֶת כְּבוֹדוֹ
 מִכֹּל וְכֹל בְּתַכְלִית הַבַּטּוֹל, עַד שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת עֵפֶר מִמֶּשׁ, וְאִז
 יוֹפֶה לְהִתְקַרֵּב לְהַצַּדִּיק וְלַחֲיוֹת חַיִּים טוֹבִים, אֱמֶתִּים וְטוֹבִים. כָּל מִי
 שְׂרוּצָה לִילָךְ בְּדַרְךְ הָאֱמֶת וְחָס עַל חַיּוֹ הָאֱמֶתִּים בְּאֱמֶת, אֲזִי הוּא
 צָרִיךְ לְהִיּוֹת חָזֵק וְאֲמִיץ וְגִבּוֹר-חֵיל מְאֹד לְעֵמֶד כְּעֹמוֹד-בְּרוֹל כְּנֶגֶד
 הַמוֹנְעִים, וְלֹא יִסְתַּפֵּל כָּלֵל עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְלֹא עַל אֲבִיו וְחוֹתָנוּ וְאִשְׁתּוֹ
 וְשָׂאֵר הַמוֹנְעִים הָרוֹצִים לְהַרְחִיקוֹ מִהַצַּדִּיק הָאֱמֶת.

הצדיק האמת, הגדול במעלה עליונה וגבוה עצמו מאד מאד, ולהגביה אפלו הרחוקים ביותר, המנחים בשפל המדרגה התחתונה, עד שיירדו לבחינת מיתה ממש, חס ושלום; וזה עקר שלמות מעלתו הגבוהה, כי אי אפשר לעלות למעלה למעלה כי אם פשיכולים יירד למטה למטה, להעלות ולקבץ גם כל הנדחים והרחוקים לגמרי ולקשר גם אותם להשם יתברך ותורתו בשלמות. ודע, כי כל עקר גאלת נפשנו – בפרט ובפרטי פרטיות, וגאלת כלליות נפשות ישראל – תלוי אך ורק בזה, שיתגלה ויזרח אור הצדיק האמת בכל הארץ, ולהרים את דגל הצדיק בעולם, עד שיתודע לכלם, שעלידי ההתקרבות אל הצדיק האמת מאירים על האדם כל האורות הנפלאות ונוראות, שהם אשר עתידים להאיר עלידי משיח צדקנו.

עכשו בדורותינו אלה, בדור היתום הזה, שהגיעו ישראל לתכלית הירידה וההסתרה שבתוך הסתרה, עד שיירדו פלאים למקומות רחוקים כאלה מקדשת ישראל, שלא ירדו ישראל לתוכם מעולם, שכל זה עקרו נמשך מהמלך זקן וכסיל, שהוא אבי אבות הטמאה של כפירות ומינות ואמונות כזביות של אלופי השקר ועזי-פנים, הרודפים אחר כבוד והתנשאות ולוחמים בחצפא ועזות מצח להרחיק ולהפריד את נפשות ישראל מהצדיק האמת, שהוא עקר מקור ושרש חיותם וישועתם לדורי דורות לגנצת, שזהו עון פלילי מאד, יותר מכל עברות החמורות שבתורה, ועלידינו גרמו כל הכפירות ואפיקורסות וכל הצרות והחרבנות שבא על ישראל בגשמיות ורוחניות, ומעכבים את הגאלה (האחרונה השלמה), כי עקר הגאלה תלוי אך ורק בהתגלות אור הצדיק האמת ובהתקרבות נפשות ישראל אל הצדיק האמת ושיתקרבו אליו כל ישראל, שמכנים בנו האמונה

אב"י הנחל חלק א'

השלמה הקדושה בשלמות, שעל-ידי־זה זוכין להשגת אלקות, שמכנים להשגות אלקות גם להרחוקים והנרחים לגמרי.

המעתיק ב/ישראל דב אודסר

נח.

ב"ה. כ"ו אדר תשכ"ד.

לכבוד נשיא ישראל, בת-עיני ולפי, מר ש. ז. שזר, העומד בראש המאמינים בהצדיק האמת, שהוא השליט ומושל על כל ישראל לדור דור, הנזכר ושופך עליהם מימי חכמתו, שהם רפואות ותחבולות יקרות ונפלאות שלא נתגלו עדן מעולם, וחותר במסירות, ביגיעות ותחבולות רבות, לפרסם ולפאר ולגדל את שם הצדיק האמת בכל העולמות. אשריד שזכות לכה, לברח ולהמלט מכפירות והתנגדות וחקירות וקשיות על הצדיק, שכל זה נמשך מהפעלי כבוד ונאווה הצבועים והשקרנים, המתנגדים וחולקים ומדברים שקרים על הצדיק בנאווה ובוז, וכל עסקם ומגמתם להרחיק את ישראל מהצדיק האמת, בחינת משה-משיח, שעל-ידי־זה הם מחריבים ומאבדים את העולם שנברא בשביל הצדיק, שיכול לקרב כל העולם להשם ותברך ואת ישראל לאביהם שבשמים. שלום וכל טוב.

שזכה למשרה גבוהה, ושזכה להיות פקיד בכיר במשרד האוצר של הצדיק החכם האמת, וחותר ביגיעות עצומות ותחבולות רבות להודיע ולגלות אוצרו הטוב לכל העולמות, עד שידעו כלם את ה, ותחבולות רבות לפרסם ולפאר ולגדל את שם הצדיק על-ידי הצדיק, שזה על-ידי רוח נבואה ורוח הקדש של הצדיק האמת זוכין לאמונת חדוש העולם, ונתבטל הנהגת חכמת הטבע, ומנהיג העולם על-ידי

אב"י הנחל חלק א'

השגחה ונפלאות עכשו דיקא בדורותינו אלה, שהתגבר כל־כך אבי אבות הטמאה של כפירות ומינות ואמונות כזביות של הבעלי כבוד וגאווה, עד שהגיעו ישראל לתכלית הירידה וההסתרה, ועל־ידי־זה הם גורמים כל הכפירות ואפיקורסות והצרות והחרבנות – אזי תקף לעמת זה כבר התחיל לצמח אור הצדיק, המעדין ומענג את נפשו בפלאי אורות הצחצחות העליונות מאד, המחיים, המרפאים את גופו ונפשו, ומטהרים מאבי אבות הטמאה של המינות ואמונות כזביות ושטות של השקרנים הרודפים אחר כבוד עצמן, ולוחמים בעזות־מצח להרחיק ולהפריד את ישראל מהצדיק הרועה האמתי, שהוא עקר מקור ושרש חיותם ומושיעם לדורי דורות לנצח.

המעתיק

נ.מ.

ב"ה. כ"ז אדר תשכ"ד.

לכבוד נשיא ישראל, עיני ולבי, מר ש. ז. שזר, העומד בראש המאמינים בהצדיק, השליט ומושל על כל ישראל לדור ודור, ושופך עליהם רפואות ותחבושות נוראות ונפלאות שלא נתגלו עדין מעולם. אשריך שזכית לכך, לברח ולהמלט מזוהמת התנגדות וקשיות של הצדיק האמת, הנמשך מהבעלי כבוד וגאווה, הצבועים, השקרנים ועוי־פנים, המרחיקים את ישראל מהצדיק האמת, בחינת משה־משיח, שעל־ידי־זה הם מחריבים ומאבדים את העולם, ועל־ידם התגברות הכפירות ואפיקורסות וכל הגזרות והצרה והשואה של היטל־רע־מלך, ימח שמו.

אב"י הנחל חלק א'

ס.

ב"ה. כ"ח אדר תשכ"ד.

לְכָבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, בְּתַעֲיִנִי וְלִבִּי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, הָעוֹמֵד בְּרֹאשׁ
הַמַּאֲמִינִים בְּהַצְדִּיק, הַשְּׁלִיט וּמוֹשֵׁל עַל יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר וְשׁוֹפֵךְ
עֲלֵיהֶם מִיְמֵי חֻמַּתּוֹ שְׁלֹא נִתְגַּלוּ עֲדִין מַעֲלָם. אֲשֶׁרִיד שׁוֹכֵיט.

סא.

ב"ה. אור ליום ט"ו אייר תשכ"ד.

לְכָבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, חֲמֵדַת לְבִי, מֵר ש. זְלָמָן שׁוֹר, הַמִּשְׁתַּוְּקֵק
וּמִתְנַגֵּעַ אַחַר ה'בְּעֵטְלִיר' הַנּוֹרָא בְּעַל כְּתָפִים רַחֲבִים, הַנּוֹשֵׂא אוֹתָנוּ
מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁנִּפְלְנוּ בָּהֶם לְבַחֲנֵינָת לְמַעַלָּה מִן הַמְּקוֹם. אֲשֶׁרִיד
שׁוֹכֵיט לָזֶה, בְּרַחֲמִים וְנִסִּים גְּדוֹלִים, שְׁלוֹם וְחַיִּים טוֹבִים.

דֵּעַ, אַחִי, כִּי הַצְדִּיק הָאֱמֵתִי, הַגְּדוֹל בְּמַעַלָּה עֲצוּמָה וְגִבּוֹהָה מְאֹד מְאֹד
בְּתַכְלִית הַמַּעַלָּה שֶׁאֵין מַעַלָּה אַחֲרָיו, יָכוֹל לְהוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד
לְהַגְבִּיחַ אֶפְלוֹ אֶת הַרְחוּקִים בְּתַכְלִית הַרְחוּק, הַמְּנַחִים בְּשֶׁפֶל הַמְּדֻרְגָּה
הַתְּחַתּוֹנָה בְּיוֹתֵר, עַד שֶׁיִּרְדּוּ לְבַחֲנֵינָת עֵפֶר מִמָּשׁ; וְזֶהוּ עֵקֶר שְׁלֵמוֹת
מַעַלְתוֹ הַגְּבוּהָ, כִּי אִי אֶפְשֶׁר לְעֹלוֹת לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, כִּי אִם כְּשִׁיכוּלִים
לִירֵד לְמִטָּה לְמִטָּה, לְהַעֲלוֹת וּלְקַבֵּץ גַּם כָּל הַנְּגַדְחִים וְהַרְחוּקִים בְּיוֹתֵר
וּלְקַשֵּׁר גַּם אוֹתָם לְהֵשֵׁם יְתִבְרָךְ בְּשְׁלֵמוֹת.

המעתיק

סב.

ב"ה. אור ליום ט"ו אייר תשכ"ד.

לכבוד נשיא ישראל, המדינת לפי, מר ש. ז. שזר, המשותק ומתנגע
 אחר ה'בעטליר' הנורא בעל כתפים רחבים, הנושא אותנו מפל
 המקומות שנפלנו בהם לבחינת למעלה מן המקום. אשריך שזכות
 לזה, בנפים ורחמים גדולים. ברכה, חיים ושלוש.

עכשו בדורותינו אלה, שהגיעו ישראל לתכלית הירידה וההסתרה,
 עד שירדנו למקומות רחוקים באלה שלא ירדו ישראל לתוכם
 מעולם, שכל זה נמשך מהמלך זקן וכסיל, שהוא אבי אבות הממאה
 של כפירות ומינות ואמונות בזביות של אלופי השקר, הרודפים אחר
 כבוד והתנשאות ולוחמים בחצפא ועזות מצח להרחיק ולהפריד גפשות
 ישראל מהצדיק האמת, שהוא עקר מקור ושרש חיותם וישועתם לדורי
 דורות לנצח, שזהו עון פלילי מאד, יותר מפל עברות החמורות
 שבתורה, ורק על ידי זה הם גרמו כל הכפירות והאפיקורסות וכל
 הצרות והחרבנות שבא על ישראל, ועל ידי זה הם מעכבים את
 הגאולה, שתלויה אך ורק בהתקרבות כל ישראל אל הצדיק האמת,
 שמכנים בנו אמונה קדושה ונפלאה בזאת, שעל ידיה זוכין להשגות
 אלקות גם כל הרחוקים והנרחים לגמרי, כי כל עקר הגאולה השלמה
 תלויה אך ורק בזה, שיתגלה ויזרח אור הצדיק האמת בכל הארץ עד
 שיתקרבו אליו כל ישראל, כי בהתקרבות אמתו אל הצדיק האמת,
 מאירים כל האורות הנפלאות אשר עתידים להאיר על ידי משיח
 צדקנו.

אב"י הנחל חלק א'

כִּי כָּל עֵקֶר הַנְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה תְּלוּיָהּ אֶדְוּ וְרַק בְּזֶה, שְׂיִתְגַּלֶּה וַיִּזְרַח אֹזֶר הַצְּדִיק הָאֵמֶת בְּכָל הָאָרֶץ, וּלְהָרִים אֶת דְּגַל הַצְּדִיק בְּעוֹלָם עַד שְׂיִתְקַרְבוּ אֵלָיו כָּל נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּהִתְקַרְבוֹת אֵמֶתִי אֶל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, מְאִירִים כָּל הָאֹזְרוֹת הַנִּפְלְאוֹת אֲשֶׁר עֲתִידִים לְהָאִיר עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ. הַצְּדִיק הָאֵמֶת, הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה מְפֹלְגַת וְעֲצוּמָה וּגְבוּהָהּ מְאֹד מְאֹד בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה שְׂאִין מַעֲלָה אַחֲרָיו, רַק הוּא יִכּוֹל.

המעתיק

סג.

ב"ה. כ"ג אייר תשכ"ד.

לְכַבֹּד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, מִחֲמַד לְבָנֵי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, הַמְּלַמֵּשׁ וּמַעֲמִיק עֵינָיו שְׁכָלוֹ לְהַבְחִין וּלְהַבִּין הָאֵמֶת הָאֵמֶתִי, הַבְּהִיר וְהַבְּרוּר, כְּדֵי לְרַפֵּא וּלְתַקֵּן שְׁבָרֵי נַפְשׁוֹ וְנַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, הַמְתַּגּוֹלְלִים בַּחוּץ בְּתוֹךְ שְׂטֵף מִים הַיּוֹדוּגִים וְאִין אִישׁ מֵאַסְפָּה אוֹתָם הַבִּיתָה. אֲשֶׁרִיד שׁוֹכֵיֶת לְמַעַם נַעַם הָאֵמֶת, וְאֲשֶׁרִיד שְׁנַפְלֶת בְּגוֹרֵל הַצְּדִיק הַפְּלֵא הַנּוֹרָא הַזֶּה, שְׁעוֹשָׂה עִמָּךְ פְּלֵאוֹת גְּדוֹלוֹת וְנּוֹרָאוֹת לְחַיּוֹתֶךָ וּלְקַרְבֶּךָ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

שְׁלוֹם וְחַיִּים אֵמֶתִים, חֲדָשִׁים וְרַעֲנָנִים.

יְדַע, כִּי מִי שְׁמֵדְבֵר וּמַסִּית אֶת חֲבֵרוֹ לִירְאֵת שָׁמַיִם, כָּל הַדְּבָרִים שְׁמֵדְבֵר עִם חֲבֵרוֹ, נַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ סֵפֶר. עַל־יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצְדִיק הָאֵמֶת יָבוֹא לִיְדֵי יְרֵאֵת שָׁמַיִם, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֵינּוּ נוֹפֵל מִגְּדֻלָּתוֹ, וְהוֹלֵךְ וְגָדַל, וְשׁוֹנְאָיו יִהְיוּ נִכְשָׁלִים וְנוֹפְלִים תַּחְתּוּיוֹ. בְּזִכּוֹת שְׁמוֹשׁ הַצְּדִיק, אָדָם נִצּוֹל מִמִּיתָה. מִי שְׁרוּצָה לַעֲשׂוֹת טוֹבָה לְהַצְּדִיק, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נוֹתֵן לוֹ כֶּחַ לָזֶה. מִי שְׁמֵבִיא דוֹרוֹן לְהַצְּדִיק, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עוֹשֶׂה לוֹ

אב"י הנחל חלק א'

נחת־רוח. לפעמים על־ידי נחת־רוח אחד ומעט שעושים להצדיק, זוכין לעולם הבא. מהות האדם נפר על־ידי התקרבותו, בשרואין למי הוא מקרב. השבח שמשבחין את הצדיק, כאלו משבחין את הקדוש־ברוך־הוא. מה שהחולקים דוברים על הצדיק, הוא כבוד גדול להצדיק. כל הגביות שאמות העולם גובין מישראל, אין זה אלא בשביל הפגם שפגמו בכבוד הצדיק.

בשהצדיק אומר איזה דבור – כל זמן שהדבור לא נתקיים, שעדין לא בא זמנו, הדבור הזה חקוק בעולם העליון אבל אין מאיר בבהירות, וכשמגיע הזמן שמתקיים, אזי הדבור מתחיל להאיר בבהירות.

לעולם תצידד להציל את הנרדפים. בעל מריבה, אף־על־פי שהוא למדן, אל תכבד אותו. במקום מריבה – שם השטן. על־ידי מחלקת שחולקין על הצדיק, נתעוררים מלחמות. לפעמים, על־ידי שפלות שאדם משפיל את עצמו או אחרים משפילים אותו, על־ידי־זה מבטלין מעליו גזרת מיתה. על־ידי ענוה, מאריך ימים. על־ידי ענוה בא חן. על־ידי ענוה, מוסיפין לו גדלה על גדלתו. על־ידי ענוה, אין מרקדקין אחר מעשיו.

סד.

ב"ה. ח"י תמוז תשכ"ד.

לכבוד נשיא ישראל, נעים לבני, מר ש. ז. שזר, המשפיל עצמו ומשליך כבודו מנגד לכל דבר הנוגע לטובת בניני ועסקי הצדיק הפגנהיג

אב"י הנחל חלק א'

האמת, שיש לו פח המושך למשך ולקרב כל העולם להשם יתברך, שלום וחיים ארפים, חיים טובים אמתיים.

אהובי, אחי, נפשי ולבי! אל תתראש בהמצוה אשר שלח ה' לך, לטובתך, ותהיה זריז לעשותה לשם שמים בלי אחור, בודאי יהיה לך חלק נכון בכל אשר יולד מזה. תתחזק לבקש חכמה מהחכם האמת, הפלא הגדול שבכל הדורות, ושמע והאזין דבריו ועצותיו. יומם ולילה זכרו ממך לא ימוש, ותשנהו תמיד לנגד עיניך. פלם מעגל רגליך לישר אותם בדרך האמת, ומדרך שקר תברח ותרחק. אל תתעצל להיות חבר טוב ליראי ה' האמתיים; התחבר בחברתם תמיד, בפרט בראש השנה הקדוש הממשמש ובא. חבר טוב היה ליראי ה' האמתיים, התחבר בחברתם תמיד, בפרט בימי ראש השנה הקדושים, הממשמשים ובאים. פלם מעגל רגליך לישר אותם בדרך האמת, ומדרך שקר תברח ותרחק.

המעתיק

סה.

ב"ה. ערב שבת קודש, ה' תשרי, תשכ"ה.

לכבוד נשיא ישראל, מחמד עיני, מר ש. ז. שזר, שאינו רעב ללחם ולא צמא למים, רק לשמע קול החכם האמתי, הפלא היחידי שבכל יחידי הדורות, אשר שלחו ה' לדורותינו האחרונים לגאולנו גאולה שלמה שאין אחריה גלות. עושה חדשות יחדש עליך ועל ביתך שנה טובה ומתוקה בגוף ונפש.

קבלתי את ברכתך הלכבית, בצרוף צ'ק על סך מאה לירות
 ישראליות, והיו לי לנחת ושמחה רבה. מעמך לבי אביע לך
 רב תודות וברכות. פעל הרחמים, פעל הישועות, יאיר עליך אור
 הצדיק, ותזכה מחדש להתחבר ולהתקשר בכל עז עם הצדיק ואנשיו
 הכשרים האמתיים, כי פחו גדול ונורא מאד להושיע לנצח לכל
 החוסים בו. אשריך, אשר ברצונך ותשוקתך החזקה התגברת בעקשנות
 גדול על כל המניעות וחומות ברזל, ובאת גם השנה על ראשה השנה
 אל הצדיק, שהודיע לנו שאין דבר גדול מזה. מתנה גדולה היא לך
 מאת ה', תקבלנה באהבה ובשמחה בכל שנה ושנה, כל ימי חיך.
 השם יתברך יזכנו להבין עצמנו כבר מעתה לבוא אל הצדיק על
 ראשה השנה הבא. הגופות רחוקות, אבל הלכבות קרובות מאד. וה'
 יודע האמת, כי אתה נמצא בעמקי לבבי תמיד, בכל יום ובכל עת בלי
 הפסק. בתפלה ונגעגועים לישועתך והצלחתך הנצחי, אוהבך באמת
 בכל לב ונפש.

המעתיק

סו.

ב"ה. ר"ח שבט תשכ"ה.

לכבוד נשיא ישראל, לבי וחיותי, מר שניאור זלמן שזר, אשר מצא
 חן בעיני ה' ונתן לו לב חכם ומבין, להבין ולהפיר האמת האמתית,
 הצח והצלול בלי שום דפי כלל, שהוא מקור רפואתנו וחיותנו - ה'
 ימשיך עליך ועל ביתך ישועה ורחמים וחיים טובים וארפים.

לְגַדֵּל עֵצִים הַהִתְקַשְׁרוֹת וְהֶאֱהָבָה הַנִּפְלְאוֹה, הַיְחִידָה בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר עָשָׂה
ה' בֵּינִי וּבֵינְךָ, לְבִי קָרוֹב אֵלֶיךָ מְאֹד וְנִמְשָׁךְ אַחֲרֶיךָ בְּתִשׁוּקָה
גְדוֹלָה וְנִעְגוּגוּעִים נִמְרָצִים כָּל־כָּךְ, עַד שֶׁאֲנִי רוֹאֶה אוֹתְךָ תָּמִיד בְּכָל יוֹם
וּבְכָל עֵת; כִּי מִחֲמַת הָאֱהָבָה הַחֲזוּקָה, אֵינְנִי יוֹכֵל לְסַבֵּל כָּל־ל שְׂלֵא אֶרְאֶה
אוֹתְךָ תָּמִיד, וְנִפְשִׁי מְלַפֵּף וּמְחַבֵּק אוֹתְךָ בְּאִמְרֵי־פִי, בְּתַפְלוֹת וּבִקְשׁוֹת
חֲמוּת, מִתּוֹךְ חֲמִימוֹת וְעִמְקוֹת נִשְׁמַתִּי, שֶׁיִּצְלִיחַ ה' בְּכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה.
וְהַעֲקֹר, שֶׁתִּצְלִיחַ הַצְּלָחָה נִצְחִית, שֶׁתִּקְשֶׁר עֲצָמְךָ בְּאֵמֶת לְרֹאשׁ מִבְּחַר
הָאֵמֶת בְּרִצּוֹן חֲזֵק, בְּמִסִּירַת נֶפֶשׁ, עַד שֶׁתִּזְכֶּה שְׁעַל־יָדְךָ יִתְפָּרְסוּ וַיִּתְגַּלֶּה
הָאֵמֶת בְּכָל הָעוֹלָם, שֶׁבָּזָה תְּלוּי עֵקֶר תִּקּוֹן הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת. הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, בְּתַחֲלָה הוּא מְשַׁפֵּיעַ הָאֶרֶץ לֵלֵב הַגְּדוֹל וְהֵרֹאשׁ, שֶׁיֵּשׁ לוֹ דַּעַת
רַחֲבָה וְנֶפֶשׁ חֲכָמָה, וְאַחֲר־כֵּן מִתְפַּשֵּׁט הָאוֹר עַד שֶׁמְגִיעַ לְכָל הָאֲבָרִים,
הַיְנוּ לֵלֵב כָּל יִשְׂרָאֵל וּלְכָל הָעוֹלָם.

המעתיק

ס.ז.

בעזרת ה'. ראש חודש כסליו תשכ"ה.

לְכַבּוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, עֵינֵי וּלְבִי, מִר שְׁנֵיאוֹר זְלָמָן שׁוֹר, הַחוֹנֵן וּמְכַבֵּד
בְּכָל מֵינֵי חַן וּפֶאֶר אֶת נְטוּרֵי קִרְתָּא הָאֵמֶתִּים, הַחוֹכְבִים אוֹתוֹ בְּחֶבֶה
גְדוֹלָה וַיִּתְרָה עַל אֲשֶׁר בְּגִדְל יָקָר אֲצִילוֹת נִפְשׁוֹ זָכָה לְהִבְחִין וּלְהִבִּין
הָאֵמֶת הָאֵמֶתִּי, שֶׁהוּא נִשְׁק סוּדֵי חֲדָשׁ, שֶׁמְנַצֵּחַ וּמְמִית אֶת הַשֶּׁקֶר
וְאֲבֵי אַבוֹת הַטְּמֵאָה שֶׁל אֱמוּנוֹת כְּזָבוֹת וְחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת,
שֶׁמְשַׁחִיתִים וּמְחַרְיְבִים אֶת הָעוֹלָם בְּמִינּוֹת וּכְפִירוֹת וּמְבִיאִים לְכָל
הַצָּרוֹת וְהַרְעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, רַחֲמָנָא לְצַלוּ.

שְׁלוֹם וּבִרְכָה וְכָל טוֹב.

לְבִי, יְקִירִי! זֶה זְמַן רַב שְׁמָאוֹד הָיָה קָשָׁה לִי מְלֹאכֶת הַפְּתִיבָה, כִּי מִחֲלַת הַזְּקֵנָה גְּבָרָה עָלַי בְּיוֹתֵר. עֵינַי פָּהוּ וַיְדִי רָפוּ וּבְרַכִּי כְּשֶׁלוּ וְכַחֲוֵי תֵשׁ וּמִתְמוּטָט מִיּוֹם לְיוֹם. ה' יוֹדֵעַ וְעֹדֵה, שְׂאֵתָה שׁוֹכֵן בְּלִבִּי תָמִיד, וְלִבִּי שָׁבוּר וְרְצוּץ וּמְלֵא מְרִירוֹת עַד הַנֶּפֶשׁ עַל שְׂאֵינִי זוֹכָה לְמִלְאוֹת רְצוּנָךְ, לְהַחְיוֹתְךָ וּלְשַׂמַּח נַפְשְׁךָ בְּדַבְרֵי הַחֶכֶם הַמְּנַהִיג הָאֵמֶת, שְׁמַנְחֵם וּמְשַׂמַּח וּמְחַיֶּה נֶפֶשׁ כָּל חַי לְנֶצַח.

בְּכָל לִבִּי וּנְפִשִׁי אֲבִיעַ וְאֶעְרֹךְ לְפָנֶיךָ אֶת בְּרַכְתִּי הַנְּאֻמָּנָה, בְּרַכַּת 'כְּרוּךְ הַבָּא', לְאַחֲרֶיךָ הַיְקָר וְנִכְבָּד מְאֹד, אֲשֶׁר הַגְּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ וְזָכָהוּ לְבוֹא וּלְדַרְךָ עַל אֲדַמַּת קֹדֶשׁ, בְּאֶרֶץ חֲמֻדֹתֶינּוּ וְחַיּוֹתֶינּוּ, מְנוּחַתֶּנּוּ וְתַקּוּתֶנּוּ, מְקוֹם הָאֵמוּנָה וְהַחֲכָמָה דְקִדְשָׁה, מְקוֹם מוֹכֵן לְהַתְחַבֵּם וּלְהַפִּיר הָאֵמֶת, מְקוֹם שְׁמִמְנוּ תֵצֵא אֹרֶךְ הָאֵמֶת לְכָל בָּאֵי עוֹלָם, מְקוֹם אֲשֶׁר עֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל נִשְׂוֹאוֹת אֵלָיו. וְשֵׁא בְרַכָּה מֵאֵת ה', וּנְפִלְאוֹת חֲסִדּוֹ לְטוֹבָתוֹ בְּזֶה וּבְכָא, לְיוֹם הַלְדֹתְךָ הַשְּׁבָעִים וְחֲמִשָּׁ. יוֹסִיף ה' עֲלֶיךָ וְעַל בֵּיתְךָ חַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים, חַיִּים חֲדָשִׁים, נְעִימִים וְרַעֲנָנִים, חַיִּים שֶׁל בְּרַכָּה וְהַצְלָחָה בְּכָל אֲשֶׁר תִּשְׁלַח יָדְךָ לְטוֹבַת עַמְנוּ וְאַרְצֵנוּ, חַיִּים שְׂתוֹזְפָה לְשִׁבְרָה כָּל הַהִסְתָּרוֹת וּמְנִיעוֹת וְהַטְרָדוֹת וְעַפּוּבִים מְלֵהֲתִקְרַב לְנִקְוֹת הָאֵמֶת, חַיִּים שְׂתוֹזְפָה לְהַכְנִים בְּלִבְךָ וּבְלֵב כָּל הָעָם אֹרֶךְ הַצְדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא עֶקֶר הַחַיּוֹת וְקִיּוֹם הָעוֹלָם וְעֶקֶר גְּאֻלְתֵּנוּ וּפְדוּת נַפְשֵׁנוּ, שְׁעֵל־יְדוֹ וְהָיָה הָעוֹלָם חֲדָשׁ לְגַמְרִי, כִּי יִהְיֶה כָּל הָעוֹלָם מְשֻׁקֵר לְאֵמֶת, מְכַפִּירָה גְמוּרָה לְאֵמוּנָה שְׁלֵמָה, מְחַשֵּׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל, בְּמַהֲרָה בְיָמֵינוּ, אָמֵן.

בְּרַכַּת אוֹהֶבְךָ וְעֹבֵדְךָ הַנְּאֻמָּן וְהַמְסוּר בְּכָל לֵב וּנְפִשׁ, בְּאֵמֶת.

המעתיק

אב"י הנחל חלק א'

סח.

ב"ה. י"ד אדר תשכ"ה.

לְכָבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, לְבִי וְחַיּוּתִי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, אֲשֶׁר כָּל יִשְׂרָאֵל
מִפְּאָרִים וּמִפְּלִיאִים בְּשִׁבְחוֹ בְּכָל מִיּוֹנֵי חַן וְאַהֲבָה, עַל אֲשֶׁר לָבַשׁ אֶת
עֲצָמוֹ בְּעֵז וְרוּחַ גְּבוּרָה בְּגִבּוֹר מִלְחָמָה, לְגִדּוֹל וּלְקִדְּשׁ שֵׁם ה' בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת, וּלְהָרִים כְּבוֹד שְׁפַת־קִדְּשׁוֹ וּכְבוֹד עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְעֵינֵי כָּל
הַגּוֹיִים.

בְּרַכָּה וְשָׁלוֹם וְחַיִּים אָרְפִים וּבְרִיאִים וְכָל טוֹב.

לְגִדּוֹל הַהִתְקַשְׁרוֹת וְהָאֲהָבָה הָאֲמִתִּית, הַנִּפְלְאָה וְהַיְחִידָה בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר
עָשָׂה ה' בֵּינִי וּבֵינֶךָ, לְבִי קְרוֹב אֵלֶיךָ מְאֹד וְנִמְשָׁךְ אַחֲרֶיךָ
בְּתִשׁוּקָה גְּדוֹלָה.

המעתיק

סט.

ב"ה. ח"י אייר תשכ"ה.

לְכָבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, לְבִי וְחַיּוּתִי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, הַחֲבִיב בְּעֵינֵי ה' בְּבֶן
יְחִיד, בְּבֶן יָקִיר, בְּגִלָּל גְּדוֹל תִּשְׁוֹקְתוֹ וְתִאֲוָתוֹ שְׁמֵת־אֹהֶה וְחֹשֶׁק בְּכָל לִבּוֹ
לְחַסוֹת תַּחַת בְּנִפְי הַחֲכָם הָאֲמִתִּי, מוֹשִׁיעֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְדוֹר וָדוֹר,
שֶׁהוּא עֶקֶר חַיּוּתוֹ וְתִקּוּנוֹ וְקִיּוּמוֹ וְהַחַיּוּת וְשֶׁרֶשׁ כָּל הַבְּרִיאָה. בְּעַל
הַרְחָמִים יַחֲזֵק כְּחֵד וּבְרִיאוּתְךָ וְיוֹסֵף לָךְ וּלְבֵיתְךָ חַיִּים וְאֲרִיכַת יָמִים
וְשָׁנִים טוֹבִים.

בגדל ענותנותך, במחתי לבוא ולדבר לפניך את אשר ישם ה' תחת
הקולמוס.

המעתיק

ע.

ב"ה. כ"ג אייר תשכ"ה.

לכבוד מלך ישראל, עטרת ראשי, מר ש. ז. שזר, החביב בעיני ה'
באשה לבעלה, מצד גדל תקף תאותו, שמתאוה בכל לבו אל המנהיג
החכם האמת, המשפיל גאים ומגביה שפלים ותחתונים, ומאסף
ומקבץ כל האובדים והנדחים ומחזירם לה' ותורתו, שפלם ידעו את
ה' ויתנו לה' פתח מלוכה. יהי ה' מגן בעדך, בגין הצדיק, שממשיך
עליך חסדים ורחמים חדשים להאריך ימים ושנותיך בנעימים, בלי
שום מחסור.

ידע, אחי, והאמין מאוד, כי מעת התחלת הויתך בבטן אמך, נגזר עליך
מיאת הבוֹרָא שתהיה מלך על ישראל, בתנאי שבשכלך הרחב
והישר ובלשונך הצח והמפאר תפתח עיניהם ולבם של ישראל, שפלם
יראו ויבירו את האמת האמתית, הגנוז וצפון ונעלם מעין כל, אשר רק
בזה תלוי עקר גאולתנו ופדות נפשנו ותקונו כל העולם בשלמות.

המעתיק

עא.

ב"ה. אור ליום כ"ד אייר תשכ"ה.

לכבוד מלך ישראל, עטרת ראשי, מר ש. ז. שזר, החביב בעיני ה'

אב"י הנחל חלק א'

בְּאִשָּׁה לְבַעֲלָהּ, מִצַּד גְּדֹל הַתְּקוּף תֵּאֲוֹתוֹ, שְׁמֵתֵאוּהָ בְּכָל לְבוֹ אֵל הַמְּנַהִיג
הַחֲכָם הָאֲמֵת, הַמּוֹשֵׁפִיל גָּאִים וּמְנַבִּיחַ שְׁפָלִים, וּמְאִסֵּף וּמְקַבֵּץ כָּל
הָאוֹבְדִים וְהַנִּדְחִים וּמְחַזְרֵם לָהּ וְתוֹרָתוֹ, שְׁכַלְמֵם יִבְרִי וַיִּדְעוּ אֵת ה'
וַיִּתְּנוּ לָהּ כְּתָר מְלוֹכָה. יְהִי ה' מְגֹן בַּעֲדָךְ, בְּגִין הַצַּדִּיק, שְׁמִמְשִׁיךְ עָלֶיךָ
חֲסִדִים וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים, חַדְשִׁים לְגַמְרִי, לְהֶאֱרִיךְ יְמֶיךָ וּשְׁנוֹתֶיךָ בְּלִי
שׁוּם מַחְסוֹר.

דַּע, אַחִי, וְהֵאֱמִין מְאֹד, כִּי בָּעֵת הַתְּחִלַּת הַיְיָתֶיךָ בְּכַטָּן אֲמֹד, נִגְזַר עָלֶיךָ
מֵאֵת הַבּוֹרָא שְׁתִּהְיֶה מְלֶכֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל, בְּתֵנְאֵי שְׁכַסְגֻּלַת שְׁכַלְכֶךָ
הַרְחֵב וְהִישָׁר וּלְשׁוֹנֶךָ הַצַּח וְהַמְפָּאָר תִּלְמַד הָעַם דְּרֹךְ הָאֲמֵת הַנּוֹרָא,
שְׁהוֹפִיעַ ה' לְנַגֵּד עֵינֶיךָ בְּדֶרֶךְ גַּם וּפְלֵא זֶה שְׁבַע שָׁנִים, וְתַפְתַּח עֵינֵיהֶם
וּלְבָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁכַלְמֵם יִרְאוּ וַיִּבְרִי הָאֲמֵת הָאֲמֵתִי הַגְּנוּז וְצָפוֹן וְנִעְלָם
מֵעֵין כָּל, אֲשֶׁר בּוֹ תְלוּי גְּאֻלְתָּנוּ וּפְדוּת גַּפְשָׁנוּ וְתַקוּן כָּל הָעוֹלָם
בְּשִׁלְמוֹת.

עֲקָר כְּבוֹד וּגְדֻלַּת הַמְּלָכוּת הוּא עַל־יְדֵי עֲנוּה דִיקָא, וְכָל מַה שֵּׁישׁ
לְהַמְלֶכֶךְ עֲנוּה בְיוֹתֵר, מִתְּפַשֵּׁט מְלָכוּתוֹ בְיוֹתֵר; כִּי כֵן דְּרֹךְ
הַמְּלָכוּת בְּכָל פְּעַם, שְׁצַרִיךְ שְׁיִקְדִים עֲנוּה לְכַבּוֹדוֹ וּגְדֻלָּתוֹ. כְּמוֹ שְׁבָכָל
יוֹם בְּשַׁעֲהָ שְׁקָם מִמַּטָּתוֹ, שְׁאֲזִי עֲדִין הוּא בְּקַטְנוֹת, שְׁמְלַבֵּשׁ בְּמַלְבוּשִׁים
פְּשׁוּטִים, וְגַם פָּנָיו אֵינוֹ בְּצַחוֹת וְזוֹפוֹת עֲדִין קָדָם הַרְחִיצָה, וְאַחַר־כֵּן
מִיָּפָה עֲצָמוֹ וּמְתַלְבֵּשׁ בְּכַבְדֵי כְבוֹד, וּמִתְּפַשֵּׁט בְּגֻדָּתוֹ בְּדֶרֶךְ הַמְּלָכֶךְ.

בְּרוּךְ מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים! אֲסַפֵּר לָךְ בְּקַצּוֹר הַגַּם הַנִּפְלָא
שְׁעָשָׂה ה' עִמָּדִי בְּחִסְדּוֹ הַגְּדוֹל:

לְפָנַי שְׁבוּעִים חָלָתָה אִשְׁתִּי חֲלִי גְדוֹל לֹא יִשְׁעַר, וּמִחֻלָּתָה גְּבָרָה מְאֹד
מִיּוֹם לְיוֹם. וְהַרּוּפָא הַגְּדוֹל, פְּרוּפְסוֹר אֱלִיקִים, אָמַר שְׁמַצְבָּה קִשָּׁה

מאד והיא זקוקה לבית-חולים תכף ומיד. ולקחנו אותה לבית-חולים הדסה. והרופאים אמרו גואש, כי אין שום תקווה לחייה, כי היתה גוססת, בלי שום הרגש וחוישים כלל. והודענו לכל הילדים והקרובים, שיבואו ויהיו על-יד מטתה, וכלנו בכינו וזלגו עינינו דמעות רותחות בלי הפוגות. אולם בכל זאת, אנכי התגברתי בכל, במחשבה חזקה, באמונה ובטחון בעזרת ה', שאפלו חרב חדה מנחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, ואפלו עכשו במצב כזה יכול השם יתברך להחיותה ולרפאותה. והתחזקתי מאוד בתפלה ותשובה על-יד מטתה כמעט כל יום ששני. ובליל שבת-קדש נתעוררה ופתחה עיניה קצת, ומאז התחיל איזה שנוי לטובה, ולאט-לאט השתפר מצבה קצת, אך עדין היתה בסכנה גדולה, עד יום חמישי שעבר. ועכשו מצבה הולך וטוב מיום אל יום, והרופאים אומרים: גם גדול היה כאן, למעלה מגדר הטבע!

מעמקי לבכי אני נותן תודה והלל לא-ל ההודאות, רופא נאמן ורחמן, שהחזיר לה נשמתה ברחמי הגדולים והפליא חסדו עמדי, ונתן לי מתנה מאוצר מתנת חנם, בגסים ונפלאות גדולות, בזכות רבנו הקדוש, זכרוננו לברכה, ובזכות תפלתך והשתתפותך בצערי בכל לבך ונפשך, שהרגשתי זאת היטב בלבי. בן גם אני עומד על המשמר ומתפלל תמיד על שלומך ושלום רעיתך היקרה ואחותך האצילה, שירפא אתכם בשלמות בגוף ונפש, ויתן לכם חיים ארכים, חיים טובים, בזכות רבנו נחל נובע, זכותו יגן עלינו. המעתיק, המצפה תמיד לישועתך וטובתך.

ישראל דב אודסר

עב.

ב"ה. כ"ה סיון תשכ"ה.

לְכָבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, בְּתַעֲיִינִי וְלִבִּי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, הַחֲכִיב בְּעֵינַי ה' כִּבְּן יָחִיד, כִּבְּן יָקִיר, וּמִתְפָּאֵר בּוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עַל גְּדֹל תְּשׁוּקָתוֹ וְתַבְעֵרֶת לִבָּבוֹ לְחֶסֶת תַּחַת פְּנֵי הַמְּנַהִיג הַחֲכָם הָאֵמֶת, שְׁמוּעָה כָּל הַנְּפֹשׁוֹת מִבְּטֵן שְׂאוֹל, מִתְכַּלִּית הַנְּשָׁמִיּוֹת דְּנִשְׁמִיּוֹת, לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִכָּל הַרוּחָנִיּוֹת, בְּרָכָה וְחַיִּים וְשְׁלוֹם.

עֵקֶר כְּבוֹד וּגְדֻלַּת הַמְּלָכוּת הוּא עַל-יְדֵי עֲנוּה דִּיקָא, וְכָל מַה שְׂנִישׁ לְהַפְלֹךְ עֲנוּה בְּיוֹתֵר, מִתְפַּשֵּׁט מְלָכוּתוֹ בְּיוֹתֵר. בְּמִקּוֹם גְּדֻלָּתְךָ, שֵׁם אָנִי מוֹצֵא עֲנוּתְנוֹתְךָ, לְבּוֹא וּלְדַבֵּר לְפָנֶיךָ אֵת אֲשֶׁר יְשִׁים ה' תַּחַת הַקּוֹלְמוֹם.

דַּע, אַחִי, וְהֶאֱמִין, כִּי מֵעַת תַּחֲלֵת הַיּוֹתֵךְ בְּכַטָּן אִמְךָ, נִגְזַר עֲלֶיךָ מֵאֵת הַבּוֹרָא שְׁתִּהְיֶה נְשִׂיא עַל יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי שְׁתִּרְחֵם עַל עַם ה' בְּרַחֲמֵנוֹת הָאֵמֶת, וּבְגִדֵל שְׂכָלְךָ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְלִשְׁוֹנָךְ הַצַּח וְהַמְפָּאֵר תִּלְמֹד הָעַם אֵת הָאֵמֶת הַנּוֹרָא אֲשֶׁר הוֹפִיעַ ה' לְנִגְדַי עֵינֶיךָ בְּכַמָּה גְּלִגּוּלִים נִפְלְאִים, בְּדַרְךְ גַּם וּפְלֵא, זֶה שְׁבַע שָׁנִים, וְתַפְתַּח עֵינֵיהֶם וְלָבָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׂכָלָם יִרְאוּ וַיְבִינּוּ הָאֵמֶת הָאֵמֶת, הַגְּנוּז וְצַפּוֹן וְנִעְלָם מֵעֵין כָּל, שֶׁהוּא עֵקֶר חַיּוֹת וְקִיּוּם כָּל הַבְּרִיאָה, וּמִמֶּנּוּ תִצְמַח הַגְּאֻלָּה הָאַחֲרוֹנָה לְעַם יִשְׂרָאֵל וְלְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, שְׂכָלָם יִדְעוּ אֵת ה' וַיִּתְּנוּ לוֹ כְּתָר מְלוֹכָה.

כְּכָר כְּתַבְתִּי לְךָ קִצֵּת מֵעֲנִין הָאֵהָבָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בְּיַמֵּינוּ, אֲשֶׁר לֹא נִמְצָא בְּכָל הָעוֹלָם אֲנָשִׁים אַחִים נְאֻמָּנִים אֵמֶתִים כְּמוֹתֵנוּ. מֵאֵת ה' הִיָּתֵה זֹאת, מִן הַשָּׁמַיִם. אֲבָל אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְשָׁמֵר עֲצֻמֵּנוּ מְאֹד,

אב"י הנחל חלק א'

שלא תפגם האהבה, חס ושלום, אפלו כחוט השערה, כי ראוי לנו לאהב עצמנו ביתר שאת ויתר עז, מחמת שזכינו שיהיה לנו איזה חלק בפרסום והתגלות אור הצדיק האמת בעולם, אשר בזה תלוי תקון העולם בשלמות.

אוהבך הנאמן, הדורש שלומך וטובתך ומתפלל תמיד על בריאותך והצלחתך בגוף ונפש, לאורך ימים ושנים טובים.

ישראל דב אודסר

עג.

בעזרת ה'. ערב שבת-קודש ט"ז תמוז, תשכ"ה.

לכבוד נשיא ישראל, לבי וחיותי, מר ש. ז. שזר, החביב בעיני ה' באשה לבעלה, בגלל גדל תקף תאנתו ותשוקתו לדבק עצמו בהחכם האמת, הקים לנצח ומגן על ישראל לדור דור, להעלות בלם מעמקי תהום, מתכלית הירידה, מתכלית גשמיות דגשמיות, לעלא ולעלא מפל הרוחניות. יהי ה' מגן בערך וירפא אותך ויחזק כחך ואת ביתך בגוף ונפש לאורך ימים.

עקר כבוד וגדלת המלכות הוא על-ידי ענוה דיקא, וכל מה שיש להמלך ענוה ביותר, מתפשט מלכותו ביותר; כי כן דרך המלכות בכל פעם, שצריך שיקדים ענוה לכבודו וגדלתו. וככן, במקום גדלתך, שם אני מוצא ענותנותך, לבוא ולדבר לפניהך את אשר ישם ה' תחת הקולמוס. דע והאמן, כי מעת תחלת היותך בבטן אמה, נגזר עליך מאת הבורא שתהיה נשיא על ישראל, כדי שתרחם על עם ה' ברחמנות האמתית, ובגדל שכלך הישר ולשונך הצח והמפאר תודיע

אב"י הנחל חלק א'

ותלמד העם את האמת הפלא והנורא אשר הופיע ה' לנגד עיניך, בכמה סבות ונגלולים נפלאים בהשגחתו בדרך גם ופלא, זה כשבע שנים, ותפתח עיניהם ולבם של ישראל, שכלם יראו ויבינו האמת האמתית, הגנוז והצפון ונעלם מעין כל, שהוא עקר החיות וקיום כל הבריאה, וממנו תצמח הגאולה האחרונה לנו ולכל העולם בלוי, שכלם יכירו וידעו את ה' ויתנו לו כתר מלכותה.

כבר דברנו קצת מענין קשר האחדות והאהבה אשר עשה ה' בינינו, אשר באמת לא נמצא בכל העולם אנשים אחים נאמנים אמתיים פמונו. מאת ה' היתה זאת, מן השמים. ואנחנו צריכים לשמר עצמנו מאד, שלא תפגם האהבה, חס ושלום, אפלו כחוט השערה, כי ראוי לנו לאחזו עצמנו בהאהבה ביותר שאת ויותר עז, מחמת שזכינו שיהיה לנו חלק בפרסום והתגלות שם הצדיק האמת בעולם, אשר בזה תלוי עקר תקותנו, תקוננו וגאולתנו השלמה ותקון כל העולם.

המעתיק

עד.

ב"ה. כ"א תמוז תשכ"ה.

לכבוד נשיא ישראל, עיני ולבי, מר ש. ז. שור, החביב בעיני ה' באשה לבעלה, בגלל גדל תקופתו ותשוקתו לדבק עצמו בהמלך החכם האמת, הקים לגצח ומגן על ישראל להעלותם מבטן שאול, מעמקי עמקי הירידה, מתכלית גשמיות דגשמיות, לעלא ולעלא מפל הרוחניות. יהי ה' מגן בעדך וירפא ויבריא אותך ואת ביתך בשלמות וגוף ונפש.

עקר כבוד וגדלת המלכות הוא על-ידי ענוה דיקא, וכל מה שיש להמלך ענוה ביותר, מתפשט מלכותו ביותר; כי כן דרך המלכות בכל פעם, שצריך שיקדים ענוה לכבודו וגדלתו. במקום גדלתו, שם אני מוצא ענותנותו, לבוא ולדבר לפניך את אשר ישם ה' תחת הקולמוס.

עתיד הקדוש-ברוך-הוא לנקם נקמת עמו מאותם גביאי השקר, שממלאים בטנם בכבוד וגאות ומראים עצמם כצדיקי הדור, וצודים נפשות יקרות ודורסים וטורפים אותם ברגל גאווה ושקר, ומעורים עיניהם של ישראל מלראות אור המנהיג האמת, שממשיך, מגלה ומאיר אור ה' לכל באי עולם, לדור דור לנצח!

דע, אחי, והאמין, כי מעת תחלת היותך בבטן אמוך, נגזר עליך מאת הבורא, שתהיה נשיא על ישראל בדור היתום הזה, כדי שתרחם על עם ה' ברחמנות האמת, ובגדל שכלך הישר ולשונך הצח והמפאר תלמד העם את האמת הנורא, היחיד בעולם, אשר הופיע ה' לנגד עיניך בכמה סבות נפלאות זה בשבע שנים, ותפתח ותאיר חשכת עיניהם ולבם של ישראל, שכלם יראו אור הצדיק האמת, הטמיר, הגנוז וצפון ונעלם מעין כל, שהוא עקר חיות וקיום כל הבריאה, וממנו תצמח הגאולה השלמה לעם ישראל ולכל העולם, שכלם ידעו את ה'.

בכך דברנו קצת מענין קשר האחדות וידידות שלנו, אשר באמת לא נמצא בכל העולם אנשים אחים נאמנים אמתיים כמותנו. מאת ה' היתה זאת, מן השמים, כדי שנוכח לפרסם ולהודיע שם הצדיק האמת בכל העולם, אשר רק בזה לבד תלוי כל עקר תקוננו ותקוננו

בשְׁלֵמוֹת. אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְשָׁמֵר עֲצֻמָּה מְאֹד, שְׁלֵא תִפְגַּם הָאֵהָבָה
אֲצִלָּנוּ, חֵם וְשָׁלוֹם, אֶפְלוּ כְחוֹט הַשְּׁעֵרָה!

המעתיק

עה.

ב"ה. כ"ב תמוז תשכ"ה.

לְכָבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, עֵינֵי וְלִבֵּי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, הַחֲבִיב בְּעֵינֵי ה' כְּאִשָּׁה
לְבַעֲלָהּ, בְּגִלְל גְּדֹל תִּקְרָה תִּאֲוָתוֹ וְתִשׁוּקָתוֹ לְדַבֵּק עֲצֻמוֹ בְּהַמְלִיךְ הַחֲכָם
הָאֵמֶת הַקָּיִם לְנֹצֶה, וּמִגֵּן עַל יִשְׂרָאֵל לְהַעֲלוֹתָם מִבְּטָן שְׂאוֹל, מַעֲמִקֵּי
עֲמִקֵּי הַיְרִידָה, מִתְּכֵלִית גְּשָׁמִיּוֹת דְּנִשְׁמִיּוֹת, לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִכָּל
הַרוּחָנִיּוֹת. יְהִיָּה ה' מְגֹן בְּעַדְךָ, וְיִרְפָּא וַיִּבְרִיא אוֹתְךָ וְאֵת בֵּיתְךָ
בְּשֵׁלֵמוֹת!

עֲקָר כְּבוֹד וּגְדֻלַּת הַמְּלָכוֹת הוּא עַל־יְדֵי עֲנוּה דִּיקָא, וְכָל מַה שְׂיִישׁ
לְהַמְלִיךְ עֲנוּה בְּיוֹתֵר, מִתְּפִשֵׁט מְלָכוֹתוֹ בְּיוֹתֵר; כִּי כֵן דְּרִיךְ
הַמְּלָכוֹת בְּכָל פַּעַם, שְׂצָרִיךְ שְׂיִקְדִים עֲנוּה לְכָבוֹדוֹ וּגְדֻלָּתוֹ. בְּמָקוֹם
גְּדֻלָּתְךָ, שָׁם אֲנִי מוֹצֵא עֲנוּתְנוּתְךָ, לְכוּא וּלְדַבֵּר לְפָנֶיךָ אֵת אֲשֶׁר יֵשִׁים
ה' תַּחַת הַקּוֹלָמוֹם.

ה', בְּרַב מִצְפוּנֵי סְתָרֵי דְרָכָיו וְהַנְּהַגוֹתָיו הַסְּתוּמִים וְנִעְלָמִים מִכָּל רְעִיּוֹן
וּמִכָּל חֶקֶר, הַמְטִיר עַל הָאָרֶץ גְּשֵׁם שׁוֹטֵף וְזָרֵם מִים כְּפִירִים שָׁל
כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת מְאֻרְבוֹת הַשָּׁמַיִם, בְּאַחֲרִית הַיָּמִים הָאֵלֶּה, עַד אֲשֶׁר
נִתְפָּסוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים, שְׁהֵם הַנִּכְבָּדִים וְאֲנִשֵׁי הַשָּׁם. וּבְרַב חֲמֻלָּתוֹ,
הַקָּדִים רְפוּאָה וְהַצָּלָה, וְשָׁלַח לָנוּ אִישׁ כְּלָבְבוֹ אֲשֶׁר מֵצֵא חֵן בְּעֵינָיו,
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ נַחְמוֹן, לֵאמֹר: זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂינֵנוּ וּמִעֲצָבוֹן יְדִינֵנוּ. וְצוּהָ לָנוּ

לבנות תבת האמת והאמונה, אשר כל מי שרוצה להנצל, בוא יבוא
 בחדריו ויסגר בדתותיו ויחבא בצל חכמתו הנוראה. כי מי יהלל ומי
 ימלל עצם נשגבות גבורותיו, אשר הפליא בפלאות נפלאותיו להכין
 ולהזמין מזון וחיות לאנשי־ביתו ולכל נפשות ישראל, לכל דור, שיתענגו
 ויתעדנו בהדר תפארת געימת תורותיו ומעשיותיו הנוראים, הנלקחים
 משדה החכמה עלאה דעלאה, אשר לא נתגלה עדין מעולם, הקימים
 ונאמנים ומועילים לעד ולעולמי עולמים.

עתיד הקדוש־ברוך־הוא לנקם נקמת עמו מאותם נביאי השקר,
 שממלאים בטנם בכבוד וגאות ומראים עצמם כצדיקי הדור,
 וצודים נפשות יקרות ודורסים וטורפים אותם ברגל גאווה ושקר,
 ומעוררים עיניהם של ישראל מלראות אור המנהיג האמת, שמגלה
 ומאיר אור ה' לכל באי עולם לדור ודור לנצח.

דע והאמין, כי מעת תחלת הויתך בבטן אמה, נגזר עליך מאת הבורא,
 שתהיה נשיא על ישראל בדור היתום הזה, כדי שתרחם על עם
 ה' ברחמנות האמתו, ובגדל שכלך הישר ולשונך הצח והמפאר תלמד
 העם את האמת הנורא, היחיד בעולם, אשר הופיע ה' לנגד עיניך
 בכמה סבות וגלגולים נפלאים זה כשבע שנים, ותאיר עיניהם של
 ישראל שכלם יראו אור הצדיק האמת, שהוא עקר חיות וקיום כל
 הבריאה, וממנו תצמח הגאולה השלמה לעם ישראל ולכל העולם,
 שכלם ידעו את ה' ויתנו לו פתח מלובה.

כבר דברנו קצת מענין גדלת מעלת קשר האחדות וידידות שלנו,
 אשר באמת לא נמצא בכל העולם אנשים אחים נאמנים
 אמתיים כמונו. מאת ה' היתה זאת, מן השמים, כדי שנוזף להודיע

אב"י הנחל חלק א'

וּלְפָרְסָם שֵׁם הַצְדִּיק הָאֵמֶת בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּזָה תְּלוּי עֵקֶר חַיּוֹתֵינוּ
וְתַקּוּתֵנוּ. אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְשֹׁמֵר עֲצָמֵנוּ מְאֹד, שְׁלֹא תִפְגַּם הָאֱהָבָה אֲצִלָּנוּ,
חֵם וְשָׁלוֹם, אֲפִלּוּ בְּחוֹט הַשְּׁעָרָה, וְרֵאוּי לָנוּ לְאַחֵז עֲצָמֵנוּ בְּהָאֵמֶת
בְּאֱהָבָה נִפְלְאָה, בְּיָתֵר שְׂאֵת וְיָתֵר עֵז, בְּכָל יַעַת תְּמִיד.

המעתיק

עו.

ב"ה. י"ב כסלו תשכ"ו.

לְכַבּוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, לְבִי וּבְשָׂרִי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, שֵׁשׁ לוֹ נִשְׁמָה גְדוֹלָה,
גְּזוּרָה מִמְּקוֹם גְּבוּהָ מְאֹד, וְהִיא יִקְרָה מְאֹד בְּעֵינֵי ה', וְנִתֵּן לָהּ לְחַפֵּשׁ
בְּגִנּוּי הַחֲכָמָה עֲלֵאָה רְעֵלָאָה בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה, שְׁגִלָּה הַחֲכָם הָאֵמֶת,
לְהַחֲזִיר כָּל הָעוֹלָם מֵרַע לְטוֹב – בְּרַכָּה וְשָׁלוֹם וְחַיִּים אֲרַפִּים.

אֵל תִּשְׁבַּח לְהַיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, וּלְהַזְדוּת וּלְהִלָּל לָהּ עַל כָּל הַחֲסָדִים
וְנִסִּים וְנִפְלְאוֹת שֶׁעָשָׂה עִמָּךְ, אֲשֶׁר נִשְׂא אוֹתָךְ עַל בְּנֵי נְשָׂרִים
וְהִבִּיא אוֹתָךְ לְאֵמֶת, פְּלֵא נוֹרָא בְּזָה, בְּזָה שְׁלֹא נִתְגַּלָּה כְּמוֹהוּ מִיּוֹם
בְּרִיאַת הָעוֹלָם, וְהַרִים קַרְנֶךָ עַל כָּל הָעָם וּבָחַר בְּךָ לְהַיּוֹת נְשִׂיא עַל
יִשְׂרָאֵל בְּדוֹר הָעֵנִי הַזֶּה, שֶׁעַל־יְדִי־זָה אֵתָהּ כָּלּוּל מִכָּל נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל,
וּכְלָם תְּלוּיִים בְּךָ כְּעֶבֶר בְּמַעֲי אָמוֹ, כִּי הִגּוּף קָשׁוּר וְדְבוּק עִם הָרֵאשׁ,
וְנִמְשָׁךְ וְהוֹלָךְ אַחֲרָיו בְּכָל מְקוֹם. וּבְכֵן יֵשׁ עֲלֶיךָ אַחֲרֵי־גְדוֹל, וְחָל עֲלֶיךָ
חֹב גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ לְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל, לְהַפְקִיר אֶת חַיֶּיךָ וּלְכַבֵּל כְּבוֹדְךָ
וּגְדֻלְתְּךָ בְּתַכְלִית הַבְּטוּל, וְלִסְבֵּל כָּל מִיּוֹנֵי בְּזִיוּנוֹת וְחֲרָפוֹת בְּשִׁבִיל טוֹבַת
וַיִּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל; לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל הַכַּח אֲשֶׁר בְּיָדְךָ לְפָאֵר וּלְפָרְסָם בְּכָל
הָעוֹלָם גְּדֵל עֲצָם נוֹרָאוֹת כַּחוֹ וְתַקְפּוֹ שֶׁל הַחֲכָם הַמְּנַהֵיג הָאֵמֶת, הַחַי

אב"י הנחל חלק א'

וקנים לעד, שהוא מלך אחד יחיד ומיוחד על כל ישראל לדורות עולם, והוא הלב של העולם, שבו תלוי החיות וקיום כל הפריאה בלה, וכל העולם לא נברא אלא בשבילו, שימלא כל העולם אור החכמה והמדע, לדעת ולהפיר את ה' ולעבדו באמת בלבב שלם.

המעתיק

עז.

ב"ה. ב' ניסן תשכ"ו.

לכבוד נשיא ישראל, מחמד עיני, מר ש. ז. שזר, אשר לגדל גדלת רוממות נשמתו, זכה לכנס בשערי החכמה והמדע דקדושה, לחפש ולמצא הצדיק האמת, שהוא שרש נשמת משיח, שמשפר ומבטל הדעת של חכמת הטבע, ומגלה ומאיר הדעת של אמונת ההשגחה למעלה מן הטבע. ברכה ושלום ובריאות.

קולות גדולות של שבחים אנכי שומע בכל העולמות, על שזוכה לקדש ה' ולרומם דגל התורה לעיני כל העולם בכל פעם, בכל נסיעותיו ופגישותיו עם מלכי וגדולי האמות.

ביאת נשמתך לזה העולם היתה רק לצרף טובת העולם, כדי שעל-ידיך יתגדל ויתפרסם בעולם שם הצדיק האמת, שבו תלוי הגאולה השלמה, כי הוא בונה קומתה של האמונה, עד שישתלם שעור קומתה בשלמות, שכל באי עולם יראו וידעו כי ה' הוא האלקים, השליט ומושל ומנהיג הכל ברצונו. גם העקר מה שזכית להיות נשיא על ישראל הוא רק בשביל זה – כדי שיהיה לך פח ביותר לגלות

אב"י הנחל חלק א'

וּלְהוֹדִיעַ בְּעוֹלָם גְּדֹל עֵצֶם בְּחַוֵּי וְחֻכְמָתוֹ הַנּוֹרָאָה שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת,
שֶׁהוּא יָבִיא הָעוֹלָם לְיַדֵי תְּקוּנָו בְּשִׁלְמוֹת.

צְרִיכִים לְשָׁמֹר מְאֹד מִקְּלִקוֹל הָאֲהָבָה וּמִפְּרוּד לְכָבוֹת, חֵם וְשִׁלּוּם, רַק
לְהִשְׁתַּדֵּל לְהוֹסִיף וּלְהִרְבּוֹת אֲהָבָה וְאַחֲדוּת זֶה לָזֶה, כְּגוֹף
אֶחָד, שְׂנוּכָל לְהִתְחַבֵּר וּלְהִצְטַרֵּף יַחַד תָּמִיד, כִּדְבַר שֶׁעַל־יְדֵינוּ יִתְגַּדֵּל
וְיִתְרַבֵּה מְאֹד מְאֹד עַד אֵין מִסְפָּר בְּנִינֵי הַבְּתִים הַנִּפְלְאִים שֶׁל הַצַּדִּיק
הָאֱמֵת, עַד שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל יִתְקַבְּצוּ וְיִתְאַסְּפוּ יַחַד לְכֵנֶם בָּהֶם; וְאִפְּלוּ
הַשׁוֹכְבִים בְּחוּץ, וְאִפְּלוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם, יִתְקַבְּצוּ וְיִכְנָסוּ לְתוֹךְ הַבְּתִים
הַקְּדוּשִׁים שָׁלוּ.

זֶה זְמַן רַב שֶׁאֵנִי מִתְגַּעְגַּע וְחוֹתֵר לְבֹא לְפָנֵי הַדְּרַת פְּנִיךָ, וַיֵּשׁ לִי קִשְׁיִים
גְּדוֹלִים, כִּי לֹא נוֹתְנִים לִי רִשׁוֹת לָזֶה!
עֲבַדְךָ וְאוֹהֲבְךָ הַנְּאֻמָּן, הַמְּעַתִּיר תָּמִיד בְּעַד בְּרִיאוֹתֶיךָ וְהַצְּלַחְתֶּךָ וּבְעַד
מִשְׁפַּחְתֶּךָ הַיְקָרָה וְהַנִּכְבָּדָה מְאֹד.

ישראל דב אודסר

עח.

ב"ה. ב' ניסן תשכ"ו.

לְכָבוֹד גְּשִׁיא יִשְׂרָאֵל, מִחֲמַד עֵינַי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, אֲשֶׁר לְגִדְל לְגִדְלָת
רוּמְמוֹת גְּשִׁמָּתוֹ, זָכָה לְכֵנֶם בְּשִׁעְרֵי הַחֻכְמָה וְהַמְדַע דְּקַדְשָׁה,
לְחַפֵּשׂ וּלְמַצֵּא הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, שֶׁהוּא עָרֵשׁ גְּשִׁמַּת מְשִׁיחַ, שֶׁמִּשְׁבֵּר
וּמְכַבֵּל הַדַּעַת שֶׁל חֻכְמַת הַטַּבַּע, וּמְגַלֶּה וּמְאִיר הַדַּעַת שֶׁל אֱמוּנַת
הַהִשְׁתַּחֲוֶה לְמַעַלָּה מִן הַטַּבַּע.
בְּרָכָה וְשִׁלּוּם וּבְרִיאוֹת לְאֶרֶץ יָמִים.

עט.

ב"ה. ב' ניסן תשכ"ו.

לְכַבֹּד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, מְחַמֵּד עֵינַי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, אֲשֶׁר לְגִדְל גְּדֻלַּת
רוּמָמוֹת נְשָׁמָתוֹ, וְזֶה לְכֹנֶם בְּשַׁעְרֵי הַחֲכָמָה וְהַפְּדָע דְקַדְשָׁהּ, לְחַפֵּשׁ
וְלִמְצָא הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ נְשָׁמַת מְשִׁיחַ, שְׁמֹכְנִיעַ וּמְבַטֵּל
הַדַּעַת שֶׁל חֲכָמַת הַטָּבֵעַ, וּמְגַלֶּה וּמְאִיר הַדַּעַת שֶׁל אַמּוּנַת הַהִשְׁגָּחָה
לְמַעַלָּה מִן הַטָּבֵעַ.
שְׁלוֹמוֹת וּבְרָכוֹת רַבּוֹת לְאַרְךָ יָמִים.

קוֹלוֹת גְּדוּלוֹת שֶׁל שְׁבָחִים אֲנֹכִי שׁוֹמֵעַ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, עַל שְׁזוּכָה
לְקַדֵּשׁ אֶת ה' לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם, בְּכָל נְסִיעוֹתָיו וּפְגִישׁוֹתָיו עִם
מַלְכֵי וּגְדוּלֵי הָאֲמוֹת.

בִּיאַת נְשָׁמָתְךָ לְזֶה הָעוֹלָם הִיְתָה רַק כְּדֵי שֶׁתְּגַדֵּל וּתְפָרֵס בְּעוֹלָם אֶת
שֵׁם הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שָׁבוּ תְלוּי הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה, כִּי הוּא בּוֹנֵה
קוּמָתָהּ שֶׁל הָאֲמוּנָה עַד שִׁישְׁתַּלֵּם שְׁעוֹר קוּמָתָהּ בְּשְׁלָמוֹת, שְׁכָל בְּאֵי
עוֹלָם יֵרְאוּ וַיִּדְעוּ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים, הַשְּׁלִיט וּמוֹשֵׁל וּמְנַהִיג הַכָּל
בְּרִצּוֹנוֹ. גַּם הָעֶקֶר מֵה שְׁזוּכִית לְהִיּוֹת נְשִׂיא עַל יִשְׂרָאֵל הוּא רַק לְצַרְךָ
טוֹבַת הָעוֹלָם, שְׁעַל־יְדִיזָה יְהִי לְךָ כַּח בְּיֹתֵר לְשִׁמּוֹשׁ אֶת הַצְּדִיק
הָאֵמֶת, שֶׁהוּא מְלֻךְ יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר, לְגַלּוֹת וּלְהוֹדִיעַ בְּעוֹלָם גְּדֻלַּת עֲצָם
כַּח וּחְכָמָתוֹ הַנּוֹרָאָה, שְׁעַל־יְדִיזָה יָבוֹא הָעוֹלָם לְיַדֵּי תְקוּנָה בְּשְׁלָמוֹת.

אב"י הנחל חלק א'

פ.

ב"ה. ח' ניסן תשכ"ו.

מִמְּךָ תִּאִיר אֹר הָאֱמֶת לְכָל הָאָרֶץ, וּתְשַׁלֵּם גְּדֻרְיָךְ לַה' בְּחַיִּיךָ.

לְכַבֹּד גְּשִׂיֵא יִשְׂרָאֵל, לְבִי וּבִשְׂרִי, מֵר ש. ז. שְׁזֹר, אֲשֶׁר תִּפְאָרְתוּ וְשִׁבְחוּ הוֹלֵךְ וְגָדוֹל מִיּוֹם לְיוֹם, וְאוֹמְרִים 'אֵין נִבּוֹן וְחָכֵם כְּמוֹהוּ, עַל אֲשֶׁר שָׁם אֵל לְבוֹ וְכָל חַיּוֹתוֹ לְבוֹא לְמִטְמוֹן הָאֱמֶת, וְכָל תַּאֲוֹתוֹ וּתְשׁוּקָתוֹ לְהַכְנִים הָאֱמֶת הַזֶּה בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא עֶקֶר שְׁלֵמוֹת הַגְּאֻלָּה. מִמְּנוֹ תִּאִיר אֹר הָאֱמֶת לְכָל הָאָרֶץ, וְיִשְׁלֵם גְּדֻרְיֹךְ לַה' בְּחַיִּיךָ.

שֶׁשׁ אֲנֹכִי עַל בְּרַכְתְּךָ הַנְּאֻמָּנָה וְעַל אֲהַבְתְּ לְבָבְךָ וְגָדְלֵךְ חֶסֶדְךָ עָלַי, בְּהַסְדְּךָ שֶׁלֹשׁ מֵאוֹת לִירוֹת יִשְׂרָאֵלִיּוֹת, מִיּוֹם ח' נִסָּן, תְּשׁוּאוֹת חֵן חֵן לְךָ!

עֵינַי וּלְבִי בְּתַפְלָה וּבִקְשָׁה אֵל אֲבִינוֹ שְׁבַשְׂמִים גְּשׁוּאוֹת, עַד שְׁיִחַנְנֶךָ וְיִחַיֵּשׁ הַצְּלַחְתְּךָ לְמַעְלָה, וְיִצְלִיחְךָ בְּכָל מַעֲשֶׂיךָ, וְיִשְׁמֹר וְיִצִּיל אוֹתְךָ וְאֵת בֵּיתְךָ מִכָּל מִיַּי חֲלָאִים, וְיִרְפָּא אֶתְכֶם בְּגוֹף וּבְנַפְשׁ לְאֶרֶץ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים וּבְרִיאִים.

פא.

ב"ה. י' ניסן תשכ"ו.

לְכַבֹּד גְּשִׂיֵא יִשְׂרָאֵל, לְבִי וּבִשְׂרִי, מֵר ש. ז. שְׁזֹר, אֲשֶׁר תִּפְאָרְתוּ וְשִׁבְחוּ הוֹלֵךְ וְגָדוֹל מִיּוֹם לְיוֹם, עַל אֲשֶׁר שָׁם אֵת לְבוֹ וְכָל חַיּוֹתוֹ לְבוֹא לְמִטְמוֹן הָאֱמֶת, וְכָל תַּאֲוֹתוֹ וּתְשׁוּקָתוֹ לְהַכְנִים הָאֱמֶת בְּעוֹלָם – בְּרַכָּה וְחַיִּים וְשָׁלוֹם!

אב"י הנחל חלק א'

לְבִי בְקִרְבִי יִשְׁמַח וְיִתְעַנֵּג בְּתַעֲנוּגִים גְּדוּלִים עַל בְּרִכְתְּךָ הַנְּאֻמָּה וְעַל
אֲהַבַת לְבָבְךָ וְעַל גְּדֹל חֶסֶדְךָ שֶׁהוֹסַפְתָּ עָלַי כָּל־כָּבֶד, בְּהַסֵּד שְׁלֹשׁ
מֵאוֹת לִירוֹת יִשְׂרָאֵלִיּוֹת, מִיּוֹם ח' בְּנִיסָן, תְּשׁוּאוֹת חֵן חֵן לְךָ!

עֵינַי וְלִבִּי אֵל אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם נִשְׁוֹאוֹת בְּתַפְלָה וּבְקִשָּׁה, שְׂיִחַנְנֶךָ
וְיַצְלִיחֶךָ וְיִשְׁמַר וְיִנְצֵר וְיַצִּיל אוֹתְךָ וְאֵת בֵּיתְךָ מִכָּל מִינֵי חֵלְאִים
וּגְזֵרוֹת קָשׁוֹת, וְיִבְרִיא וְיִרְפָּא אֶתְכֶם בְּגוֹף וּבְנַפְשׁ לְאֶרֶץ יָמִים וְשָׁנִים
טוֹבִים וּבְרִיאִים, אָמֵן.

פ.ב.

ב"ה. י' ניסן תשכ"ו.

לְכַבּוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, לְבִי וּבְשָׂרִי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, אֲשֶׁר תִּפְאַרְתּוֹ וְשִׁבְחוֹ
הוֹלֵךְ וְגֹדֵל, וְאוֹמְרִים 'אֵין גְּבוּן וְחָכָם כְּמוֹהוּ', אֲשֶׁר שָׁם אֵת לְבוֹ לְבוֹא
לְמַטְמוֹן הָאֻמָּת, וְכָל תַּאֲוֹתוֹ וְתַשׁוּקָתוֹ לְהַכְנִים הָאֻמָּת בְּכָל הָעוֹלָם.

הַבֵּן־מִלְךָ הִיָּה חָכָם וְהָיָה אוֹהֵב חֲכָמָה מְאֹד, וְהָיוּ אֹצְלוֹ חֲכָמִים
גְּדוּלִים. וְכָל מִי שֶׁהָיָה בָּא אֹצְלוֹ עִם אִיזָה דְּבִרְ־חֲכָמָה, הָיָה
אֹצְלוֹ בְּחִשְׁבֹת גְּדוּל מְאֹד, וְהָיָה נוֹתֵן לָהֶם כְּבוֹד וְעִשִׂירוֹת בְּשָׂבִיל
הַחֲכָמָה, לְכָל אֶחָד כְּפִי רְצוֹנוֹ: מִי שֶׁהָיָה רוֹצֵה מְמוֹן הִיָּה נוֹתֵן לוֹ מְמוֹן,
וּמִי שֶׁהָיָה רוֹצֵה כְּבוֹד הִיָּה נוֹתֵן לוֹ כְּבוֹד, הַכָּל בְּשָׂבִיל הַחֲכָמָה. וּמַחֲמַת
שֶׁהָיָה חָשׁוּב אֹצְלוֹ הַחֲכָמָה כָּל־כָּבֶד, הָיוּ בָּלָם לוֹקְחִים עֲצָמָם אֶל
הַחֲכָמָה, וְעִסְקוּ כָּל הַמְּדִינָה בְּחֲכָמוֹת, כִּי זֶה הָיָה רוֹצֵה מְמוֹן, כִּי
שִׁקְבָּל מְמוֹן עַל־יְדֵי זֶה, וְזֶה הָיָה רוֹצֵה חִשְׁבֹת וְכְבוֹד. וּמַחֲמַת שֶׁבָּלָם
עִסְקוּ רַק בְּחֲכָמוֹת, עַל־כֵּן שִׁכְחוּ שֵׁם, בְּאוֹתָהּ הַמְּדִינָה, מִכְּסִיּוֹ
מִלְחָמָה, כִּי הָיוּ בָּלָם עוֹסְקִים בְּחֲכָמוֹת, עַד שֶׁהָיוּ כָּל בְּנֵי הַמְּדִינָה

אב"י הנחל חלק א'

חכמים גדולים, עד שהקטן שבאותה המדינה היה במדינה אחרת חכם גדול מכלם. והחכמים שבאותה המדינה היו חכמים מפלגים גדולים מאוד, והיה עמקות ודקות גדול באותה החכמה של החכמים. ומחמת החכמות נתפקרו החכמים של אותה המדינה, ומשכו גם את הבן-מלך, הנזכר לעיל, לדעתם, ונתפקר גם-כן. והבן-מלך, מחמת שהיה בן טוב, פי נולד עם טוב והיה לו מדות טובות וישרות, היה נזכר לפעמים היכן הוא בעולם ומה הוא עושה וכו', והיה גונח ומתאנח על זה, על שנפל למבוכות כאלו ונתעה כל-כך, והיה מתאנח מאוד. אבל תכף פשהיה מתחיל להשתמש עם השכל, חזר ונתחזק אצלו החכמות של אפיקורסות הנזכרים לעיל. וכן היה כמה פעמים, שהיה נזכר היכן הוא בעולם וכו' והיה גונח ומתאנח, ותכף פשהתחיל להשתמש עם השכל, חזר ונתחזק אצלו האפיקורסות הנזכרת לעיל!

יש בני-אדם שמרבים לעסק רק בחכמות, ועל-פירב פונתם בזה רק בשביל הבלי העולם הזה, דהינו בשביל חשיבות וכבוד או ממון וכיוצא בזה. ומחמת שעוסקין רק בחכמות, על-ידי-זה שוכחין מכסיסי המלחמה לגמרי, הינו איך ללחם המלחמה הגדולה שצריך האדם ללחם בזה העולם, שהוא מלחמת היצר הרע; ולפעמים באים לאפיקורסות גמור על-ידי החכמות.

המעתיק

פג.

ב"ה. כ"ב ניסן, תשכ"ו.

לְכַבֹּד גְּשִׁיאֵי יִשְׂרָאֵל, לְבִי וּבְשָׂרִי, מִרְשֵׁי זֶה שָׁנָה, הַצּוֹפֶה וּמִפְּנֵי
וּמִסְתַּכֵּל לְרֵאוֹת הָאֵמֶת הָאֵמֶתִי, שֶׁהוּא פֶּלֶא פְּלֵאוֹת, נִפְלְאוֹת עַל
נִפְלְאוֹת, גְּדוּלוֹת וְנִרְאוֹת עַד אֵין סוֹף וְאֵין תְּכֵלִית, שֶׁיִּכְבַּשׁ כָּל הָעוֹלָם
וְיִכְנִים בְּלִבָּם אֲמוּנָה שְׁלֵמָה, זָכָה, צָחָה וּבְרוּרָה, עַד שֶׁיִּתְכַּפְּלוּ כָּל
הָאֲמוּנוֹת כּוֹפְיוֹת וְכָל הַכְּפִירוֹת, וְעַמֵּי הָאָרֶץ יִהְיוּ מִתְּהַדְּדִים וּמִתְּנַגְּדִים
וְיֵאמְרוּ: "ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה" – שְׁלוֹם רַב.

אָנִיל וְאַשְׁמַח בְּלִבִּי, בְּרֵאוֹתַי אֶת בְּרִכְתְּךָ הַלְהַבֵּי, וְאֶת אֲהַבְתְּ לְבָרְךָ
וְגִדְלֵ חֲסִדְךָ אֲשֶׁר הִרְבִּיתָ לַעֲשׂוֹת עִמָּדִי, בְּהַסֵּךְ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
לִירוֹת יִשְׂרָאֵלִיּוֹת. רַב תּוֹדוֹת. יְשָׁלֵם ה' פְּעֻלְךָ הַטּוֹב. עֵינַי וְלִבִּי אֵל אָבִינוּ
שֶׁבְשָׁמַיִם גְּשׁוּאוֹת, עַד שֶׁיִּחַנְּנֶךָ וְיָרִים קַרְנְךָ וְהַצִּלְחֶתְךָ, וְיִשְׁמֹר אוֹתְךָ וְאֶת
בֵּיתְךָ מִכָּל מִינֵי חֲלָאִים, וְיִרְפָּא אֶתְכֶם בְּגוֹף וּבְנַפְשׁ לְאֹרֶךְ יָמִים וְשָׁנִים
טוֹבִים וְנְעִימִים.

כָּל עֵקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם, וְכָל הָאוֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים הַנּוֹרְאִים אֲשֶׁר עָשָׂה
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עִם אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ מִיּוֹם יְצִיאַת מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה,
בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, הַכֹּל בְּשִׁבְלֵי הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כְּדֵי לְזַכּוֹת לְאֲמוּנָה
שְׁלֵמָה, שְׁזָה עֵקֶר הַכֹּל, וְזֶה עֵקֶר עֲבוֹדַת הָאָדָם כָּל יְמֵי חַיָּו, וּבְשִׁבְלֵי
זֶה בָּא הָאָדָם לְעוֹלָם הַזֶּה, כְּדֵי לְהַפִּיר אֶת ה', שְׁזֵהוּ הַתְּכֵלִית מִכָּל
הַתְּכֵלִיתִין.

המעתיק

אב"י הנחל חלק א'

פד.

ב"ה. כ"ח תשרי תשכ"ו.

לְכַבֹּד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, שְׂמַחַת לְבִי, מִר ש. ז. שְׂזֹר, אֲשֶׁר שְׂזֹר וְדַבֵּק
עֲצָמוֹ בְּאַמֶּת לְהַצְדִּיק הָאֵמֶת, בְּעַל הַנִּפְלְאוֹת, פְּלִאֵי פְלִאוֹת עַד אֵין
חֶקֶר, לְרִפְאוֹת וְלַהֲחִיּוֹת אוֹתָנוּ תָּמִיד בְּכָל עֵת, בְּכָל דּוֹר. בְּזִכּוֹתָו וְכַחוֹ
הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא, יִמְשִׁיךְ עָלֶיךָ ה' רְפוּאָה בְּשָׁלְמוֹת, וְתִזְכֶּה לְרִאוֹת
בְּתַפְאֵרַת הַתְּנַלְלוֹת הָאֵמֶת הָאֱמִתִּי.

אֶחָוִי, אָחִי, נִפְשִׁי וְלִבִּי, אֲשֶׁר נָעַם אֶהְבֶּתְךָ תְּקוּעַ וְקְבוּעַ בְּלִבִּי תָּמִיד
בְּאַמֶּת. בְּגִדְל עֲגוּתְנוֹתֶיךָ בְּמַחְתִּי, לְפִתּוֹחַ פִּי וְלִדְבַר לְפִנְיֶיךָ דְבָרֵי
אַמֶּת שְׁפָלְבִי: עֲמַדְתִּי מִרְעִיד וּמְשִׁתּוֹמֵם, וְצִירִים וְחִבְלֵי לְדָה אֶחָוִי
מִהַשְׁמִיעָה לֹא טוֹבָה שְׂאֵתָה נִמְצָא בְּבֵית־הַחֹלִים! הוֹמָה לְבִי עַל צַעֲרֶיךָ
וּכְאַבְךָ. צַר לִי עָלֶיךָ, אָחִי, חִבִּיבִי בְּנִפְשִׁי. לְבִי בְּטוֹחַ בְּחֶסֶדֶי ה'
וְנִפְלְאוֹתָיו, כִּי בְּיָדָיו יִרְחַם עָלֶיךָ וְעַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְיִרְפָּא אוֹתְךָ מִהֶרָה
רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם, רְפוּאָת הַנִּפְשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף, וְכַחוֹ הַגְּדוֹל,
הַנְּשָׁבֵב וְהַנּוֹרָא שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, נַחַל גּוֹבֵעַ מְקוֹר חֶכְמָה, רִפְנוּ נִנְחַ
נַחֵם נַחֲמֵן מֵאוֹמֵן יַעֲמֹד לְךָ וּלְבֵיתְךָ לְמַחְסֵה וּלְמִגּוֹן לְנִצָּח.

המעתיק

פה.

ב"ה. כ"ב טבת תשכ"ו.

לְבִי וּבִשְׂרֵי וְכָל חַיּוֹתַי, שְׂאֵפְרַתִּי, הַכּוֹסֵף וְשׂוֹקֵק לְשִׁמְעַ דְּבַר ה'
מִהַמְּנַהֵיג הָאֵמֶת, הַמְּבַחֵר הַיְחִידִי שֶׁל כָּל הַמְּנַהֲיָגִים הָאֱמִתִּיִּים שְׁהִיָּה
בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא הַמְּנַהֵיג דּוֹרְנוּ וְכָל הַדּוֹרוֹת לְנִצָּח, שְׂיִתְקַן אוֹתָנוּ וְכָל

אב"י הנחל חלק א'

הנדחים והאבודים, שנתרחקו לגמרי ויצאו מכלל קדשת ישראל, וכל הגוים, בתכלית התקון והשלמות, ויעלה בלם לתכלית תכלית המעלה העליונה. אשרינו שאנחנו חיים בזמן הזה, שנמצא בעולם אמת חדש, נורא ונפלא כזה, שעדין לא היה מיום בריאת העולם!

בַּרְכָּה וְחַיִּים טוֹבִים, בְּרִיאִים, נְעִימִים וְרַעֲנָנִים לְאַרְךָ יָמִים.

לְשִׂמְחָה וְלִמְשִׁיב נֶפֶשׁ הָיָה לִי מִכְתָּבְךָ הַקְדוּשׁ שֶׁקִּבַּלְתִּי הַיּוֹם. מַה מְאֹד נְעִים לִי מִכְתָּבְךָ הַיָּקָר! מַה מְאֹד יָקָרָה בְּעֵינַי כָּל דְּבָרֶיךָ הַנְּעִימִים מְלִשׁוֹן מְדַבֶּרֶת אֱמֶת, מַעֲמֵק הָאֱמֶת שֶׁבְּלִב. אֲגִילָה וְאֶשְׂמְחָה בָּהֶם מִכָּל הוֹן יָקָר וְנְעִים. תֶּאֱמִין לִי, אַחֵי יְקוּרֵי, לְבִי וְעֵינַי, שֶׁקִּרְאתִי דְּבָרֶיךָ הַקְדוּשִׁים הָאֱמֶתִּים בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה וְעִצּוּמָה בְּלִי שְׁעוֹר, כַּמָּה פְּעָמִים, בְּדַמְעוֹת רוֹתְחוֹת מַעֲמֵק נִשְׁמַתִּי, מִגְדֹּל רֵב שִׂמְחָה שֶׁהָיָה לִי מִכָּל דְּבוּר, בְּרִאוֹתַי עֵצֶם נוֹרְאוֹת גְּבוּרַת לִבְךָ הַנְּעִים, שְׂאִיךְ שְׁעוֹבֵר, מַה שְׁעוֹבֵר בְּכָל עֵת, אַף־עַל־פִּי־כֵן אֶתָּה מִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר לְאַחוֹז עֲצָמְךָ הַיָּטִב בְּגִדְל כַּחוֹ הַנּוֹרָא שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֱמֶת. אֲשֶׁרֶיךָ שְׂזֻכִּית לְכָד!

המעתיק

פו.

כ"ה. י"ג שבט תשכ"ו.

לְכַבּוֹד בְּתִעֵינִי וְלִבִּי, נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, מֵר ש. ז. שׁוֹר, אֲשֶׁר הֶעֱמִיק בְּרוּמֹמוֹת חֲכָמָתוֹ וְהַגְדִּיל בִּינָתוֹ לְהַבְחִין, לְהַבִּין וְלִרְאוֹת אֹרֶךְ הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, לְהַבִּין וְלִהַשְׁכִּיל הֵיכֵן הָאֱמֶת הָאֱמֶתִּי, לְהִתְאַחֵז וְלִהְתְּאַחֵד בּוֹ בְּלֵב שָׁלֵם, בְּכָל לִבּוֹ, וְחוּמָד וְחוּתֵר בְּכָל כַּחוֹ לְהַכְנִיסוֹ בְּלֵב כָּל יִשְׂרָאֵל, פִּי רַק הוּא, רַק הוּא, עָקֵר גְּאֻלְתָּנוּ וּפְדוּת נַפְשָׁנוּ בְּדוֹר הָעֵנִי הַיְתוּם הַזֶּה, בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֶּה.

אב"י הנחל חלק א'

לכבוד פתעני ולבי, נשיא ישראל, מר ש. ז. שזר, אשר לב נכון ונבון
נתן לו הבורא, להבין ולראות אור הצדיק האמת, הנעלם ונסתר
פל-פך מעיני העולם, ולהרגיש בלבו קצת מצפוני רמזיו וסודותיו
ועצותיו העמקות והתמימות, אשר בהם יתקן אותנו ואת כל ישראל
ויחזיר כל העולם למוטב, שלום רב.

אם אמנם, לגדל עצם אהבתנו הפליאה, אהבת דוד ויהונתן ממש,
אינך יוצא מלבי תמיד, כל הימים, באשר אדוני בעצמו ובכבודו
וחכמתו הרם מכיר ויודע היטב בברור דברי אמת אלו; אולם ה' יודע
דאבון וכאב לבי שיש לי מזה, שאיני זוכה לכתב לך דבורים נעימים
הגנוזים באוצר הצדיק, אשר כל חיותנו ונחמתנו תלויים בזה. אך העקר
הוא מחמת חלישת גופי, ואור עיני אין אתי כמקדם, וגם לגדל צערי
מפמה הרפתקאות ותלאות בלי שעור אשר סבבני מכל הצדדים, אשר
אי אפשר לתאר ולבאר, אין דעתי צלול לזה. אבל בכל זאת, מאחר
שאני שוקק ומגעגע פל-פך, יומם ולילה, בכלות הנפש לטובתך
ורפואתך, שזה נוגע לטובת כלל ישראל, שלח ה' במחשבותי מחשבה
חזקה, להתאמץ בכל עז, בכל תמצית כחי, במסירת נפש, לכתב לעתים
תכופות דבורים מאירים מדברי רפנו ותלמידו הקדוש וגורא מאד,
שיכולים להאיר אור האלקות בכל העולם ולהחיות פגרים מתים כמונו
היום, בדורותינו אלה.

ענין הקשר שלנו הוא פלא גדול, והוא טובה וישועה נפלאה לנו ולכל
עם ישראל. ובכן אבקש שתתן סיוע וחזיק וכח לזה, לאשר לי
קבלה עלידי המזכירות על כל מכתב שיגיע. אין לי בזה שום מחשבה
חיצונה של כבוד והתפארות של הבל, חס ושלום, רק באמת לשם
שמים בלבד, פידוע לך זה מכבר. גם ראוי לנו להתגעגע להתראות.

אב"י הנחל חלק א'

פז.

ב"ה. י"א אדר א' תשכ"ו.

לכבוד חמדת לבי, זלמן שזר.

אתמול זכיתי לבקר את אחותך היקרה... האצילה, ה' ירפא ויבריא אותה מהרה, בזכות רבנו הקדוש והנורא. והנה היה בינינו שמחה גדולה פנהוג, ולכבודי אכלה כל המאכלים של ארוחת צהרים.

אני חלוש-כח מאד ואינני בקו הבריאות, ובעבור זה עוד לא סדרתי את ההקדמה להספר הקדוש. ועיני תלויות ומצפות להשם יתברך, שיזבני להתגבר על כל המכשולים בקרוב ולהתחיל ולגמר הדבר בכי טוב, פרצון לבו.

ענין הקשר שלנו, שהוא בלו רק אמת וזך וצח, בלי שום מחשבה פגומה של כבוד והתפארות או כסף וכדומה, חס ושלום, רק באמת לשם שמים בלבד, לרחם על ישראל ברחמנות אמת, לפרסם ולהודיע לכלם מי הוא מלך הכבוד, מי הוא הפנהוג האמת שפדור הזה, שהוא עקר כל חיותנו ותקנתנו, הוא נחמתנו וגואלנו לדור דור לנצח.

אזהבך הנאמן, המתגעגע תמיד על רפואתך השלמה בגוף ונפש, שזהו טובת עם ישראל.

ישראל בר א'ודיסר.

מחבר אב"י הנחל

פ.ח.

ב"ה. ט' ניסן תשכ"ו.

לְכָבוֹד חֲמֻדַּת לְבִי, ש. ז. שׁוֹר, רַב תְּבוּנָה וְעֵמֶק הַמַּחְשָׁבָה, לְחַתּוֹר
וְלִמְצֵא הַמַּיִם שְׁמֵהֶם תִּצְמַח הַאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּדוֹרוֹתֵינוּ אֱלֹה לְכָל
בְּאֵי עוֹלָם; אֲמוּנָה חֲזָקָה וְנִכּוֹנָה, אֲמוּנָה שְׁלֵמָה, זָפָה, צָחָה וּבְרוּרָה,
וַיַּעֲשׂוּ כָלֵם אֲגֻדָּה אַחַת, לְדַעַת אֵת ה' וּלְעַבְדוֹ שָׁכֵם אַחַד. שְׁלוֹם רַב.

זֶה הַיּוֹם קִבַּלְתִּי אֶת בְּרַכְתּוֹ הַלְּבָבִי... אֲגִילָה וְאֲשַׁמְחָה בְּכָל לְבִי, אֲשֶׁר
מִצְאָתִי חֵן וְחֶפֶז יִתְּרָה בְּלִבְךָ הַטּוֹב וְהָרֵם. תְּשׂוּאוֹת חֵן חֵן וְרַב
תּוֹדוֹת וּבְרָכוֹת עַל פְּלֹאוֹת אֱהַבְתָּךְ אֱלֹהֵי. עֵינַי וְלִבִּי פְּרוּשׁוֹת לֵה' בְּתַפְלָה
וְתַחֲנוּגִים, שְׂיַחֲנֶנְךָ בְּחֵן וְחֶסֶד, וַיִּמְהַר וַיַּחֲיֵשׁ לִישׁוּעָתְךָ, וַיִּרְפָּאֵךְ רְפוּאָה
שְׁלֵמָה מְהֵרָה, וַיִּשְׁמַר וַיַּצִּיל אוֹתְךָ מִכָּל מִיַּיִן מִחֲלָה וּכְאֵב, חֵם וְשְׁלוֹם,
וַיַּגְדִּיל שְׁלוֹמְךָ וְשְׁלוֹם בֵּיתְךָ לְחַיִּים טוֹבִים אֲרָכִים, בְּרִיאִים וְרַעֲנָנִים,
בְּזִכּוֹת הַנְּגִ' מ'ח', נ נח נחמ נחמן מאומן, אמן פן יהי רצון.

בְּעֻנּוֹתַי הָרַבִּים, שְׁלַח ה' עָלַי לְטוֹבָה יְסוּרִים וּכְאֵבִים עֲצוּמִים בְּרַגְלֵי
וּבִמְעֵי. לֹא עָלִינוּ, אֲנִי שׁוֹכֵב בַּמַּטָּה וּבּוֹכָה לְפָנַי ה' עַל בְּטוּל
תּוֹרָה וְתַפְלָה. גַּם אֲנִי רוּצָה לִילֵךְ לְבֵית־הַקְּנֶסֶת וְלִמְקוֹנָה, כְּדַרְכֵי לְמַבֵּל
בְּכָל יוֹם בְּמִקְוֵה. אֲבַקֶּשְׁךָ מְאֹד לְהַתְּחַזֵּק לְהַתְּפַלֵּל, שְׂיִרְחֵם ה' עָלַי
וַיִּשְׁלַח לִי מְהֵרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם, וַיִּמְתְּקוּ כָּל הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ
וּמֵעַל יִשְׂרָאֵל. צְרִיכִים בִּי גַם אֲנַחְנוּ נִהְיָה גְרַשְׁמִים בְּלָבוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק
הָאֲמֵת, וְהוּא יוֹדֵעַ מְכֹאֲבֵינוּ וְעוֹסֵק בְּרְפוּאָתֵנוּ וַיִּשְׁוּעַתֵּנוּ לְדוֹר דוֹר
לְנֶצַח.

אב"י הנחל חלק א'

בַּיַח בַּה' וְתִתְפַּלֵּל אֵלָיו לְהִתְחַזֵּק מְאֹד בְּשִׂמְחַת הַרְגֵּל, שָׁבוּ עֲשֵׂה ה' עִמָּנוּ נַפְסִים וְנַפְלְאוֹת נִוְרָאוֹת, לְהַפְדֵּךְ מִן הַטָּבַע. כִּי עַתָּה אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהִתְחַזֵּק יוֹתֵר בְּשִׂמְחָה, שֶׁהוּא רְפוּאָה לְכָל הַמַּכּוֹת וּלְכָל הַחֲלָשׁוֹת, בְּפָרֵט בְּחֹג הַקְדוּשָׁה הַזֶּה, כִּי בַלֵּיל הַסֶּדֶר שֶׁל פֶּסַח נִתְעוֹרְרִין אֲזַי כָּל הָעֲשָׂרָה מִיָּנִי נִגּוֹן לְשִׁיר, שִׁמְחָהם כָּל הַרְפוּאוֹת בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. בְּבִרְכַת חֹג בְּשִׁיר וְשִׂמְחָה.

ישראל בר אודיסר

פ.ט.

ב"ה. ט' ניסן תשכ"ו.

לְכַבֹּד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, חֲמֻדַת לְבִי וְעֵינַי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, רַב תְּבוּנָה וְעִמּוּק הַמַּחְשְׁבָה לְחֵתֵר וְלִמְצֵא הַמַּיִם שִׁמְחָהם תְּצַמִּיחַ הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, שְׁנֵם בְּדוּרוֹת אֵלּוּ בָלֵם יִבְיִרוּ וַיִּדְעוּ אֵת ה' וַיַּעֲשׂוּ כְלָם אֲגִידָה אַחַת.

הַבּוֹסֵף וְחוֹשֵׁק וְחוֹמֵד לְדַרְשׁ וּלְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְתוֹר וּלְחֵתֵר, לְמַצֵּא תַעֲלוּמַת וְהַסְתַּרַת הַמַּיִם חַיִּים עִמָּקִים, שְׁמֹחִים מְבַחֲנִית מִיָּתֵהּ, שֶׁהוּא כְפִירוֹת וְאֱמוּנוֹת כְּזָבוּיֹת, וּמֵהֶם גְּדֻלָּה הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה בְּכָל הָעוֹלָם, שְׁמֹרְפָאִים מְכָל תַּחֲלוּאִים רָעִים וּמְרִים שֶׁל כְּפִירוֹת וְאֱמוּנוֹת כְּזָבוּיֹת, וּמְצַמִּיחִים בְּכָל הָעוֹלָם הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, אֱמוּנָה חֲזָקָה וְנִכְוָנָה, אֱמוּנָה זָכָה וְצַחָה וּבְרוּרָה, שְׁוֵה כָּל חַיּוֹתֵנוּ וְתַקּוּתֵנוּ. מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת ה' וְנַפְלְאוֹתָיו וְחֲסָדָיו הָעֲצוּמִים, שְׁזַכִּינוּ לְאוֹר חֲדָשׁ פְּלֵא נִוְרָא כְּזֵה, בְּדוּר הָעֵנִי הַזֶּה, מֵה שְׁלֵא זָכוּ לָזֶה כָּל הַדּוּרוֹת הַקּוֹדְמִים, לְהַשִּׁיג דְּרֵךְ הַחַיִּים, דְּרֵךְ הָאֱמֶת הָאֱמֶתִי.

המעתיק

אב"י הנחל חלק א'

צ.

ב"ה. ערב פסח תשכ"ז.

לְכַבֹּד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, עֵינֵי וְלִבִּי, מִרְשֵׁי יָמַי וְלִמְנֵי שָׁמַי, הַחֹשֶׁק וְחֹמֶד
לְדַרְשׁ, לְחַפֵּשׂ וְלִבְקֹשׁ וְלִתּוֹר וְלִחֲתֹר, לְמַצֵּא תַעֲלוּמַת וְהַסְתַּרְת הַמַּיִם
חַיִּים, שְׁמֵרְפָאִים כָּל מִיְנוי חֲלָאִים רָעִים וּמְרִים שֶׁל הַכְּפִירוֹת וְאֲמוּנוֹת
כְּזָבוֹת, וּמְצַמִּיחִים וּמְגִדִילִים בְּכָל הָעוֹלָם הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, אֲמוּנָה
חֲזָקָה וְנִכְוֶנָה, אֲמוּנָה זָכָה, צָחָה וְכִרְוָה, וְיִפְרוּ וְיִדְעוּ בְּלֵם אֶת ה'
וְיִתְּנוּ לוֹ כְּתָר מְלוֹכָה.

המעתיק

צא.

ב"ה. ו' אייר תשכ"ז.

לְכַבֹּד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, לִבִּי וּבִשְׂרִי, מִרְשֵׁי יָמַי וְלִמְנֵי שָׁמַי, הַחֹתֶר וְחֹפֵר לְגִלּוֹת
הַמַּיִם חַיִּים, שְׁמֵחִים פְּגָרִים מְתִים כְּמוֹנו הַיּוֹם, בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ, שִׁירְדְנוּ
לְתַכְלִית תַּכְלִית הַיְרִידָה, וְהֵם עֲתִידִים לְהַתְגַּלּוֹת בְּשִׁלְמוֹת עַל-יְדֵי מְלֶכֶךְ
הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בְּגִדְל עֵצִים צְדָקָתוֹ וְחֲכָמָתוֹ הַנּוֹרָאָה יִגְלֶה וְיִדְעֶה לְכָל
הָעוֹלָם סוֹד נוֹרָאוֹת הַצְּדִיק הָאֲמֵת, וְעַל-יְדֵי יִתְקַן הָעוֹלָם.

בְּרָכָה וְחַיִּים וְשָׁלוֹם.

עֲלֵינוּ לְשׁוֹשׁ וְלִשְׂמֹחַ, לְשִׁיר, לְרִנָּה וְלִזְמֹר, לְהוֹדוֹת וְלְהַלֵּל וְלִשְׁבַּח לְאֲדוֹן
עוֹלָם עַל יוֹם הָעֲצֻמָּאוֹת, יוֹם הַנְּסִים וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרָאוֹת
אֲשֶׁר עָשָׂה ה' עִמָּנוּ, נִגְיָלָה וְנִשְׁמַחָה בּוֹ, בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה וּבְכָל יוֹם וּבְכָל
שָׁעָה, וְעַל הַנְּסִים וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַגְּבוּרוֹת הַנּוֹרָאוֹת שֶׁעוֹשָׂה עִמָּנוּ
לְעֵינֵינוּ כָּל הַעֲמִים, מַעַת שְׂזַכֵּינוּ, בִּישׁוּעַת ה', לְכַבֵּשׁ חֲלָקְנוּ וְנַחֲלָתְנוּ מִיְדֵי

אב"י הנחל חלק א'

הגזלנים הפראים. וכיזתר מה ששכבוד מעלתו הרם מרגיש ויודע ורואה
בכל פעם נסים נגלים למעלה מגדר הטבע, אך לעת עתה הם עדין
מכסים ומלכשים בדרך הטבע. הרחמן הוא יגמר גאלתנו, גאלה שלמה,
ויחזיר לנו בית המקדש, בית חיינו, בית תפארתנו, במהרה בימינו אמן,
ויתפלאו ויאמרו כל הגוים: הגדיל ה' לעשות עם היהודים, עם הקדוש,
עם הנבחר, בארץ הנבחר!

אהבתי ולבי ונפשי נאמנו לך במאד מאד, ועיני תזלנה דמעות
בתפילתי ובקשתי לפני ה', שיצליחך בדרך הנה שאתה הולך
בו. בכל מדינה ומדינה ובכל מקום ומקום אשר תלך ותדרך כף רגלך
שם, יתן לך ה' חן ושכל טוב בעיני כל העמים והשרים, לטובת עמנו
וארצנו, אשר רק זה כל עקר מגמתך ורצונך וכונתך בנסיעתך והלכותך
וטלטולך ועבודתך הקשה. ה' ישמר צאתך ובואך לחיים ולשמחה
ולשלום עד עולם.

בצאתך לדרך, אל תשפח לקחת אתך האוצר והמתנה הטובה אשר
נתן לך ה' ברב רחמיו, הלוא הוא הספר הקטן, הישן, קצור
לקוטי מורנו הרב רבי נחמן, משנת תקצ"ה, כמנהג הטוב תמיד. הוא
בודאי יגן עליך בדרך, וימשיך ויאיר עליך אור קדשת האמונה ביחידו
ואחדותו יתברך ובהשגחתו הפרטית, שכל זה כלול בכל דבור ודבור
הפתיח שם. אשרינו, אשרי חלקנו הנעים, שזכינו לידע קצת מגדלת
הצדיק האמת – הוא ינחמנו מעצבון מעשינו, הוא חיותנו, הוא נחמתנו
ותקותנו. אשרינו אלפים פעמים על כל דבור שאנו זוכים לקבל
ממנו.

אב"י הנחל חלק א'

אוֹתְהָךְ וְעַבְדְּךָ הַנְּאֻמָּן, הַמְּשִׁרְתְּךָ תָּמִיד בְּכָל לֵב וְנַפְשׁוֹ, וּמִצְפָּה
וּמִתְנַעֲנֵעַ, מִתִּי יִגִּיעַ הָעֵת שְׁאֻזְכָּה לְרֵאוֹתְךָ בְּכָל פֶּעַם בְּשִׁבְעַ
שְׁמֵחוֹת, וְלָתֵת לְךָ מִתְּנוּת טוֹבוֹת וְנִצְחִיּוֹת, הַגְּנוּזוֹת בְּאוֹצַר ה' נִחַל נוֹבֵעַ'.
ישראל בר אודיסר

צב.

ב"ה. ז' אייר תשכ"ז.

לכבוד זלמן שזר, שלום וברכה.

לְבִי וְנַפְשִׁי נְאֻמָּנו לְךָ בְּמֵאֵד מְאֹד. וְאַף עַכְשָׁו, בְּעֵצָם בְּאִבֵי וְחִלְשֵׁתִי,
לֹא עָלֶיךָ, אֲנִי מִתְנַגֵּר בְּכָל פְּחִי לְעַמּוֹד לִפְנֵי ה' לְהִתְפַּלֵּל עָלֶיךָ
בְּיִצְלִיחַ דְּרַבְּךָ, וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם אֲשֶׁר תִּלְךָ
וְתִדְרֹךְ שָׁם, יִתֵּן לְךָ ה' חֵן וְשִׂכָּל טוֹב בְּעֵינֵי הַשָּׁרִים וְהָעַמִּים, וְתִפְעַל
בְּרִצּוֹנְךָ לְטוֹבוֹת עַמָּנוּ וְאַרְצֵנוּ הַקְּדוֹשָׁה, כִּי רַק זֶה כָּל עֵקֶר כְּוִנַּתְךָ
בְּנִסְיַעֲתְךָ וְהַלּוֹכֶיךָ וְטַלְמוּלֶיךָ...

אוֹתְהָךְ וְעַבְדְּךָ הַנְּאֻמָּן, הַמְּבָרְכְךָ בְּכָל לֵב וְנַפְשׁוֹ, וּמִצְפָּה מִתִּי יִגִּיעַ הָעֵת
שְׁאֻזְכָּה לְרֵאוֹתְךָ בְּכָל פֶּעַם בְּשִׁבְעַ שְׁמֵחוֹת.

צג.

ב"ה. ז' אייר תשכ"ז.

לכבוד נשיא ישראל, מחמד עיני, מר ש. ז. שזר, שלום רב.

אב"י הנחל חלק א'

מָרָם תְּשִׁים פְּעֻמֶיךָ לְצֵאת לְדֶרֶךְ, אֵל תִּשְׁבַּח לְקַחַת אֶתְךָ אֶת הַסֶּפֶר
הַקְדוֹשׁ, הַקָּטָן, 'קְצוֹר לְקוּטֵי מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי נַחֲמָן', מִשְׁנַת
תַּקצ"ה, שְׁיָגֵן עֲלֶיךָ בְּדֶרֶךְ וַיֵּאִיר בָּךְ.

לְבִי וְנַפְשִׁי נֶאֱמָנוּ לָךְ בְּמֵאֵד מְאֹד, וְעֵינַי תְּלוּיֹת לְאָבִינוּ שְׁבַשְׁמוּם
בַּתְּפִלָּה וּבַקְּשָׁה שְׁיִצְלִיחַ דְּרַכְיָךְ, וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל מְקוֹם
וּמְקוֹם אֲשֶׁר תֵּלֵךְ וְתִדְרֹךְ שָׁם, יִתֵּן ה' לָךְ חֵן וְשִׁכָּל טוֹב בְּעֵינַי הָעַמּוּם
וְהַשָּׂרִים, לְטוֹבַת עַמָּנוּ וְאַרְצֵנוּ, אֲשֶׁר רַק זֶהוּ כָּל עֵקֶר כְּוִנְתְּךָ בְּנִסְיַעְתְּךָ
וְהַלּוֹכָךְ וְטִלְטוּלֶיךָ.
ה' יִשְׁמַר צֵאתְךָ וּבּוֹאֶךָ לְחַיִּים וּלְשִׁמְחָה וּלְשָׁלוֹם.

המעתיק

צד.

ב"ה. ז' אייר תשכ"ז.

לְכַבּוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, מִחֲמַד עֵינַי, מֵר ש. ז. שְׁזַר, הַחֹפֵר וְחוֹתֵר לְמִצָּא
הַמּוּם חַיִּים, שְׁמַחִים פְּגָרִים מֵתִים כְּמוֹנוּ הַיּוֹם, בְּדוֹרוֹת הַלְלוֹ, וְעַתִּידִים
לְהַתְּגַלּוֹת בְּשִׁלְמוֹת עַל-יְדֵי מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בְּעֵצָם צְדָקְתוֹ וְחֻכְמָתוֹ
הַנּוֹרָאָה יִגְלֶה וַיּוֹדִיעַ לְכָל הָעוֹלָם סוֹד נוֹרָאוֹת הַצְּדִיק הָאֱמֵת, שְׁעַל-יְדוֹ
יִתְקַן הָעוֹלָם. שָׁלוֹם רַב.

המעתיק

צה.

ב"ה. ערב יום הכיפורים תשכ"ח.

לְכַבּוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, מִחֲמַד עֵינַי וְלְבִי, הַמְּהַלֵּל וּמְשַׁבַּח בְּפֶה כָּל

אב"י הנחל חלק א'

ישראל, מר ז. שזר, אשר לגדל גדלת אצילות נשמתו הנבונה ועליונה
מאד, זכה למיל בהיכל החכמה והמדע של הנחל נובע שאינו נפקק
לעולם, ומגן על ישראל לדור דור לנצח, ומאיר עלינו אור הדעת
לדעת ולהפיר את ה'. שנה טובה ומתוקה, מברכה בחיים טובים
וארפים, בריאים ורעננים, חיים אמתיים.

בלב שמח ונחת-רוח גדול קבלתי את ברכתו הלבבית, בצרוף תרומה
על סף מאה לירות ישראליות, מיום כ"ח אלול תשכ"ח. מעמק
לבי אביע למעלתך הרם רב תודות וברכות, ותשואות-חן על חסדך
הגדול עלי. ישלם ה' פעלך הטוב, ויתן לך ולביתך חיים ושלוה וברכה
והצלחה ורפואת הנפש והגוף. ה' יודע את לבי, שאני משתוקק וכוסף
ומתגעגע בכלות הנפש לכתב את דברי אמת, מקור חיינו, רבנו
הקדוש ותלמידיו הקדושים, זכר צדיקים לברכה. אך, לדאבוני, תשש
בחי ושמם לבי ודעתי מרב צער וכאב שיש לי ממחלתי, לא עליך,
בפרט עכשו שגברה עלי ביותר. ה' ירחם עלינו וישלח דברו וירפאנו
מהרה, בכח וזכות הנחל נובע, מקור חיינו, רבנו הקדוש, נ נח נחמ
נחמן מאומן, ויצליחך בכל. זכות הצדקה תעמד לימינך, וימהר
להושיעך בכל הישועות והצלחות.

צו.

ב"ה. כ"ז אדר תשכ"ח.

לכבוד נשיא ישראל, בתעיני ולבי, מר ז. שזר, אשר שזר ודבק עצמו
בהצדיק האמת בהתרגשות יתרה, בכל לבו ונפשו, וזכה לכמל
ולהפקיר את כבודו הרם לגבי המלך האמת החי וקיים, ולהשליך
שכלו וחכמתו לגמרי, להאמין בהאמת הברור והצח, שהוא גואלנו

אב"י הנחל חלק א'

ורפואתנו בגוף ובנפש לדור דור. ברכה ושלוש ומזל טוב לארץ ימים,
אמן.

תגיל נפשי ותשיש בישועת ה' על עצם נפלאות חסדו אשר הפליא
עמנו בימים הללו, ימי אדר וניסן, שבהם ישועת ישראל ומפלת
המון עמלק ומפלת מצרים בכל דור, ושנבחרת שנית, באהבה ובהערצה
עזה מכל החוגים, להיות נשיא על ישראל. אני מתפלל עליך ומברך
אותך ואת ביתך בברכת מזל טוב! ה' ברחמיו יאריך ימכם, יאיר מזלך
ל טובה, בשמש בצהרונים וכלבנה בחצי החדש במלואה, ויצליחך בכל
דרכיך ובכל מעשיך, ויפתח לך שערי חן וחסד מפתחי החן והחסד,
בעיני כל רואיך, ויהיו דבריך מתוקים מדבש ונפת צופים באזני כל
שומע נעימת מתיקת לשונך הצח, ותאריך ימים על ממלכתך. בימך
תושע יהודא וירושלים, בהתגלות אור האמת לבנין בית המקדש, ויהיה
לך חלק גדול בהצדיק הגנוז, שעוסק להחזיר כל העולם למוטב,
לעוררם ולהקיצם, לתמכם ולסעדם, לרפאותם, להחיותם ולשמחם
ולהאיר בהם אור חכמתו ותורתו הנפלאה ונוראה, להכיר ולידע כי ה'
הוא האלקים.

המעתיק

צו.

בעזרת ה'. ערב שבת קודש, נחמו נחמו עמי, תשכ"ט.

לכבוד נשיא ישראל, החשוק וחסוב מאד בעיני ה' ובעיני כל ישראל,
מר ש. ז. שזר, אשר שזר עצמו בכל לבו בהצדיק האמת, משיח ה',
המנחם ומשמח הכל, ומתפדך כל הירידות לעליות בפלאות חכמתו
הנורא - חיים ארפים, חיים טובים, של ה' בעטלירס' הנוראים.

הנה כל העולם יודעים, כי ארץ ישראל, הנבחר מכל הארצות, נתנה מאת ה' לעם ישראל, הנבחר מכל העמים. ובתחלה היה ארץ ישראל בידינו ורשותנו, ועכשו אפלו האמות שמראים עצמם פאזהבים וידידים, חושבים רעתנו, מקנטרים ומשחקים עלינו. שגנו בלשונם בדברים שאין בהם לא טעם ולא ריח, ואומרים לנו: גולגים אתם, שכבשתם את הארץ ואת עיר הקדש ירושלים מידי חוסיין ונאצר, ימח שמם, הרוצים להשמידנו. ישמידם ה' עדי עד וימטיר עליהם אש עד פלותם, ויכרת מן הארץ זכרם, ויכירו וידעו כי דבר ה' לעולם תעמד. בארץ ישראל זוכין לצאת מטבעיות, ולידע ולהאמין שהכל בהשגחה לבה, ועל-ידי-זה נצולין מכל הצרות. אורא דארץ ישראל מחכים, כי שם שומעים את כל הדבורים של הצדיק החכם האמת, שעל-ידי דבריו נתחכם האדם בחכמה אמתית, לשוב אל ה' ולדעת ולהפיר את מי שאמר והיה העולם, שזה עקר החכמה.

צח.

בעורת ה'. חול המועד פה"סח תש"ל.

לכבוד גשיא ישראל, אשר כל ישראל אוהבים וחוככים אותו, ומפליגים ומפליאים נעם עדינות ואצילות נפשו הנהדרה וגבוהה מאד, שגחצכה ממקור עליון קדוש וגורא, מר ש. ז. שור, הכואב נפשו על עם ישראל ומוסר נפשו עליהם להכניסם ביהיכלא דמלכא משיחא, נחל גובע ישועות ונפלאות, פלאי פלאי פלאות עד אין סוף, אשר בהם הוא רופא כל הננעים והצרעת של הדור הזה וכל הדורות הבאים. אשרי חלקך שזכית לכך. ה' ישמרהו ויחייהו לנצח.

אב"י הנחל חלק א'

עלינו לברך ברכת 'שהחינו' בשמחה רבה ונעימה בלי שעור: "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם, שהחינו וקימנו והגיענו לזמן הזה", אשר זכה להוציא לפעל תשוקתו ותאותו הגדולה, לרחם על ישראל בהדפסת הספר אב"י הנחל, שנולד מהאהבה והחפור והקשר האמתי אשר עשה ה' בינינו, בנס ופלא ונורא, בהשגחתו והמלתו, לטובתנו ולטובת כלל ישראל, להצילם מפח מוקשים, מפעמקי מים, ממצולות ים, מיון מצולה ואין מעמד.

המעתיק

צ.ט.

ב"ה. כ' אלול תש"ל.

לכבוד נשיא ישראל, המושל בגנזי המדע והחקמה עלאה דעלאה שגלה החכם האמת, אשר בחקמתו יכבש כל העולם ויוציאם מחשך וצלמות ויאיר בלבם נעם אור ה', מר ש. ז. שור. פתיכה וחתומה טובה לחיים ולשלום, לו ולביתו.

ימי הזקנה קפצו עלי בהזקיד וכחי חלש ודל, ורב תחלואות ותלאות על תלאות אשר סבבני פעונותי, לא עליך, לא ותנוני לבוא בפתובים ובכותבים. הגופים רחוקים, אבל הנפשות קרובים מאד, פי אנחנו קשורים יחד בשרש נשמת המנהיג האמת, נחל נובע, שהוא פודנו ומצילנו מכל שונאינו, הוא שרש יהדותנו וכל חיותנו ותקונתנו ותקנות ישראל לדור ודור לנצח. אש אהבתנו לא תכבה ולא תמוש לעולם ולעולמי עולמים. ה' יודע תעלומות לבבי, פי אש אהבתי אליך תוקד בלבי עד אין סוף, ויומם ולילה כל מחשבותי עליך, על טובתך

אב"י הנחל חלק א'

וישועתך בגוף ובנפש, ומתפלל תמיד שיאיר ה' בלבך אור האמת, אור החדש, פלא הפלאות, אור האורות, אשר אתה חפץ בו, ומשתוקק וחומד בכלות הנפש שיתגלה ויתפרסם בכל העולם, כי תקוון העולם תלוי רק בזה.

המעתיק

ק.

ב"ה. כ"ז אלול תש"ל.

לכבוד נשיא ישראל, המושל בגנזי המדע וההכמה עלאה דעלאה על כל עלאין, שגלה רבנו נחל נובע, אשר בחכמתו יכבש כל העולם ויוציאם מחשך לאור, ויאיר בכלם נעם אור ה'. פתיכה וחתימה טובה וחיים ושלוש לך ולביתך, ויאריכו ימים ושנים על ממלכתו כרב טוב.

ימי הזקנה קפצו עלי בחזקתך, וכחי ומחי חלש ודל, מלבד החלואים וכאבים וצרות צרורות בלי שעור אשר סבבוני מפל צד, בעונותי הרבים, לא עלך, לא יתנוני לבוא בפתובים ובכפותים כמו שראוי לנו.

אם אמנם הגופים רחוקים, אבל נפשותינו קרובים מאד, כי אנחנו קשורים יחד ביחודא חדא בשרש נשמת המנהיג החכם האמת, שהוא פודנו וגואלנו, הוא שרש יהדותנו, הוא כל חיותנו, נחמתנו ותקותנו ותקות כל ישראל לדור דור לנצח! אש אהבתנו לא תכבה ולא תמוש לעולם ולעולמי עולמים. ה' יודע תעלומות לבבי, כי אש אהבתך תוקד תמיד בלבי, עד אין סוף, ויוזם ולילה כל מחשבותי עליך, על טובתך וישועתך בגוף ובנפש, ומתפלל ומתחנן שיאיר ה' בלבך אור האמת, אור החדש, פלא הפלאות, אור האורות הנורא

אב"י הנחל חלק א'

מאד, נחל נובע, אשר אתה חפץ בו, ומשתוקק וחומד בכלות הנפש
שיתגלה ויתפאר ויתפרסם בכל העולם, כי על ידי זה יתתקן העולם
בתכלית שלמות התקון.

אחי חביבי, חמדת לבבי, הוד לבי ונפשי! אינני יכול להזיז אהבתי
ותשוקתי ונגעגועי מאתך אפלו שעה אחת, כי תלוי בזה דברים
עליונים, נעלמים ונוראים, שהם ישועת ישראל. דע, כי כל דבור ודבור
שיצא מפי רבנו, וזכרנו לברכה, עולים עד אין סוף ויורדים עד תהום
רבה, להרים ולהגביה כל העולם להשם יתברך, אפלו הרחוקים
שנתרחקו לגמרי לגמרי מקדשת התורה וירדו פלאים, לתכלית הירידה
שאין ירידה למטה ממנה, גם עליהם ועלינו הגיע רחמיו בדור העני
הזה, לעוררם ולהקיצם, לתמכם ולסעדם, להחלימם ולרפאותם
ולהעלותם לתכלית תכלית העליה. אשרינו, אשרינו שזכינו בדורותינו
אלה יותר מכל הדורות הקודמים, מעת בריאת העולם! אשרי אניך
ואשרי עיניך ולבך, שראית ושמעת והבנת את כל זה, ויותר מזה נזכה
לידע לעתיד, בעת שאמת מארץ תצמח'.

אהבת הפליאה שלנו נולדה בטבריא, ביום ט"ו בשבט תשי"ז.
מאהבה והיחוד הקדוש הזה נולד לנו בן למזל טוב, וקראת
שמו בישראל אב"י הנחל, על שם הנחל נובע מקור חכמה. הבן היקר
הזה הוא חשוב וחביב מאד בעיני אלקים ואדם. מהבן יחיד הזה נולד
המתקות וישועות גדולות לעם ישראל, בידוע לך קצת. כפה וכמה
חביב וחמוד הבן שלנו אצל גדולי התורה והיראה, אשר כלם משבחים
ומפליאים אותן בלי שעור, וכלם מתפללים מאד על ענין הקשר שלנו,
שעל ידו נתגדל ונתקדש כבוד ה' למעלה ולמטה!

אב"י הנחל חלק א'

מאת ה' היתה זאת, לכתב לך דבורים קדושים אלו, שלא עלה על דעתי בתחלת הכתיבה לכתבם.

זה היום – ט"ו בשבט – עשה ה' נפלאות, נגילה ונשמחה בו. זה עכשו, באמצע הכתיבה, בא אלי מכתב וברכתו הלכבית, בצרוף צ'ק על סך מאה לירות ישראליות, ונתוסף לי שמחה על שמחתי. מעמקי לבבי אביע לכבוד מעלתו הרם רב תודות ותשואות חן-חן, על הטוב והחסד אשר גמל עלי. 'שלם ה' פעלו הטוב ותהי משכרתו שלמה. ישא ברכה מאת ה' ויצליחו בכל אשר יפנה, ויזכה לראות התגלות האמת בעולם.

דברי עבדו ואוהבו הנאמן, המשרתו בכל לב ונפש, מברכו בשנה טובה ומאשרת, לחיים טובים וארפים.

ישראל בר אודיסר

קא.

ב"ה. כ"ו תמוז, תשל"א. ירושלים עיר הקודש.

רפואה וישועה לכבוד נשיא ישראל, השוכן בעמקא דלבאי, מר ז. שזר, הנושא את נפשו אל האמת האמת, נחל נובע, וכרת עמו ברית עולם. בעבור זה חפץ בו ה', וסבב סבות רבות ופלאות גדולות, עד שנתבסס ונתבסם החבור והיחוד הקדוש שלנו, אשר מזה נולד היילד הקדוש 'אב"י הנחל', שהכל מתפלאים, משתאים ומשתוממים על ילד פלא הזה, וכלם מקבלין אותו "באנפין נהירין", בחבה וחדוה רבה, כי הוא משקה את ישראל מימי אמת הנובעים ממען הישועה, נחל נובע, שממנו תצמח הגאלה האחרונה. ה' ירפאהו וישמרהו מכל רע, מכל מחלה, לארץ ימים ושנים טובים, אמן ואמן.

אב"י הנחל חלק א'

בְּרוּךְ הַטוֹב וְהַמְּטִיב! בְּרוּךְ רוֹפֵא חוֹלִים, וּבְרוּךְ ה' אֲשֶׁר שָׁם נִפְשָׁךְ
בְּחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רִגְלֶיךָ. ה' יוֹדֵעַ תַּעֲלֹמוֹת, הוּא יוֹדֵעַ כַּמָּה
וּכַמָּה אֲנִי מְצַטְעֵר בְּצַעֲרֶךָ, וְאֵת הַתְּפִלוֹת וְהַבְּכִיּוֹת מֵעַמְּקַא דְּלִבָּא, אֲשֶׁר
אֲנִי שׁוֹפֵךְ עָלֶיךָ לִפְנֵי ה', שְׂיַחֲוִם וִירַחֵם עָלֶיךָ וְעַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׁלַח
דְּבָרוֹ וַיִּרְפְּאֶךָ וַיְבַרֵּאֶךָ בְּשִׁלְמוֹת, לְחַיִּים טוֹבִים, חַיִּים אַרְבָּים, חַיִּים
אֲמִתִּיִּים שֶׁל אַמוּנָה קְדוֹשָׁה וְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, בְּכַח וְזִכּוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים
הָאֲמִתִּיִּים, יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, וּבְרֵאשִׁים הַמְּנַהִיג הָאֲמֵת שֶׁל דּוֹרְנוּ, דּוֹרוֹתֵינוּ
וְשֶׁל כָּל הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים, הוּא הוּא רַבֵּנוּ, הַפְּלֵא הָעֲלִיּוֹן הַנִּשְׁגָּב הַנּוֹרָא
מְאֹד מְאֹד, נִחַל נֹבֵעַ מִ'קוֹר ח' כְּמָה, רַבֵּנוּ רַבֵּי נִנְחַ נְחַמְּנוּ מְאֹמֵן,
עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין, וְכַח זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

אֲנִי בּוֹטֵחַ וְסוֹמֵךְ עַצְמִי עַל מִדַּת טוֹבְךָ הַגָּדוֹל, לְבַקֵּשׁ חַנּוּנֶיךָ וּמְחִילָה,
סְלִיחָה וּכְפָרָה, אוֹלֵי עֲשִׂיתִי אֵיזָה דְּבַר בְּשִׁנְגָּה נְגַד רְצוֹנְךָ וְגִרְמָתִי
לְךָ צַעַר אוֹ עֲגַמַת־נֶפֶשׁ, אוֹ שְׁפַגְמָתִי, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּלִי דַעַת, בְּלִי כּוֹנֵה,
כְּכּוֹד אֲדוֹנֵי הַנְּשִׂיא, חֲמַדַּת לְבִי – יִמְחַל לִי עַל זֶה בְּלֵב שָׁלֵם!

קב.

ב"ה. כ"ט תמוז תשל"א. ירושלים עיר הקודש.

רְפוּאָה וַיִּשׁוּעָה לְכַבוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל הַשׁוֹכֵן בְּלִבִּי, מֵר ש. ז. שׁוֹר,
הַחֲפִץ לְדַרְךְ בְּנִתְיָבִי הַחֲכָמָה שֶׁל הַחֲכָם הָאֲמֵת, נַחַל נּוֹבֵעַ.
בְּעִבוֹר זֶה חֲפִץ כּוֹ ה' וְסַבֵּב סְבוֹת רַבּוֹת וּפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת, עַד שְׁנַתְּכֶם
וְנִתְכֶם הַחֲבוּר וְהַיְחוּד הַקְּדוֹשׁ שְׁלָנוּ, אֲשֶׁר מְזִה נוֹלֵד לָנוּ הַיֶּלֶד 'אב"י
הַנְּחַל' הַפְּלָאִי, שֶׁהַכֹּל מִתְּפִלָּאִים מִשְׁתָּאִים וּמִשְׁתוֹמְמִים עַל יֶלֶד פְּלֵא
הַזֶּה, וְכֵלֶם מְקַבְּלִין אוֹתוֹ בְּחֶבֶה וְחֲדוּה רַבָּה, כִּי הוּא מִשְׁקָה אֵת יִשְׂרָאֵל

אב"י הנחל חלק א'

מימי אמת הנובעים מהנחל נובע מקור חכמה, שעל-ידי מימי חכמתו
תצמח הגאולה.

קג.

ב"ה. ז' ניסן תשל"ב. ירושלים.

לכבוד נשיא ישראל, עמרת ראשי, ועמרת האמת עטר לראשו וכרת
עמו ברית עולם, מר ש. ז. שזר, אשר בו בחר ה' מכל ישראל, והעיר
את רוחו והבעיר את לבבו כאש בוערת, להבעיר ולהדליק ללבבות
ישראל אל ה'נחל נובע', אשר בגדל פחו כלם יתתקנו בשלמות
ויתתפכו כלם להשם יתברך, ואפלו הרחוקים לגמרי, אפלו אמות
העולם, יפירו וידעו את ה' ויתנו לו כתר מלוכה. שלום וחיים בריאים
ונעימים לארץ ימים.

לבי ובשרי ירננו לה' בשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה, על גדל
נוראות חסדו ונפלאותיו שעשה עמדי, אשר נתן לי חן ואהבת
אמת ורחמים גדולים בלבו החם, לעמד בעזרי וללחם בעדי בחרוף
נפש, מלחמה חזקה וקשה, עם חבר הכנסת מנחם פרוש, עד שזכה
להכניעו, שיהיה לי מקום מקדש לעבד בו עבודת הקדש, תורה ותפלה
והתבודדות ושיחה ביני לבין קוני. ועתה, אחרי כל הטוב והחסד הנורא
הזה שעשית עמדי, אכבדך ואשמך בבשורה וברכת מזל...

קד.

ב"ה. ז' ניסן תשל"ב. ירושלים.

לכבוד נשיא ישראל, עמרת ראשי, ועמרת האמת עטר לראשו, מר

אב"י הנחל חלק א'

ש. ז. שֹׁר, אֲשֶׁר בּוֹ בָּחַר ה' מִכָּל יִשְׂרָאֵל, וְהַעִיר אֶת רוּחוֹ וְהַבְּעִיר אֶת לִבּוֹ כְּאֵשׁ בּוֹעֶרֶת, לְהַבְּעִיר וּלְהַדְּלִיק לְכַבּוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל ה' וְנִחַל נּוֹבֵעַ, אֲשֶׁר בְּגִדְל כָּחוּ כָּל יִשְׂרָאֵל וַתִּתְקַנּוּ בְּשָׁלְמוֹת וַיִּתְהַפְּכוּ כָּלֶם לְהֵשֶׁם וַתִּבְרָךְ, אֶפְלוּ הַרְחוֹקִים לְגַמְרִי, יָדְעוּ אֶת ה' וַיִּתְּנוּ לוֹ כְּתָר מְלוֹכָה. שְׁלוֹם וְחַיִּים אֲמֵתִיִּים, חַיִּים אֲרַפִּים.

כָּל יְמֵי חַיֵּי לֹא יִסְפִּיקוּ לְהַלֵּל וּלְרַגֵּן וּלְזַמֵּר לַה' עַל גְּדֹל נִוְרָאוֹת חֲסִדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו שְׁעֵשֶׂה עֲמָדִי, אֲשֶׁר נָתַן לִי חַן אֲמֵת וְאַהֲבַת אֲמֵת וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים בָּלְבוּ הַחֵם וְהַנְּעִים, לַעֲמֹד בְּעֲזָרִי וּלְלַחֵם בְּעַדִי בְּחַרוּף נֶפֶשׁ מִלְחָמָה חֹזְקָה עִם חֵבֶר הַפְּנִסֶת מ. פְּרוּשׁ, עַד שְׁעֲזָרוּ ה' לְהַכְנִיעַ אוֹתוֹ, שְׁיִהְיֶה לִי מְקוֹם מְקַדָּשׁ לְעַבְדׁ בּוֹ עֲבוֹדַת הַקְּדָשׁ, תּוֹרָה, תִּפְלָה וְהַתְּבוּדָּוֹת וְשִׂיחָה בֵּינִי לְבֵין קוֹנֵי וְכוּ'. וְעַתָּה, אַחֲרֵי כָּל הַטּוֹב וְהַחֲסֵד הַנּוֹרָא הַזֶּה שְׁעֵשִׂית עֲמָדִי, אֲכַבְּדֶךָ וְאַשְׁמַחֶךָ בְּבִשׁוּרָה טוֹבָה וּבְכַרְפַּת מִזֵּל טוֹב מִהַיְשׁוּעָה הַחֲדָשָׁה, הַפְּלִיאָה מְאֹד, שְׁנוֹלְדָה לָנוּ בְּמַטְבְּרִיא בְּלִיל פּוּרִים, לְפָנֵי קְרִיאַת הַמְּגִלָּה. כִּי הֵרַב הָרֵאשִׁי מַטְבְּרִיא, חָכָם מְאִיר וְעַקְבָּנִי, עָשָׂה בְּקִשְׁתּוֹ וּרְצוֹנוֹ בְּשָׁלְמוֹת וּבְלֵב שְׂמֵחַ – הוּא הַזְּמִין אוֹתִי לְבֵיתוֹ וְכַבֵּד אוֹתִי בְּיוֹתֵר, וְאָמַר לִי: דַּע שְׂאֲנִי גּוֹתֵן לְךָ מִתְּנָה לְכָל יְמֵי חַיֶּיךָ, חֲדָר הַכִּי נֶאֱדָה וַיִּפֶּה, בְּקוֹמָה ג', בְּפִגְנֵן הַחֲדָשׁ שֶׁל הַיְשִׁיבָה, עַל צִיּוֹן הַתְּנַא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מְאִיר בַּעַל הַנֶּסֶם, גַּם מִטָּה וּמְזֻרֵן חֲדָשׁ וְאַרְזֵן סְפָרִים. וְהוּא בְּרַךְ אֶת כְּבוֹד הַנְּשִׂיא, יְרוּם הוֹדוֹ, בְּהַתְּעוֹרְרוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוֹל עַל שְׂזֻכָה אוֹתוֹ לָזֶה, וְאָמַר הַפְּסוּק: אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׂפָכָה לוֹ, שְׂיֵשׁ לָהֶם נְשִׂיא בַּעַל נְשָׂמָה יִקְרָה וְנַעֲיֵמָה כְּזוֹאת!

מִי יוֹכַל לְמַלֵּל וּלְבַאֵר גְּדֹל הַפְּלְאוֹת וְהַפְּלִגַּת עֶרְךָ מִצְוָה נַעֲיֵמָה וְנַחֲמָדָה כְּזוֹ, שְׁעַל־יָדָה נִתְגַּדֵּל וְנִתְיַקֵּר כְּבוֹד ה', וְנַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה שְׁעֵשׂוּעִים

אב"י הנחל חלק א'

נוראים ונחת להשם יתברך בכל העולמות. אלמלא לא באת לעלמא
אלא בשביל זה – די! הדבר הפלא הזה נתודע ונתפרסם ועשה רעש
גדול בכל העיר טבריא, וכלם מהללים ומפליאים ומברכים את כבוד
הנשיא, ירום הודו, בכל לבבם ונפשם.

זה עכשו הגיע לידי תרומת לבו סך מאה ל"י, והיה לי לנחת ושמחה
גדולה. תשואות חזן חזן הרבה ורב תודות וברכות מעמקא דלבא,
על החסד הזה ועל כל הטובות והחסדים הרבים הגומל עמי בכל כחו,
בכל פעם ובכל עת. ישלם ה' פעלו הטוב, וימשיך עליו ועל ביתו
ישועה ורחמים ושלום וחיים טובים וארבים של ה' בעמלירם' הקדושים
ונוראים מאד.

אם היית יודע מעט מזעיר כמה וכמה החיית אותי עם הפתים
הקדושים, אשר יגעת ומרחת עליהם כל־כך כדי שאוכל לעבד ה'
באמת בלב שלם, בנדאי היית שמח וחזק לאחזו עצמך בכל כחך
בהמנהיג האמת, נחל נובע, שהוא משה־משיח, שעוסק גם עכשו
להעלות אפלו משמד לרצון. והשם יתברך יתן לכם פסח פשוט ושמחה,
ונגילה ונשמחה בו.

המעתיק

קה.

[נכתב למר שמשון אפרתי, והובא כאן בשל תוכנו].

ב"ה. כ"ד סיון תשל"ב.

לאהובי, אחי, יקירי וחביבי, לבי ונשמתי, אשר ה' משתעשע בו
ומתפאר בו בכל העולמות, כבוד מזרי, שמשון אפרתי, שיחיה לארך

אב"י הנחל חלק א'

ימים טובים. ה' ישמרהו מפל רע, מפל מחלה וכאב, וירפא אותו ואת ביתו מהרה בשלמות, לארץ ימים ושנים טובים אמתיים, אמן.

נא ונא לדון אותי לכף זכות, ולא יהיה לך עלי קפידיא וטינא כלל על זה שלא השבתי לך על כל מכתביך היקרים והנעימים לי מאד בפלי שעור. והנה אחרי חג הפסח העבר, פאתי לביתי ומצאתי שני מכתביך היקרים לי מפל הון, וקראתי אותם באהבה ובשמחה רבה ועצומה, ותקף התפללתי עליך ועל ביתך, שירחם ה' עליכם וימתיק ויבטל מכם כל הצער והיסורים העוברים עליכם, ויתן לכם רפואה וישועה בכל הענינים, בגוף ובנפש.

ודע, אחי חביבי, פי יש לי נחת גדול בכל פעם שאני זוכה לראות כתביך, פי כל דבוריך יוצאים מלבך באמת, ואני רואה בהם פי השם יתברך חנן אותך ונתן לך לב מבין דבר מתוך דבר, וכלים יפים, יקרים מפז, כדי שתוכל לקבל בהם האור הגנוז והצפון שנמצא עכשו בימינו בעולם, העולה על כל האורות הפלאות שהיו מעת ומיום בריאת העולם, הוא רבנו הנורא, נחל נובע, שהודיע לנו פי הוא המנהיג האמתי בדורנו זה ובכל הדורות הבאים, והוא יכול להוציאנו ולהעלות כל העולם מפל הירידות והחשכות והטמאות והזממות, ולתקן כל העולם ולהחזיר בלם לה' ולתורתו, אפלו הרחוקים לגמרי מקדשת התורה, ואפלו אמות העולם, שידעו בלם את ה' ולעבדו שכם אחר. כל דבור ודבור שיצא מפי רבנו הנורא, יורדים למטה למטה עד עמקי תהום תחתית, ומעלה הכל למעלה משמי השמים; מי יערך שבחם! מי יספר נוראות גדלתם, אין דגמתם!

המעתיק

קו.

ב"ה. יום א' כ"ו אלול תשל"ג.

לְכַבּוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל הַשְּׁלִישִׁי, מִחֲמַד עֵינֵי וְלִבִּי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, אֲשֶׁר זָכָה לְהִבָּיֵן וְלִמְעַם נַעַם סוּד נוֹרָאוֹת גְּדֻלַּת אֲדוֹנֵינוּ, נֶחַל נוֹבֵעַ, הַהוֹלֵךְ לִפְנֵינוּ לְהַצִּילֵנוּ מִפַּח יוֹקָשִׁים וְלִתְקַן וְלִרְפְּאוֹת נַפְשֵׁנוּ בְּשָׁלְמוֹת, שָׁנָה טוֹבָה וּמְבֻרָכָה, מִמְּקוֹר הַבְּרָכָה, בְּכֹל הַיְשׁוּעוֹת בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, לְחַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים וְלִשְׁלוֹם אֵין קֵץ.

מִן הַמַּצַּר הַרִימוֹתֵי קוֹלִי וְאֶקְרָא אֵלֶיךָ, מֵעַמְקֵי לֵב נַמֵּס וְנִשְׁפֹּר, וְכֹל עֲצֻמוֹתַי צוֹעֲקִים אֵלֶיךָ: אָנָּה, אָחִי, עוֹרְרָה נָא מִחֲדָשׁ אֶהְבֶּתְךָ הַחֲזִיקָה אֲשֶׁר אֶהְבֶּתְנִי בְּאַמֶּת בְּכֹל חֶבֶה וְאַחֲוָה, וְעֲשִׂיתְ עִמָּדֵי חֶסְדִּים נִפְלְאִים בְּמִסִּירַת נַפְשׁ עֲצוּם, בְּלִי שְׁעוֹר וּכְלִי גְבוּל, זֶה יִשְׁעֵי עֲשִׂירָה שָׁנָה. וּבִכֵּן אֲבַקֵּשׁ וְאַתְחַנֵּן מִכְּבוֹד מַעְלָתוֹ הַרֵם, שְׂיִתְנַהֵג עִמִּי גַם עִכְשׁוֹ בְּמִדַּת טוֹבוֹ וְעִנּוּתוֹתָיו לִפְנֵים מִשׁוֹרַת הַדִּין, וְיִדִּין אוֹתִי לְכַף־זְכוּת וְיִמְחַל וְיִסְלַח לִי מַחִילָה גְמוּרָה עַל כָּל אֲשָׁמוֹתַי, וְלֹא יֵרַע בְּעֵינָיו וְלֹא יַחְרֶה אַפּוֹ עָלַי כְּלָל עַל שׁוֹם דְּבַר־אֲשָׁמָה, רַק לְקַיֵּם בִּי 'בְּרַגְוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר', כִּי אֵין אָדָם נִתְפָּס עַל צַעֲרוֹ, כִּי מַעַת שְׁעַבְרָתִי הַנִּתְּוַח אֲנִי חוֹלָה גְדוֹל בְּיוֹתֵר בְּכֹל גּוֹפִי, בְּכֹל אֲבְרִי, וּמְיֹסֵר בְּיִסּוּרִים וּכְאֲבִים קָשִׁים וּמְרִים וּמְרוּרִים בְּלִי שְׁעוֹר, לֹא עֵלֶיךָ. אֲנִי שׁוֹכֵב כְּמַעַט תְּמִיד בְּמַטָּה וְאֵין לִי שׁוֹם קֶשֶׁר עִם הָעוֹלָם, רַק אֲנִי שׁוֹפֵךְ אֶת לִבִּי לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּהַתְּבַדְּדוֹת, בְּדַבּוּרִים חַמִּים, שְׂיִרְחֵם עָלֵינוּ וְיִוָּשִׁיעֵנוּ בְּתוֹךְ כְּלָל יִשְׂרָאֵל.

נָא וְנָא, הַתְּגַבֵּר בְּכַח חֲכָמְתְךָ וְשִׁכְלְךָ הַיִּשָּׁר, לְלַחֵם עִם הַשָּׂטָן וּלְהַכְנִיעַ הַשָּׂטָן הַמְּקַטְרֵג, שְׁלֵא יוּכַל לְקַטְרֵג וְלִמְשַׁל עָלֵינוּ לְהַפְרִיד בֵּינֵינוּ, חֵם וְשְׁלוֹם, כִּי זֶה נֶזֶק גְּדוֹל לָנוּ וְכוּ', כִּי כָּל תְּקוּנָנוּ וְתִקּוּנֵנוּ וְתִקּוֹן הַרְבֵּה נַפְשׁוֹת תְּלוּי בְּזָה.

מכתבים ללא תאריך

קו.

ב"ה

לכבוד נשיא ישראל, לבי ובשרי, מר ש. ז. שזר, אשר נשאו לבו לדבק עצמו בהמלך האמת, החי וקיים ומגן על ישראל לדורות עולם, להעלות בלם מעמקי תהום, ובונה בנינים נפלאים להכניס בהם כל הנדחים, המתגוללים בתוך שטף מים הזידונים, מים עכורים וסרוחים, ומחזירים להשם יתברך.

יחדש ה' עליך ועל ביתך שנה טובה ומברכה, בחיים טובים וארכים, בריאים ונעימים.

עקר כבוד וגדלת המלכות הוא על-ידי ענוה דיקא, וכל מה שיש להמלך ענוה ביותר, מתפשט מלכותו ביותר; כי כן דרך המלכות בכל פעם, שצריך שיקדים ענוה לכבודו וגדלתו. במקום גדלתך, שם אני מוצא ענותנותך, לבוא ולדבר לפניך את אשר ישם ה' בלבי.

נהפך לבי בקרבי ונחרב ונהרס עד היסוד ונשבר לשברי שברים עד אין שעור, ואני נאנח ובוכה בדמעות רותחות, בלי הפוגות, על האבדה הגדולה שאבדתי עם פטירת אשתי הצדקת, עליה השלום. אין בפני מלים לספר בשבחה ולתאר את גדלת אצילות נשמתה הקדושה. אני מנחם עצמי רק בצדקתה הנפלאה ומעשיה היפים והטובים, אשר זכתה לעשות כל ימי חייה במסירת נפש, מתוך עניות ודחקות ותלאות

רבות ומרות, שאין דגמתם בעולם, וכל מגמתה וחפצה היתה, לקדש שם ה' ושם הצדיק, באשר ידוע לך קצת מזה.

מקרב לב עמק אברך את בלכם ברפת 'פרוך הפא', ובפרט לבן אחיך, אשר זכה לדרך על אדמת קדש בארץ אבותינו, ארץ חמדתנו ותקותנו, ארץ מנוחתנו ונחמתנו, מקום האמונה והחכמה דקדשה להביר את הבורא-עולם ותברך. ישא ברכה מאת ה' ויצליחו בכל אשר יפנה, בגשמי ורוחני, לארך ימים ושנים טובים.

ה', ברב מצפוני וסתרי דרכיו והנהגותיו הסתומים ונעלמים מכל רעיון ומכל חקר, המטיר על הארץ גשם שוטף וזרם מים בפירים של בפירות ואפיקורסות באחרית הימים האלה, עד אשר נתפסו כל ההרים הגבוהים, שהם הנכבדים ואנשי השם. וברב חמלתו הקדים רפואה והצלה, ושלח לנו איש בלבבו, אשר מצא חן בעיניו, ויקרא שמו נחמן, לאמר: זה ינחמנו מפעשינו ומעצבון ידינו. וצוה לו לבנות תבת האמת והאמונה, אשר כל מי שרוצה להנצל, בוא יבוא בחדריו ויסגר בדתותיו ויחבא בצל חכמתו הנוראה. פי מי יהלל ומי ימלל עצם נשגבות גבורותיו, אשר הפליא בפלאות נפלאותיו, להכין ולהזמין מזון וחיית לכל נפשות ישראל, לכל דור, שיתענגו ויתעדנו בהדר תפארת געימת תורותיו ומעשיותיו הנוראים, הנלקחים משדה החכמה עלאה דעלאה, אשר לא נתגלה עדין מעולם, הקימים ונאמנים ומועילים לעד.

עתידי הקדוש-פרוך הוא לנקם נקמת עמו מאותם נביאי השקר ומשיחי השקר, שממלאים בטנם בכבוד וגאות וכל התאוות רעות, ומראים עצמם כצדיקי ומנהיגי הדור, וצודים נפשות יקרות ודורסים ומורפים אותם ברגל גאווה ושקר, ומעוררים עיניהם של ישראל

אב"י הנחל חלק א'

מלראות אור הצדיק, המנהיג האמת של כל ישראל, שמגלה ומאיר אור ידיעת אלקותו יתברך לכל באי עולם לדור דור. שבע מדורים יש בגיהנום, וכל מדור יש בו שבע אלפים חור, וכל חור – שבע אלפים סדקים, וכל סדק – שבע אלפים עקרבים, וכל עקרב – שבע אלפים חליות, וכל חליא – שבע אלפים פדים של רעל תלויים בה; וכלם מזמנים לרשעים, הדוכרים על הצדיק האמת בגאווה ובוז, ומתלוצצים ומבזים ספריו ותלמידיו הקדושים!

המעתיק

קח.

לכבוד נשיא ישראל, מחמד עיני, השוכן בלבי תמיד, מר ש. ז. שור, החפץ לדרך בנתיבי החכמה של ה'נחל נובע', אב לכל החכמים, המאיר עיני ישראל איך לצאת מן החשך ומשטף מימי המבול של כפירות ופאמונות של שטות והכל ושוא ושקר. בעבור זה חפץ בו ה', וסבב סבות רבות ופלאות גדולות, עד שנתפסם ונתפסם החפור והיחוד הקדוש שלנו, אשר מזה נולד לנו ילד פלא – 'אב"י הנחל' – שהכל מתפלאים, משתאים ומשתוממים עליו ומקבלין אותו באהבה ובחבה ובחדוה רבה, כי הוא משקה את ישראל מימי אמת של ה'נחל נובע', שממנו תצמח הגאולה.

ה' יכתב ויחתם אותך בשנה טובה ומתוקה, ויקשרך ויחדך בה'נחל נובע', לחיים טובים, ארפים, בריאים ורעננים, אמן.

ברוך הטוב והמטיב. ברוך הגומל חסדים טובים לעמו ישראל. אנחנו חבים להודות ולהלל לה' על כל הטוב אשר גמל עמך ועם כל ישראל, אשר שם נפשך בחיים ולא נתן למוט רגליך. ה' יודע

תעלומות לב; הוא יודע כמה וכמה אני מצטער בצערך, ואת התפללות והבכיות אשר אני שופך עליך לפני בעל הרחמים והסליחות, שיחוס וירחם עליך ועל עמו ישראל וישלח דברו וירפאך ויבריאך בשלמות, לחיים טובים ארפים, חיים אמתיים של אמונה ותשובה שלמה, בכח וזכות כל הצדיקים, ובראשם המנהיג האמת שבדור הזה וכל הדורות הבאים, הוא רבנו הנורא, הפלא העליון על כל עליון, רבי נח נחמ נחמן מאומן.

חיל וחלחלה ורעדה אחותני, ונדפיתי עד מאד מרב צער וכאב לפי המר והמרור, בראותי כי אחרי כל הטובות הנוראות אשר עשה ה' עמנו, חדר לתוך תחומנו ריח סערה וענן גדול, שהוא הוא השטן, שר הטובחים, שחותר ואורב לטבח ולשחט את האדם משני העולמות, ורוצה להפריד בין הדבקים בהאמת האמתית, ולקלקל ולבטל, חס ושלום, הברית והקשר הנצחי אשר שם ה' בינינו. ואנחנו צריכים רחמים רבים, שנוזק לעמוד על נפשנו וללחם עם השטן בכח וגבורה גדולה, להכניעו, לשברו ולבטלו בתכלית הפטול. מי יתן עיני מקור דמעות, ואכבה יומם ולילה על עונותינו ופשעינו הרבים, שגרמו הצרה המרה הזאת הנוגע לנו ולכל ישראל, עד שיתהפכו עונותינו לזכיות, בכח רבנו הנחל נובע, וההתרחקות יהיה תכלית ההתקרבות, והחשך יהיה סבת האור, ונוזק מעתה מחדש להתאחז ולהתאחד יחד באהבה, באמת ובלב שלם, בהמנהיג האמת, נחל נובע.

המעתיק

קט.

נאמן לבי, מר זו שזר, החכם ומבין האמת, מי הוא העבד
הרוכב על הסוס ומי הוא השר המושל האמתי. עושה
חדשות יחדש עליו שנה טובה ומאירה, שיאירו שערי לבו
באור הדעת של הצדיק, רועה ישראל האמתי, באפן שיזכה
להתחיל מעתה להתקרב להשם יתברך באמת ובתמים כל
ימי חייו, לחיים טובים ארבים ולשלום.

בשמיניע השנה להיות נגמרת ונפסקת, הינו בחדש האחרון של
השנה, הוא חדש אלול, שאז הם ימי רצון וכסופים
דקדושה, בודאי צריך להתעורר ולהתחזק מאד ברצונות וכסופים
גדולים להשם יתברך, ולבקש ולדרש ולחקר דרך לתשובה, כל אחד
ממקום אשר הוא שם, ולהכין עצמו לקבל הבריאה החדשה של שנה
הבאה, ולהזכיר את עצמו שהולך ראש השנה הקדוש, יום קדוש בזה,
שבא ממקום שבא משם בחידות ושירים נפלאים מאד. בכך צריך
האדם לשתף עצמו גם כן לזה ולהתפלל בחשק והתלהבות חדש,
ולהמשיך על עצמו זכות וכח האישיחסד האמת, הגדול במעלה מאד,
שעל ידו עקר קיום העולם והבריאה בלה, שנברא אז.

יש שני צפרים, אחד זכר ואחד נקבה, והם רק זוג אחד בעולם. והשני
צפרים הנ"ל נתעו ונתרחקו זה מזה עד שאין יכולים למצא אחד
את חברו, ובשמיניע הלילה, אז מיללין בקול יללה גדולה מאד, כי כל
אחד מילל על זוגו. והשני צפרים אלו מרמזים בשרשם על יחוד
קדשא בריך הוא ובנסת ישראל. ויש צדיק אחד, שיש לו צואר יפה
ונפלא מאד וקול נפלא מאד, וכל מיני קולות שבעולם בלם הוא יכול

להוציא בקולו, הינו, כי הוא יכול לבנון לעשות בקולו כמו כל מיני הקולות שיש בעולם, של כל מיני חיות ועופות ושל כל מיני כלי-שיר וכיוצא בזה; וגם הוא יכול להשליך קולות, הינו, שבמקום שהוא מוציא הקול לא יהיה נשמע הקול כלל, רק ברחוק יהיה נשמע שם הקול, ועל-ידי-זה הוא יכול להמשיך ולחבר השתי צפרים הרחוקים, שנתעו זה מזה, וליחדם זה עם זה ולהשקיש יללתם, ולגמור התקון בשלמות, כי עקר הנאלה תלוי בחבור שני הצפרים הנזכרים לעיל.

אד מחמת שיש 'הבלי' עולם, וזה הצדיק הנ"ל אינו רוצה להוציא שום הבל ורוח נשימה בהבלי העולם, על-כן הוא דיקא נראה בעיני העולם כמו שצוארו עקם, כי הוא באמת מעקם צוארו לגמרי מהבלי העולם, ואינו רוצה להוציא שום הבל ורוח בהבלי העולם, אבל באמת אין צוארו עקם כלל, רק אדרבא, יש לו צואר שנה ויפה מאד, כנזכר לעיל.

קי.

ב"ה

יקירי, מר ז. שזר, החותר ומשתדל להסתכל ולהתעדן באור פני הצדיק, שהוא המנהיג הכולל, חכם הכולל, רוח הכולל, אשר רוח אלקים בו, שמאיר בכל אחד רוח אלקים, ולוחם ומשבר ומכביל רוח השקר, רוח כסילות ושטותים של האמונות הפזיזות, ורוח רעה, רוח הטמאה, של המחקרים והאפיקורסים. שלום וחסים וכל טוב.

אם מעשינו הם כמו שהם, וירדנו כמו שירדנו ונפלנו למקום שנפלנו, אף-על-פי-כן אל נדאג ואל נעצב, כי ה' אתנו ועמנו ואצלנו וקרוב

אלינו, ואין שום יאוש בעולם כלל, כי עכשו, תהלה לא-ל, יש צדיק מבחר בזה, שמתקן הכל ומהפך הכל לטובה, ומעונות נעשים זכיות ועל-כן, כל מה שהאדם יודע בנפשו שהוא חולה ביותר, ופגמיו וקלקוליו והתרחקותו מהשם יתברך עצום מאד, צריך לחפש ולבקש יותר ויותר אחר הצדיק הגדול במעלה ביותר, שיוכל לרפאות גם אותו, כי כל מה שהחולה גדול ביותר, צריך רופא גדול ביותר. עקר התקון, שבכל מקום שנופלים לשם, אפלו למקומות הרחוקים מאד, אל יתיאש את עצמו, ויחפש וידרש משם אחר כבודו יתברך!

בשישראל מקלקלים מעשיהם מאד, עד שבמעט אין נפר מעט הטוב שבהם מעצם רבוי הפשעים והקלקולים, רחמנא לצלן, אז הצדיק האמת, שהוא בחינת משה, מלמד זכות על ישראל על-ידי בחינת שערות, שעל-ידיה יכולים למצא זכות אפלו בהגורע שבגורעים, כי בכלם נמצאו כמה שערות טובות, מה שממשיכים עצמם לפעמים מרע לטוב כחוט השערה!

על-ידי שהולך האדם אחר חכמתו ודעתו, ואינו רוצה לבטל דעתו בשלמות נגד השם יתברך ונגד הצדיק האמת, על-ידיה נתבלבל המוח בחכמות של שטות ושקר ומטעות, עד שיוכל לסור ולהטות לגמרי מדרכי ה'; כמו שמצינו רבים, שנטו על-ידי חכמתם מהשם יתברך ותורתו, ונפלו לעמקי תהום תחתיות על-ידי שהעמידו על חכמתם ודעתם המשבששת. ועקר החכמה – להשליך כל החכמות, ולהמשיך כל החכמה ודעת שיש לו לעבד את ה' בפשיטות ותמימות, ויבטל דעתו לגמרי נגד השם יתברך ונגד דעת הצדיק האמת המבחר!

קיא.

ב"ה. חולהמועד סוכות תשכ"א. תל אביב.

בְּשֶׁהֲצַדִּיק נִתְפָּרֵסם בְּעוֹלָם, עַל־יְדֵי־זוֹה נִתְחַדְּשִׁים נְגוּנִים בְּעוֹלָם.

יְקִירִי, מֵר ז. שְׁזֹר, בַּעַל עֵינַי חֲדָה לְבַחֵן וְלִתְפֹּס מִי הוּא הַמְּלַךְ הָאֲמֵת
עַל יִשְׂרָאֵל, שֵׁיִשׁ לוֹ כְּלֵי נִפְלְאוֹה, שְׁכַשְׁמִינִיחִים אוֹתוֹה עַל אִיזוֹה מִיֵּן חִיָּה
וּבְהִמָּה שְׁבַע־עוֹלָם, אֲזִי מִיָּד מִתְחַלֵּת לְנֶגֶן הַנְּגוּן הַנִּפְלָא וְהַנְּעִים מְאֹד
מְאֹד, שֶׁהוּא תַעֲנוּג נִפְלָא וְעֲצוּם מְאֹד לְשִׁמְעַע זֹאת, שְׁכָל הַתַּעֲנוּגִים
שֶׁל הָעוֹלָם כָּלָם כָּאִין וְאִינָם נְחָשִׁבִים, וּבְטָלִים לְגַמְרֵי נֶגֶד הַתַּעֲנוּג
הַנִּפְלָא הַזֶּה שֶׁל הַנְּגִינָה הַזֹּאת. ה' יִחִיהוּ וְיִוְרְהוּ הַדְּרֹךְ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר
יִלְךְ בָּהּ.

יְקִירִי וְחֻבִּיבִי בְּנַפְשִׁי, חֹזֵק וְאַמִּץ! אֵל תִּתְבַּהֵל וְאֵל תִּתְבַּלְבֵּל וְאֵל תִּפֹּל
בְּרוּחֶךָ מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַע־עוֹלָם, יִהְיֶה מַה שְׁיִהְיֶה, כִּי, בְּרוּךְ ה', יִישׁ
לָנוּ כְּתִפִּים רְחֻבִים לְסַמֵּךְ עֲלֵיהֶם. כִּי דוֹקָא עֲכָשׁוּ, בְּזוֹה הָעוֹלָם־הַחֲשׂוֹךְ
שֶׁל עֲכָשׁוּ, בְּתַקְרָה עִמָּךְ נִפְלִתְנוּ וְיִרִידְתְּנוּ וְשִׁירְדְּנוּ פְּלָאִים בְּדוֹר הַיְתוּם,
דוֹר הָעֲנִי הַזֶּה, הָאִיר ה' בְּעוֹלָם אוֹר חֲדָשׁ, חֲדוּשׁ שְׁבַח־דוֹשִׁים, נוֹרָא
וְנִשְׁגָּב מְאֹד, אוֹר צַח וּמְצַחֲצַח, אוֹר הָאוֹרוֹת, עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין,
שְׁעֵדִין לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, שְׁיִכּוֹל לְתַקֵּן הַכֹּל. וְעַל־כֵּן רָאוּי לָנוּ לְהַתְּגוּלֵל
בְּרַפְּשׁ וְטִיט וְלִרְחֹשׁ עַל הָאָרֶץ, גַּם בֵּין נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים, עַד שְׁנֹזְפָה
לְשָׂאב וְלִינֵק מֵאוֹרוֹ הַקְּדוֹשׁ, כִּי כָּל זְמַן שֶׁהָאָדָם מִשְׁתַּדֵּל וּמְבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׁ
לְהַתְּקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֲמֵת, יִישׁ לוֹ תַקְוָה לְעוֹלָם. אֲפֹלוֹ אִם נִפֹּל לְעַמְקֵי
עַמְקֵי תְהוֹם תַּחֲתִיּוֹת וּמִתְחַתִּיו, עַד שְׁכַמְעַט אִינוּ יוֹדַע לְהִבְחִין בֵּין
קְדֻשַׁת יִשְׂרָאֵל לְזוֹהֶמַת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת – עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא
בְּחִינַת מוֹשֶׁה, יְכוּלִים הַכֹּל לְעֲלוֹת מִשְׁמַד מִמּוֹשׁ לְקְדֻשַׁת יִשְׂרָאֵל.

המעתיק

קיב.

ב"ה

לְכַבֹּד נְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל, מִחֲמַד עֵינַי, מֵר ש. ז. שׁוֹר, הַחֲכִיב לְפָנַי ה' כְּבֵן יְחִיד, כְּבֵן יָקִיר, וּמִתְפָּאֵר בּוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, בְּכָל הַנְּקֻדּוֹת הַטּוֹבוֹת שֵׁישׁ בּוֹ, וְהַעֲקֹר בְּהַנְקֵדָה הָעֲלִיוֹנָה הָעוֹלָה עַל הַכֹּל וְשָׂרֵשׁ הַכֹּל, שֶׁהִיא גֹדֵל אֲהַבְתּוֹ וְתֵאוֹתוֹ שְׁמֵתָאֵנָה בְּכָל לְבוֹ אֵל הַמְנַהִיג הַחֲכָם הָאֲמֵת, שֶׁהוּא כָּל חַיּוֹתוֹ וְחַיּוֹת וְשָׂרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה לְדוֹרוֹת עוֹלָם. ה' יִרְחֵם עַל עַמּוֹ, וְיִשְׁמַח וְיִרְפָּא נַפְשֶׁךָ, וְיַחֲזֵק כַּחֲךָ וּבְרִיאוֹתֶיךָ וְיֹסִיף לְךָ חַיִּים וְאַרְיֵכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים, לְרֵאוֹת בְּנֵעַם ה'.

עֲקֹר כְּבוֹד וּגְדֻלַּת הַמַּלְכוּת הוּא עַל-יְדֵי עֲנָוָה דִּיקָא, וְכֹל מָה שֵׁישׁ לְהַמְלִיךְ עֲנָוָה בְּיוֹתֵר, מִתְפַּשֵּׁט מַלְכוּתוֹ בְּיוֹתֵר. עֲנוּתְנוֹתוֹ תִּרְבְּנֵי לְבוֹא וּלְדַבֵּר לְפָנֶיךָ אֵת אֲשֶׁר יֵשִׁים ה' תַּחַת הַקּוֹלָמוֹם.

כְּבֹר כְּתִבְתִּי מֵעֲנֵן הָאֲהַבָּה אֲשֶׁר בֵּינֵינוּ, אֲשֶׁר לֹא נִמְצָא בְּכָל הָעוֹלָם אֲנָשִׁים אַחִים אוֹהָבִים נְאֻמָּנִים אֲמֵתִיִּים כְּמוֹתֵנוּ. מֵאֵת ה' הִיתָה זֹאת, מִן הַשָּׁמַיִם. וְאַנְחֵנוּ צְרִיכִים לְשֹׁמֵר עֲצֻמְנוּ מְאֹד, שְׁלֹא תִפְגַּם הָאֲהַבָּה, חֵם וְשְׁלוֹם, אֲפֹלוּ כַחוּטֵי הַשְּׁעָרָה, כִּי רְאוּי לָנוּ לְאַהֲבַת עֲצֻמְנוּ בְּיִתֵר שְׂאֵת וְיִתֵר עוֹ, מִחֲמַת שְׁזָכִינוּ שְׂיִהְיֶה לָנוּ חֵלֶק בְּפָרְסוֹם וְהַתְנַלּוֹת הַצַּדִּיק הָאֲמֵת בְּעוֹלָם, שְׁמִמְנוּ תַעֲצֹמַח הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה לְעַם יִשְׂרָאֵל וּלְכָל הָעוֹלָם, שְׁכַלְכֶם יִדְעוּ אֵת ה' וְיִתְנוּ לוֹ כְּתֹר מְלוֹכָה.

יְדַע, אַחִי, וְהֵאֱמִין, כִּי בְעֵת הַתְּחִלַּת הַנְּוִיתְךָ בְּכַטָּן אֲמֹךָ, נִגְזַר עֲלֶיךָ מֵאֵת הַבּוֹרָא שְׂתִהְיֶה נְשִׂיאַת עַל יִשְׂרָאֵל, בְּכַדִּי שְׁפִשְׁכֶלְךָ הַרְחִב וְהִישָׁר וּלְשׁוֹנְךָ הִצַּח וְהִמְפָּאֵר תִּלְמַד הָעַם הָאֲמֵת הַנּוֹרָא, אֲשֶׁר הוֹפִיעַ ה' לְנַגֵּד עֵינֶיךָ, בְּדֶרֶךְ גַּם וּפְלֵא, זֶה שְׁבַע שָׁנִים, וְתַפְתַּח עֵינֵיהֶם וּלְבָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל,

אב"י הנחל חלק א'

שבלם יראו ויבינו האמת האמתית, הגנוז וצפון ונעלם מעין כל, שהוא עקר גאולתנו ופדות נפשנו ותקון העולם בשלמות.

המעתיק

ק"ג.

נפשי יקירי וחביבי, מר ז. שזר, ששם את לבו לשור עצמו אל האמת האמתית, הפודה מכל הצרות, אשר כל העולם צריכים מאוד מאוד לקבלו, שלום וכל טוב.

עקר מצות גר חנפה הוא, להדליק ולהאיר אור האמת בעולם, שזוכו הכל לידע היכן הצדיק האמת, שהוא מבחר האמת שבין הצדיקים.

צריך לבון בהדלקת גר חנפה, שזוכה על ידיה להמשיך הארת האמת, ונזכה להתקרב לנקדת האמת תמיד. עקר הגם של חנפה, שזוכה מלכות הרשעה, שהיא בחינת שקר, בחינת עבד, זהמת הנחש, ונתגבר ונתעלה מלכות דקדשה של ישראל, שהם בחינת בן המלך, בחינת אמת.

בשכר הימים באים, והגיע האדם לעת זקנותו וקצו ומתחיל היום לערב, וכשרואה שעברו רב שנותיו ורוצה להתחיל לרחם על עצמו, להרהר בתשובה ולהתקרב להשם יתברך באמת, אזי על פי רב מתגבר הבעל דבר ומתפשט מאוד למנעו מדרך החיים, ואינו רוצה להניחו לצאת מתאוותיו ורשתיו אשר נלכד בהם, ואזי עקר הנסיון של האדם – אז צריך להסתכל בעצמו מאוד על אחריותו וסופו, ולהתגבר ביותר ויותר לקשר עצמו היטב אל הצדיק האמת, שהוא

אב"י הנחל חלק א'

בחינת משה־משיח, שמתחזק אותנו בהתחזקות גדול מאוד, בלי שעור
וערך ומספר, להתחזק להתחיל בכל פעם מחדש להתקרב להשם
יתברך באלו היום נולד, ולבלי לפל משום דבר שפועולם.

קיד.

ב"ה. יום ב' פ' תבוא על ר"ה אל המקום אשר בחר ה' לעמו.

לכבוד נשיא ישראל, בתעיני ולבי, מר ש. ז. שזר, שהשקיע כל מחו
ולבו בים החקמה של הצדיק האמת, המנחם והמתחזק ומעורר ומקור
אותנו בקול ה' חוצב להבות אש, ומגלה ומאיר לנו אור הדעת, לידע
פי עדין ה' עמנו ואצלנו וקרוב לנו מאוד, בכל מקום שהוא. שנה טובה
ומברכה בחיים טובים, אמתיים ונצחיים, לך ולביתך.

לבי, יקירי, חום וחמל על נפשך היקרה מאוד ועל כל העולמות
התלויים בנפשך, ואל תשמע לשום דחיה שפועולם, שרוצים
להפרידך, חס ושלו, מהקבוץ הקדוש בראשי־השנה, רק תחזק ידך
בהשם יתברך ותעמד על רגליך בכל עז וגבורה, ותשליך כל פבודך
וכל נפשך לגמרי, ותאחו עצמך בכל כחך בהקבוץ הקדוש של הצדיק
האמת, פי כל חייך תלוי בזה, ועל־ידי־זה לא תמוט לעולם.

המעתיק

קמו.

אהובי, חביבי, מר ז. שזר, ששם את לבו להמשך אל האמת האמתית,
הפודה מפל הצרות, אשרי חלקו! ברכה ושלו וחסד לאורך ימים.

על-ידי דבור קל של הצדיק, נפתח אור גדול, אזי בנקל לבני-אדם להשיג חכמות רמות.

פְּשָׁבֵר הימים באים, והגיע האדם לעת זקנותו ומתחיל היום לערב, וכשראה שעבר רב שנותיו, אזי על-פירב רוצה להתחיל להרהר בתשובה ולהתקרב להשם יתברך באמת – מתגבר הבעל-דבר ומתפשט מאד למנעו מדרך החיים, חס ושלום, ואינו רוצה להניחו לצאת מתאוותיו ורשתיו אשר נלכד בהם, ואזי עקר הנסיון של האדם – אז צריך להסתפל בעצמו מאד על אחריתו וסופו, ולהתגבר ביותר ויותר לקשר עצמו היטב לצדיק האמת, שהוא בחינת משה-משיח, שמחזק בהתחזקות גדול מאד, בלי שעור וערך ומספר, להתחזק להתחיל בכל פעם מחדש להתקרב להשם יתברך, באלו עכשו נולד, ולכלי לפל משום דבר שפעולם. והעקר, שצריך להתגבר כנגד בחינת המחין דקטנות, שהם מתגברים מאד על האדם ורוצין להפילו בדעתו, באלו אין לו עוד תקנה, חס ושלום; רק ידע ויאמין בדברי הצדיק האמת, שצעק בקול גדול וחזק, כי אין שום יאוש בעולם כלל, כי לגדלתו אין חקר, ובגדל רחמיו יתברך יכול להפיק הכל לגמרי, מרע לטוב ומעונות לזביות, על-ידי תשובה!

דברי הצדיק האמת, שמחזק אותנו מאד להתחזק ברצונות וכסופים טובים להשם יתברך תמיד בכל מה שעובר עלינו, ומודיע לנו כי אין שום יאוש בעולם כלל – דברים אלו צריכין אנחנו לזהר בהם, להכניסם בלבנו כטל וכמטר, כי כמו הטל והמטר, שזורדין טפת מים בארץ ואחר-כך צומח מהם צמחים נפלאים, כמו-כן צריכין להכניס הדבורים אלו בעמק הלב היטב, עד שיצמחו בלב ויעשו פרות טובים,

כי דברים אלו, להתחזק בהשם יתברך תמיד, צריכין להאזין היטב ולהבין דבר מתוך דבר, להבין היטב רמיוותיו של הצדיק, עד היכן, עד היכן צריכין להתחזק לעולם, כי אי אפשר לבאר כלל כל הצורך בדברים הללו בפרטיות, רק ברמז, שמורה להם הדרך: בדרך זו תלך, ועלידי זה וכו', ומרמז להתחזק תמיד ברצונות וכסופים וצעקה ושאגה, שיש לפעמים – להשם יתברך; ועלידי זה בודאי יזכה סוף-כל-סוף לגאולה שלמה, לשוב להשם יתברך באמת.

עקר ענוב הגאולה הוא רק עלידי מחלקת, כי בכל דור נמצאים בני-אדם גדולים וחסובים, שיש בהם ניצוצי דתן ואבירם, והם חותרים להרחיק מהצדיק האמת, בחינת משה, ועלידי זה נתגלגלו כל הצרות והחרבנות של עכשו. אך אף-על-פי-כן, "אתה מרום לעולם ה'", כי גם כמזכר נמצאים בכל דור ודור צדיקים וכשרים אמתיים, שהם גלויים אל הצדיק הגדול, המבחר, ושמים לקראתו ושומעים לעצתו, ועלידי זה תבוא הגאולה שלמה. יש לפעמים, שדיקא בשאדם מגיע למקום נמוך ורחוק מקדשת ישראל מאוד, שם דיקא יתעורר בהתעוררות גדול להשם יתברך, ויש בזה כמה טעמים ובחינות!

קמז.

יקירי, חביבי הנעים, מר ז. שזר, הגדל וצומח מטפי גן-עדן של הצדיק, שהוא שרש נשמת משיח, שרש כל מעינות החכמה, שיכול להעלות ולחדש את העולם לטובה, לקשר ולהמשיך את כלם להשם יתברך, אפלו את הרחוקים מאוד מקדשת ישראל בתכלית הרחוק ביותר, ברכה וחסד ושלוש רב.

אֶהוּבִי, אָחוּ, נִפְשִׁי וּלְבָבִי, אֲשֶׁר אֶהֱבֵת דָּוִד וַיהוֹנָתָן אֶהֱבֵתֵנוּ וְלֹא תִבָּטֵל לְעוֹלָם, יַעַן אֵינָהּ תְלוּיָהּ בְּדָבָר בָּטֹל – הַסְתַּכֵּל הַיָּטִב וְהַתְבוּנָה גְדוֹל עֵצָם הֵנָּס וְהַחֲסָד הַנִּפְלָא, שֶׁהַפְּלִיא עִמָּנוּ אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת בַּעַת חֲשׂוֹךְ כְּזֶה, אֲשֶׁר פָּקַח עֵינֵינוּ וּלְבָבֵנו לְרֵאוֹת נִקְדַּת אֲמַת אֲמַתִּי כְּזֶה, שְׂלֵא נִתְנַלָּה מִימֹת עוֹלָם, שְׂאִי אֶפְשֶׁר לְהַסְתִּירוֹ מִדַּעַתֵּנוּ בְּשׁוּם אִפֶּן. מְאֹד מִתְקוֹ דְבָרֵי חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה אֱלֹהֵינוּ, בְּמָה שֶׁרָמְזוּ לָנוּ בְּדַבְרֵיהֶם עַל רַבֵּנוּ: "הִלְכָה כָּרֵב נַחְמָן", "וְהִלְכָה כָּרֵב נַחְמָן", "וְהִלְכָה כְּנַחְמָנִי".

עֵקֶר הַיְשׁוּעָה הַבָּאָה, אֵינָהּ אֶלָּא עַל־יְדֵי אַמוּנָה, וּמִדַּת אַמוּנָה הִיא, לְפִי מִנְהִיג הַדּוֹר. צְרִיךְ לְרֵאוֹת לְמַלְאוֹת אֵת הָאַמוּנָה עַל־יְדֵי הָאָרֶה שֶׁל הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא כְּלָלוּת הַשְּׁבַע־רוּעִים, כִּי הוּא רוּעָה הָאַמוּנָה, לְתַקְנָהּ וּלְהַשְׁלִימָהּ, וְכֵן עֵקֶר אַמוּנַת יִשְׂרָאֵל מִמְּשִׁיךְ הוּא לְהַדּוֹר. וְאִי אֶפְשֶׁר לָבוֹא לָזֶה הַצַּדִּיק וּלְהִתְקַרֵּב אֶל הַקַּדְשָׁה, כִּי אִם עַל־יְדֵי עֲזוֹת דִּיקָא, כְּמֵאמֶר חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה: 'הָיוּ עֹז כְּנֹמֵר', וְכֵמוּ שֶׁכְּתוּב: "נִהְלַת בְּ'עֶזְדָּךְ' אֶל גּוֹה קַדְשֶׁךְ" (שְׁמוֹת טו), הֵינּוּ, עַל־יְדֵי עֲזוֹת, נִכְנָס אֶל הַקַּדְשָׁה. כִּי יֵשׁ רוּעִים שֶׁל הַסְטֵרָא־אַחֲרָא, וְהֵם גַּם־כֵּן מְפָרְסְמֵי הַדּוֹר, וְעֵקֶר כַּחַם עַל־יְדֵי עֲזוֹת, וְהֵם כְּפִלְכִים בְּעֲזוֹתָם, בְּבַחֲיִנַת "וְהַכְּלָבִים עֲזִי נִפְשׁ, הִמָּה רַעִים" (יִשְׁעִיָּה נו), וְהֵן 'פְּנֵי הַדּוֹר כְּפָנֵי הַכְּלָב', וְעַל־כֵּן אִי אֶפְשֶׁר לְהַנְצִיל מֵהֶם, מִתַּחַת מְשֻׁלְתָם, רַק כְּשִׁיחִיָּה לֹא עֲזוֹת גְּדוֹל מְאֹד לַעֲמֹד כְּנֶגֶד עֲזוֹתָם הָרַע, וַיְהִיָּה מְצַחוֹ חֹזֵק לְעַמַּת מְצַחָם. וְכֵן אִי אֶפְשֶׁר לְהַנְצִיל מִכָּל הַמוֹנְעִים וְהַחֹלְקִים וְהַמְתַּנְגְּדִים וּלְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֲמַת, כִּי אִם עַל־יְדֵי עֲזוֹת דִּיקָשָׁה.

המעתיק

ק"ז.

לכבוד הדורש ומבקש הפלמין של אמת, מר ז. שזר, שלום רב!

זיסער ברודער, האלט זיך! לאו דייך גיט אפ! (אחי המתוק, אחו עצמך היטב! אל תעזב עצמך ואל תרפה!). חזק ונתחזק, ואל נהיה כפיל הגדול וכגמל, אפלו כשמושכהו בחטמו העכפר, לא יבעט בו; וכל זה מחמת שטות, שאינו יודע מכוו. אבל נפשי הפקחת והחזקה, אור-נא פגבור חלציך וחגר בעז מתניך, לעוף פנשר אל הצדיק האמת, שהוא בחינת משה-משיח, המרפא כל חלי ואיש מכאובות, עור ופסח, צרוע ונגוע; מוציא נפשות משאול תחתיות, מהפך ירדות לעליות וזדונות לזכיות. אשרי למי שזוכה להתקרב בעודו בחיים חיותו לצדיק האמת, אשרי לו, אשרי חלקו! כי הבעל-דבר שם לבו על זה מאד עכשו לבלבל את העולם, כי ישראל הם עכשו קרובים אל הקץ מאד, ויש עכשו לישראל געגועים גדולים וכסופין גדולים להשם יתברך, אשר לא היתה פזאת בימי קדם, וכל אחד נכסף מאד להשם יתברך, על-פני הערים הבעל-דבר והכנים מחלקת בין הצדיקים, והקים בעולם מפרסמים הרבה של שקר, עד שאין אחד יודע היכן האמת, על-פני צריכין מאד להרבות בתפלה ותחנונים מאד לזכות להתקרב להצדיק האמת.

אמת ושקר, הם בחינת מלך ועבד. דע שיש שני מיני פלמין: באחד דר מלך ובשני דר עבד, ושניהם דומים זה לזה לגמרי וקשה מאד להבחין ביניהם. פי יש כמה נפשות, שמתקשרין עד שנעשה מהם בית ופלמין, כי מתקשרין אחד באחד ואחד באחד עד שנעשה מהם יסוד, ואחר-כך נעשה אהל, עד שנבנה מהם בית ומדור, ששם דר

אמת; ומי שרוצה למצא אמת, ומצא בבית ופלטין זה של אלו הנפשות שמהם נעשה מדור לאמת. ויש בנגד זה, שמתקשרין כמה נפשות ונעשה מהם בית, ששם דירת השקר, שהוא פחינת עבד. והנה בין שני הכתים הנ"ל אפשר למעות, הינו בין האמת והשקר, כי השקר מדמה עצמו להאמת, כי גם שם יש קשר מנפשות רבים, עד שקשה מאד להבחין בין האמת והשקר, ואפשר לאדם למעות ואינו יודע היכן האמת ולהיכן יקרב עצמו.

ק"ח.

מחמד עיני, מר ז. שזר, המתאבק ומתיגע לרפוש החיים טובים של הצדיק, המעורר מהשנה את כל בני-אדם, שמשנים את ימיהם על-ידי מעשיות משנים קדמוניות, שכל שבועים פנים של תורה נמשכים משם. אשרי חלקו שזכה לזה! שלום ותיים טובים.

יש צדיק אמת, שזוכה לחיות תיים טובים שאין בהם שום חסרון; והוא דיקא נראה בחרש, מחמת שאינו שומע כלל שום קול של זה העולם, כי כל הקולות של זה העולם בלם הם רק מן חסרונות, כי כל אחד ואחד צועק על חסרונו; ואפלו כל השמחות שבעולם הוא רק מחמת החסרון, שהיה חסר לו ונתמלא לו. ועל-כן הוא נקרא חרש, כי אצלו אינו עולה זה העולם כלל, שישמע החסרון שלהם. ותיים טובים שלו הם לחם ומים, אבל בהלחם ומים שלו יכולים להרגיש כל הטעמים וכל הריחות וכל המראות שבעולם וכל מיני ענג שבעולם, עד שיחיו על-ידם תיים טובים באמת, בלי שום חסרון!

יֵשׁ גַּן בְּזֶה שְׁגָדְלִים בּוֹ פְרוֹת וְגִדּוּלִים נִפְלְאִים, שְׂיֵשׁ בָּהֶם כָּל הַטְּעָמִים
 וְכָל הַרְיחוֹת וְכָל הַמְּרָאוֹת שֶׁבַּעֲוֹלָם. וְהָיָה כָּל הָעוֹלָם יְכוּלִים לַחְיֹת
 חַיִּים טוֹבִים אֲמִתִּיִּים עַל־יְדֵי זֶה הַגֶּן. וְעַל הַגֶּן הַזֶּה יֵשׁ גִּנְנִי, שְׁקוֹרֵין
 'אֲגָרָאדְנִיק', הַיְנוּ, צְדִיק קְדוֹשׁ וְעֲלִיוֹן בְּזֶה, שֶׁהוּא מְמַנֶּה עָלָיו וּמְשַׁתְּדֵל
 תְּמִיד בְּכָל תְּקוּנֵי הַגֶּן. וְלַפְעָמִים, בְּעוֹן הַדּוֹר, נֶאֱכָד הַגִּנְנִי, הַיְנוּ שֶׁנַּעֲלָם
 וְנִתְכַּסֶּה אֹרֹז שֶׁל זֶה הַצְּדִיק, וְאִין הָעוֹלָם זוֹכִין לִידַע מִמֶּנּוּ שֶׁהוּא זֶה
 הַגִּנְנִי, שֶׁעַל־יְדוֹ הָיוּ יְכוּלִים כָּלֵם לַחְיֹת חַיִּים טוֹבִים אֲמִתִּיִּים עַל־יְדֵי
 הַגֶּן. וְהַגִּנְנִי הַזֶּה, אֶפְ-עַל־פִּי שֶׁהוֹלֵךְ וְאוֹמֵר שֶׁהוּא הַגִּנְנִי, אֲבָל הָעוֹלָם
 מַחְזִיקִים אוֹתוֹ לְמִשְׁנָע, חֵם וְשִׁלּוּם, וְזוֹרְקִין אַחֲרָיו אֲבָנִים וּמְגַרְשִׁין אוֹתוֹ,
 וּמְמִילָא אֵינּוּ יְכוּל לְהַשְׁתַּדֵּל בְּתְקוּנֵי הַגֶּן, וְעַל־יְדֵי־זֶה כָּל מִה שְׂיֵשׁ בְּאוֹתוֹ
 הַגֶּן בְּוֹדָאֵי מְכַרַח לְהִיּוֹת כְּלָה וְנִפְסָק, מֵאַחַר שְׂאִין שֵׁם הַמְּמַנֶּה הַיְנוּ
 הַגִּנְנִי. וְהֵנָּה אֶפְ-עַל־פִּי שֶׁבּוֹדָאֵי יֵשׁ צְדִיקִים מְפֻלְגִים כְּאֵלוֹ, שְׂיֵשׁ לָהֶם
 עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל וְאוֹצְרוֹת גְּדוֹלִים בְּרוּחַנִיּוֹת, שֶׁהֵם מִתְּפָאֲרִים גַּם־כֵּן שֶׁהֵם
 חַיִּים טוֹבִים, אֶפְ-עַל־פִּי־כֵן יְכוּלִים הַקְּלָקוּלִים מְפֻגְמֵי הָעוֹלָם לְקַלְקֵל
 גַּם אֲצֵלָם הַטַּעַם וְהַרִיחַ וּשְׂאֵר דְּבָרִים הַנּוֹכְרִים לְעִיל, וּמְכַל־שְׁכֵן שְׂאִין
 לָהֶם כֹּחַ לְתַקֵּן הָעוֹלָם וּלְהַחְזִיר לָהֶם הַחַיִּים טוֹבִים שֶׁהָיוּ יְכוּלִים לַחְיֹת
 עַל־יְדֵי הַגֶּן הַקְּדוֹשׁ הַנִּ"ל, וְעַל־כֵּן כְּשֶׁנִּתְקַלְקַל גַּם אֲצֵלָם הַחַיִּים טוֹבִים
 שְׁלָהֶם, אִזּוּ כָּל תְּקוּנָם, שֶׁעַל־יְדֵי הַצְּדִיק הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה שֶׁהוּא בְּחִינַת
 חֵרֶשׁ, שֶׁהוּא חֵי חַיִּים טוֹבִים שְׂאִין בָּהֶם שׁוּם חֶסֶד כְּלָל, וְהוּא נוֹתֵן
 לָהֶם לְטַעַם מִהֶלְחָם וּמִים שְׁלוֹ וּמְרַגִּישִׁין בָּהֶם כָּל הַטְּעָמִים וְכוּ', וְגַם
 עַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן מִה שֶׁנִּתְקַלְקַל אֲצֵלָם. וְהַצְּדִיק הַזֶּה יְכוּל לְתַקֵּן גַּם
 הַחַיִּים טוֹבִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וְהוּא מוֹדִיעַ, שֶׁעַקֵּר קְלָקוּל הַחַיִּים טוֹבִים
 שְׁלָהֶם כֹּא לָהֶם מִהַמְדוּת הַרְעוֹת שֶׁהַכֹּהֲנִים הַבַּעַל־דְּבָר בָּהֶם, דְּהַיְנוּ
 עַל־יְדֵי שְׂאִין בָּהֶם אֲמִת, וּמִטּוֹן דִּין, וְנוֹשְׂאִין פָּנִים וְלוֹקְחִין שַׁחַד,

על-ידי-זה נתקלקל אצלם המראה, ועל-ידי נבול פה נתקלקל אצלם הטעם, שכל הטעמים הם טעם נבלה, ועל-ידי נאוף ממש, חם ושלום, נתקלקל אצלם הריח, ומזהיר אותם מאוד לטהר עצמם מאלו העברות, ואז לא די שנתתקן אצלם הטעם והמראה והריח - אף גם שזוכין על-ידי-זה למצא הגנני שנאבד, ואז הצדיקים הנ"ל הם מודים על האמת, ומודיעים להעולם, שכל התקון של הצדיקים הנ"ל בעצמם וכן התקון של כל העולם תלוי רק בהצדיק החרש.

קי"ט.

לאהובי, המשליך ומגלגל עצמו ברפש וטיט בשביל נקדת האמת, מר ז. שזר, ה' עמך, לא יעזבך ולא יטשך, אל תירא ואל תחת!

עלינו לשבח ולומר הלל שלם והלל הגדול, שדיקא עכשו, בימינו אלה, יש לנו רבי ומנהיג אמת קדוש ונורא מאוד מאוד, שהוא הרפואה לכל מפותינו, יהיה אידך שיהיה, ועל-ידו יש כבר תקנה לאחריתנו, אפלו להגרוע שבגרועים וכו'; כי כל מה ששהחולה גדול ביותר, צריך רופא גדול ביותר. ואלמלא זכו העולם על-כל-פנים גם עכשו להנות מאורו, כבר היה העולם בא לידי תקונו בשלמות.

השם יתברך שולח אחרינו וקורא אותנו בכל עת ומרמז לנו רמזים להתקרב אליו יתברך, וצריך להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה, להבין רמזותיו יתברך. ולפעמים נתעורר האדם מאוד בהתעוררות גדול להתדיבק ולהתקשר להצדיק, שבו תלוי כל קדשת יהדותו, רק שהבעל-דבר מתגרה מאוד בזה, עד שגורם שנתרחק ונתגרש האדם מקדשת יהדותו למקום מדבר שממה, מקום מספן מאוד, ואורב עליו

לתפסו במצודתו; ואז יכול לעשות דבר מבהל ומה שגראה באמת לשגעון, ואין שום שכל אדם שישפם לזה, איך שיוכל להשיג דבר זה, אך אף-על-פי-כן, מחמת ההתעוררות אמתו שלו, ה' מצליח בידו וזוכה לעבר על כל הגדרים והמניעות ולשבר את כלם, עד שזוכה לגמר הדבר בשלמות.

החכמה הגדולה שבכל החכמות – לבלי להיות חכם כלל, רק להיות תם וישר בפשיטות. אפלו מי שיש לו מח גדול באמת, צריך להשליך כל החכמות ולעסוק בעבודתו יתברך בפשיטות ובתמימות; וצריך אפלו להתנהג ולעשות דברים הנראים כשגעון כדי לעשות רצונו יתברך, כי צריכין להתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת ה' ומצוותיו; ולא דוקא בשביל מצוה ממש, אלא כל דבר שיש בו רצון השם יתברך נקרא מצוה, וצריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות איזה רצון ונחת להשם יתברך. וכשאהבתו חזקה כל-כך להשם יתברך, אז הוא בחינת בן יקיר וחביב מאד להשם יתברך; כי יש בחינת בן, שהוא מחפש בגנוי דמלפא כמו בן, ויש בחינת עבד, שאין לו רק לעשות עבודתו שנתנו לו, ואסור לו לשאל שום טעם וחקירה על עבודתו. אבל יש בן, שהוא אוהב כל-כך את אביו, עד שמחמת האהבה הוא עושה מעשה עבד מה שעבד פשוט צריך לעשות, והולך וקופץ בתוך הסוללות הגדולה, בתוך קשרי המלחמה, ומגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות נחת-רוח לאביו, מה שאפלו עבד פשוט לא היה עושה עבודות כאלו; ואז כשאביו רואה אהבתו החזקה כל-כך עד שמשליך עצמו לעבודת גמור בשביל אהבתו, אזי הוא מגלה לו גם מה שאין נמסר אפלו לבן, כי יש מקומות שגם הבן אסור לבגס לשם, הינו, שיש השגות שגם הבן אינו משיג אותם; אבל על-ידי שהבן

מסלק כל חכמתו ומשליך עצמו לעבודות, בנזכר לעיל, על-ידי-זה אביו מרחם עליו ומגלה לו מה שאין נמסר אפלו לבן, ומניחו לחפש בגנויאל דמלפא הגנוזים וצפונים ביותר, עד שזוכה שנתגלה לו בחינת 'צדיק ורע לו, רשע וטוב לו', וזוכה להעלות המשפט שנפל עד התהום ולתקנו, כי זוכה להשיג 'צדיק ורע לו רשע וטוב לו', שזה נראה בעויות המשפט, ועכשו בשזוכה להשיג ולהבין זאת, זה בחינת תקון המשפט. על-ידי רבי אמת, עם תלמידים, געשין ונתתקנין כל הפחינות הנזכרות לעיל.

בשארדם הולך אחר שכלו וחקמתו, ויכל לפל בטעותים ומכשולות רבים ולבוא לידי רעות גדולות, חס ושלום, באשר כבר רבים נכשלו ונפלו מאד על-ידי חכמתם הרעה, וחסאו והחטאו את הרבים, רחמנא לצלן, כי עקר היתהדות הוא לילך בתמימות ובכשיטות, בלי שום חכמות, ולבלי להשגיח כלל על כבוד עצמו, רק אם יש בזה כבוד השם יתברך יעשה, ואם לאו לאו, אז בודאי לא יכשל לעולם. כל עקר תקון העולם תלוי בזה, שיתבטלו מן העולם כל דרכי החכמות הרעות והמשבשות, שמהם נמשכין גם-כן כל מיני כפירות ואפיקורסות, ולהתקשר באמת אל הצדיק האמת, שיכול לתקן הכל, אפלו בכל המקומות ובכל הענינים העוברים עלינו.

אסור ליאש עצמו – רק לחפש אחר הקדשה בכל עת. ואפלו אם נדמה לו, שכפי מה שיודע בנפשו נגעי לבבו ומכאוביו, רחוק מאד שישגיג את הקדשה, אף-על-פי-כן הוא יעשה את שלו ויחפש אחריה בכל כחו. ואפלו אם נדמה לו, שגם אחר החפוש זה כמה וכמה שנים ולא מצא עדיו, ולא השיג עדיו שום מדרגת הקדשה כלל,

אב"י הנחל חלק א'

וְאִף־עַל־פִּי־כֵן יִחַפֵּשׂ עוֹד וְעוֹד, עַד שָׁאֵם הָאָדָם חֶזֶק בְּזֶה בְּאֵמֶת כָּל יְמֵי חַיָּיו – הַשֵּׁם יִתְפַּרֵּד מְרַחֵם עָלָיו וּמְסִיעַ וְעוֹזֵר לוֹ, לְמַעַלְהָ מִדְּרָךְ הַטָּבֵעַ וְשִׁכַל אָנוּשֵׁי לְגַמְרֵי, עַד שְׁזוֹכָה לְעֵבֶר עַל הַכֹּל בְּשָׁלוֹם, וְלִגְמוֹר הַדְּבָר, לְהוֹצִיא הַקְּדוּשָׁה מִהַקְּלָפוֹת.

המעתיק

קב.

לִיקִירֵי וְחִבֵּיבֵי כְּאִישׁוֹן עֵינַי, הַחֹשֶׁק וְחוֹתֵר לְאַחֵז עֲצָמוֹ בְּנִקְדַת הָאֵמֶת,
מֵר ז. שׁוֹר, קוֹל רְנָה וְיִשׁוּעָה בְּאַהֲלֵי לְבוֹ, תּוֹרַת ה' רֹמְמָה, תּוֹרַת ה'
עוֹשֶׂה חִילִים מְלַמְדֵי אֱמוּנָה!

מַעַן דַּאֲרַף זִיד וְיִיעַר יֶאֱגִין, מַעַן זֶאל נֶאֱדָ קַעֲנִין עֲפִים חֵאֲפִין! (יש להודוהו
מֵאֵד, כְּדֵי שְׁנַסְפִּיק עֲדִין לַחֲטָף מִשְׁהוּ).

יְמֵי הַחֲלִיפוֹת הוֹלְכִים וּבָאִים, וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מִתְקַרְבִּים לְיוֹם הַמּוֹתָה,
וּבְהִכְרַח לִילָךְ בְּדֶרֶךְ הַזֶּה בְּלֵי סֶפֶק, אִם קְרוֹב וְאִם רְחוֹק, אֲבָל
עַל־כָּל־פָּנִים הַכֹּל יַעֲבֵר כְּצֵל עוֹבֵר. וְצָרִיכִין עַל־כָּל־פָּנִים מַעֲתָה לְהִתְחִיל
לְחוּם וּלְרַחֵם עַל עֲצָמָנוּ בְּרַחֲמָנוֹת אֱמֶתֵי, לְהִכִּין צְעָדֵינוּ לְעוֹלָם הַבָּא
וּלְהִכִּין צִידָה לְדֶרֶךְ רְחוֹק כָּל־כֶּךָ – וְאַנְחָנוּ מְלֵא חֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים
גְּדוֹלִים וְתַאֲוֹת רְעוֹת וְקַלְקוּלִים הַרְבֵּה, בְּלֵי שְׁעוֹר וְעָרָךְ וּמִסְפָּר, וְאַנְחָנוּ
רְחוּקִים מִהַתְּכַלִּית מְאֹד מְאֹד, וְעֲדִין לֹא יֵצְאָנוּ מִהַחֵל אֶל הַקְּדוּשָׁה אֲפֵלוּ
כְּמֵלֵא הַחוּט, וְצָרִיכִין לְמַהֵר לְהַפְּלִט עַל נַפְשָׁנוּ מִפַּח יוֹקֵשִׁים. וּבְכֵן
נִתְחַזַּק וְנִתְאַזָּר בְּזִרְיוֹת גְּדוֹל לְבָרַח וּלְגוּם אֶל הַצְּדִיק, שְׁבוּ תְלוּי שְׁלָמוֹת
תִּקּוֹן נַפְשָׁנוּ וְכָל תִּקּוֹת יִשְׂרָאֵל, הַמְּאִיר בְּנוֹ הָאָרֶת הַרְצוֹן בְּתַקְוָה גְּדוֹל

כִּלְפָּד, עַד שְׂיֵאִיר לְעוֹלָם וְלֹא יִפְסַק בְּכָל מִינֵי חֲשָׁד שְׁעוֹבְרִים עַל כָּל אָדָם כְּפִי מַה שֶּׁהוּא, שְׁעַל־יְדִיָּזָה מַעֲלָה מִבְּחִינַת שְׂמֵד לְרִצּוֹן.

עֲקָר עֲבוֹדַת הַצַּדִּיק – לְבָרֵר וּלְהַעֲלוֹת הַטּוֹב מֵעֵמֶק הָרָע, וְהוּא מַעֲלָה אֲפֵלו הַנִּפְשוֹת הַנְּפֹלוֹת מְאֹד, עַל־יְדֵי שְׂמוּצָא לָהֶם זְכוּת; אֲפֵלו לְרַשְׁעִים גְּמוּרִים הַגְּרוּעִים בְּיוֹתֵר, כָּל זְמַן שֵׁשׁ יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עָלָיו, מַחֲפֵשׁ וּמִבְקֵשׁ וּמוּצָא אִיזָה זְכוּת כִּלְפָּד־שֶׁהוּא, וְעַל־יְדִיָּזָה מַעֲלָה אוֹתָם גַּם מֵעֵמֶק הָרָע, וְנִתְבָּרַר הַטּוֹב וְנִדְחָה הָרָע וְנִתְכַּפַּל לְגַמְרֵי. וְזֶה בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת מְשִׁיחַ (שְׂיִקְבִּיץ כָּל הַנְּדָחִים מֵאַרְבַּע כְּנַפּוֹת הָאָרֶץ). כְּשֵׁאֵם נוֹפֵל לְמָקוֹם שְׁנוּפֵל, אֲפֵלו אִם נוֹפֵל לְדַרְכִּים מְגֻנָּים מְאֹד, שֶׁהֵם בְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְּפִים, וְאֲפֵלו מִי שְׁנוּפֵל, חֵם וְשָׁלוֹם, לְסַפְּקוֹת וְהַרְהוּרִים וּמְהַרְהֵר אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אַף־עַל־פִּי־כֵן אֵין שׁוֹם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כְּלָל; אַף־עַל־פִּי שְׁנִדְמָה לוֹ, שְׁבִמְקוֹמוֹ אֵין גְּמִצָּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּלָל, חֵם וְשָׁלוֹם, מִחֲמַת שְׁנִפֵּל לְמְקוֹמוֹת מְטַנְּפִים כְּאֵלו, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, אַף־עַל־פִּי־כֵן יַחֲזֵק וְיִתְאַמֵּץ וְיִתְגַּבֵּר מְאֹד לְדַרְשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ אַחַר כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וּכְשִׁשׁוּאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמִבְקֵשׁ אַחַר כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמִצְטַעֵר וּמִתְגַּעְגַּע וְצוֹעֵק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְנִכְסֵף לְחֹזֵר אֵלָיו, אַף־עַל־פִּי שְׂאִינֵנו יוֹדַע שׁוֹם דְּרֹךְ וְנִתִּיב וְעֵצָה וְתַחֲבֹלָה אֵיךְ אֲפָשֵׁר לְעֲלוֹת וּלְחֹזֵר מִמְּקוֹמוֹת כְּאֵלו הָרַחוּקִים מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כִּלְפָּד, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן עַל־יְדֵי הַבְּקִשָּׁה וְהַחֲפוּשׁ בְּעֵצְמוֹ, שְׁמַחֲפֵשׁ וּמִבְקֵשׁ אֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, עַל־יְדִיָּזָה בְּעֵצְמוֹ עוֹלָה בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה, בְּבְחִינַת 'יְרִידָה – תַּכְלִית הָעֲלִיָּה', וְזֶהוּ בְּעֵצְמוֹ תְּשׁוּבָתוֹ וְתַקּוּנוֹ, כִּי עַל־יְדֵי הַיְרִידָה שְׂיֵשׁ לוֹ, עַל־יְדִיָּזָה הוּא מַחֲפֵשׁ וּמִבְקֵשׁ אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, וְעַל־יְדִיָּזָה כְּשִׁזּוֹכָה לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ הַיָּטִב, אִזּוֹ זוֹכָה לְעֲלוֹת בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה, לְבְּחִינַת 'אֵיךְ', שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ הַכֹּל, וּמִמְשִׁיךְ מִשֵּׁם חַיּוֹת חֲדָשׁ.

קבא.

שְׁלוֹם לִידִיד לְבִי, הַנִּכְסֵף וְכַמָּה לַחֲזוֹת בְּמַחֲזוֹת הַצְחָצְחוֹת הַצְפוֹנוֹת,
מֵר. ז. שׁוֹר – חֹזֵק וְחֹזֵק מְאֹד, כִּי אֲשֶׁרִיד שְׁזִכִּית לָנֶע בְּנִפְלְאוֹת נוֹרְאוֹת
בְּאַלְהָ!

בְּיָמֵינוּ אֵלֶּה שׁוֹרֵד בָּא בְּגִבּוֹלָנוּ, וְהוּא רֹאשׁ לְכָל צוֹרְרֵינוּ. שָׁם
מְצוֹר-בְּרֹזֶל עָלֵינוּ, טוֹמֵן מוֹקְשִׁים בְּדַרְכֵנוּ, עֵינָיו לוֹמֵשׁ וְשָׁנִיו
חוֹרֵק עָלֵינוּ, לְהַתְּגוֹלֵל וְלְהַתְּנַפֵּל עָלֵינוּ, לְכַלּוֹתֵנוּ וְלְהַשְׁמִידֵנוּ מִיְהוּדוֹתֵנוּ;
וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מֵתְחַדֵּשׁ וּמֵתְגַבֵּר עָלֵינוּ, כּוֹס תְּרַעֲלֵנוּ לְהַשְׁקוֹתֵנוּ, וְאִין
בִּיכָלֵת לְעַמּוֹד בְּלָל בְּנִגְדוֹ. לָכֵן הִפְלִיא ה' לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ, וְהַקְדִּים רְפוּאָה
לְמַכּוֹתֵינוּ וְהוֹרִיד לָנוּ הַצְדִּיק הָאֱמֵת, בְּחִיר מִבְּחִירֵי צְדִיקֵיָא, נִחַל נֹזְבַע
מִ'קוֹר ח' כְּמָה, לְהַשְׁקוֹת כָּל הָאָרֶץ חֲכָמָה וְדַעָה אֶת ה', בְּעֲצוֹתָיו וְתַקּוּנָיו
הָעֲמֻקּוֹת; לְטַהֵר טְמֵאִים, לְהַרְחִיץ צוֹאִים, לְזַכּוֹת אֲשָׁמִים, לְפַדּוֹת מִכְּבֹד
עוֹנִים, לְכַפֵּר זְדוּנִים, לְקַבֵּץ נִדְחִים, לְהוֹצִיא מִמִּסְגַּר אֲסוּרִים, לְתַת חֶפֶשׁ
לְשִׁבּוּיִים.

המעתיק

קבב.

נְאֻמֵּן לְבִי, מֵר. ז. שׁוֹר, הַחֲכָם וּמְבִין הָאֱמֵת, כִּי הוּא הָעֶבֶד הַרוֹכֵב עַל
הַפּוֹס וּמִי הוּא הַשֵּׁר הַמוֹשֵׁל הָאֱמֵתִי. עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת יְחֻדֵּשׁ עָלָיו שְׁנָה
טוֹבָה וּמְאִירָה, שְׁיֵאִירוּ שְׁעָרֵי לְבוֹ בְּאוֹר הַדַּעַת שֶׁל הַצְדִּיק, רוּעָה
יִשְׂרָאֵל הָאֱמֵתִי, לְחַיִּים טוֹבִים, חַיִּים אֲרָכִים, אֱמֵתִיִּים, דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים,
אָמֵן וְאָמֵן.

בְּשִׁמְנֵיֶהָ הַשְּׁנָה לְהִיּוֹת נִגְמַרְת וְנִפְסַקְת, הִיָּנוּ בַּחֲדָשׁ הָאֲחֵרוֹן שֶׁל
הַשְּׁנָה הוּא חֲדָשׁ אֵלּוּל, שָׂאזְזוּ הֵם יָמֵי רְצוֹן וְכִסּוּפִים דְּקַדְשָׁהּ,

בַּוְדַאי צָרִיךְ לְהִתְעוֹרֵר אִזּוּ בְּיוֹתֵר בְּכַסּוּפֵינּוּ גְדוּלִים לְהִשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, וּלְהַכִּיֵּן עֲצָמוֹ לְקַבֵּל הַפְּרִיָּאָה הַחֲדָשָׁה שֶׁל שָׁנָה הַבָּאָה, וּלְהַזְכִּיר אֶת עֲצָמוֹ שֶׁהוּלֵךְ רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה הַקְּדוּשָׁה, יוֹם קְדוּשָׁה כְּזוֹה, שֶׁבֵּא מִמְּקוֹם שֶׁבֵּא מִשָּׁם, בְּחִידוֹת וְשִׁירִים גְּפִלָּאִים מְאֹד. בְּכֵן צָרִיךְ הָאָדָם לְשַׁתַּף עֲצָמוֹ גַּם-כֵּן לָזֶה וּלְהִתְפַּלֵּל אִזּוּ בְּחֶשֶׁק וְהִתְלַהֲבוֹת חֲדָשׁ, וּלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ זְכוּת וְכַח הָאִישׁ-הַסֹּדֶר-הָאֵמֶת, הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד, שֶׁעַל-יָדוֹ עָקַר קִיּוֹם הָעוֹלָם וְהַפְּרִיָּאָה כְּלָה שֶׁנִּבְרָא אִזּוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "זֶה הַיּוֹם תַּחֲלֵת מַעֲשֵׂיךְ".

המעתיק

קכג.

ב"ה

לְכַבּוֹד נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל, מִחֲמַד לְבִי, מֵר. ש. ז. שׁוֹר, הַמְשִׁתַּקֵּק וּמִתְגַּעְגַּע בְּכָל יָב אַחַר ה'בְּעֵמְלִיר' הַנּוֹרָא בְּעַל כְּתִפִּים רְחִיבִים, הַנּוֹשֵׂא אוֹתָנוּ מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁנִּפְלְגוּ בָּהֶם – לְבַחֲיַנֵּת לְמַעֲלָה מִן הַמְּקוֹם. בְּרַכָּה וְחַיִּים וְשָׁלוֹם.

הַצְּדִיק הָאֵמֶת, הַגְּדוֹל בְּמַעֲלָה עֲלִיוֹנָה, מְפַלְגֵת וְגַבּוּהָהּ מְאֹד מְאֹד בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה שֶׁאִין מַעֲלָה אַחֲרָיו, יְכוּל לְהוֹרִיד אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד מְאֹד, לְהַגְבִּיחַ אֶפְלוֹ הֶרְחוּקִים בְּתַכְלִית הֶרְחוּק, הַמְּנַחִים בְּשִׁפְלַת הַמְּדֻרְגָה הַתַּחְתּוֹנָה בְּיוֹתֵר, עַד שֶׁיִּרְדוּ לְבַחֲיַנֵּת עֶפְר מִמֶּשׁ; וְזֶהוּ עָקַר שְׁלֵמוֹת מַעֲלָתוֹ הַגְּבוּהָהּ, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְעֵלוֹת לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה כִּי אִם בְּשִׁיכוּלִים לִירֵד לְמַטָּה לְמַטָּה, לְהַעֲלוֹת וּלְקַבֵּץ גַּם כָּל הַגְּדוּחִים וְהֶרְחוּקִים לְגַמְרֵי בְּיוֹתֵר וּלְקַשֵּׁר גַּם אוֹתָם לְהִשָּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּשְׁלֵמוֹת.

אב"י הנחל חלק א'

וְדַע, כִּי כָּל עֵקֶר גְּאֻלַּת נַפְשֵׁנוּ וְגְאֻלַּת כְּלָלֵינוּ כָּלֵל נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל
תְּלוּיָהּ אִךְ וְרַק בְּזָה, שְׂיִתְגַּלְגַּל וַיִּזְרַח אֹר הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּכָל
הָאָרֶץ, וּלְהָרִים אֶת דָּגְל הַצַּדִּיק בְּעוֹלָם, עַד שְׂיִתְוַדַּע לְכָל הָעוֹלָם,
שֶׁבְהִתְקַרְבוֹת אֶל הַצַּדִּיק־הָאֵמֶת בְּאֵמֶת, מְאִירִים כָּל הָאוֹרוֹת הַנִּפְלְאוֹת
אֲשֶׁר עֲתִידִים לְהָאִיר עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ.

המעתיק

קבר.

מִחְמַד עֵינֵי, הַחֹשֶׁק וְלוֹהֵב וְלוֹהֵט לְהִלְהִיב אֶת לְבוֹ וְאֶת לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל
הַמְּנַהֵג הָאֵמֶת, פְּלֵא חֲדָשׁ נוֹרָא מְאֹד, רֵם וְעֲלִיּוֹן עַל כָּל פְּלָאוֹת הַבוֹרָא,
הַשׁוֹפֵךְ עֲלֵינוּ מִיְמֵי חֲכָמָתוֹ וְרַפּוּאוֹתָיו הַחֲדָשִׁים פְּלֵאֵי פְּלָאוֹת, כְּדֵי לְמַהֲרָנוּ
מִטְּמֵאֹת וְזִהְמַת שְׁנֵי קַלְפּוֹת הַחֲזוֹקוֹת וְהַמְרוֹת שֶׁל אֶפִּיקוֹרְסוֹת וְאַמּוֹנוֹת כּוֹבֵיזוֹת
שֶׁל שְׂטוֹת וְטָעוֹת וְהַבֵּל וְשֶׁקֶר גָּמוּר וְעַבּוּדָה זָרָה, שְׂמֵת־גְּבֵרִים בְּהַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל
וְעֲצוּם מְאֹד, הַמְּחַבְּלִים מִשְׁחִיתִים וּמְחַרְיָבִים הָעוֹלָם. ה' יִצִּיל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מֵהֶם
וּמִטְּמֵאָתָם, וַיִּקְרָם "אִזְ אֶהְפֹּךְ אֶל כָּל הָעַמִּים שֶׁפָּה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלֵם בְּשֵׁם ה'".

המעתיק

קבה.

בְּיָמֵינוּ בָּא שׁוֹרֵד בְּגִבּוֹלָנוּ, וְהוּא רֹאשׁ לְכָל צוֹרְרֵינוּ. שֵׁם מְצוֹר־בְּרוֹז
עֲלֵינוּ, טָמֵן מוֹקְשִׁים בְּדַרְכֵּנוּ, פָּרֵשׁ רִשְׁתוֹת לְרַגְלֵינוּ, עֵינָיו לְמַשׁ
וְשֵׁנָיו חָרַק עֲלֵינוּ, לְהַתְּגוֹלֵל וְלְהַתְּנַפֵּל עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתָנוּ וְלְהַשְׁמִידָנוּ
מִיְהוּדוּתָנוּ; וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מִתְּחִדָּשׁ וּמִתְּגַבֵּר עֲלֵינוּ, כּוֹס תְּרַעְלָיו
לְהַשְׁקוֹתָנוּ, וְאִין בִּיכְלֵת כָּלֵל לְעַמּוֹד כְּנַגְדּוֹ. לְכֵן הַפְּלִיא ה' לַעֲשׂוֹת
וְהַקְּדִים רְפוּאָה לְמַפָּה, וְהוֹרִיד לָנוּ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא הַרְבֵּי וְהַמְּנַהֵג

היחידים שְׁבֹדוֹרְנוּ וְשָׁל כָּל הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים, הָרֹאשׁ וּמִבְּחַר מִכָּל בְּחִירֵי צְדִיקָיָא, לְהַשְׁקוֹת כָּל הָאָרֶץ חֲכָמָה וְדַעָה אֶת ה' בְּנִהְרֵי וְנַחֲלֵי חֲכָמָתוֹ וְתַקְוִינוּ וְעֲצוֹתָיו הַעֲמֻקּוֹת וְהַתְּמִימוֹת; לְטַהַר טְמָאִים, לְהַרְחִיץ צוּאִים, לְהַלְבִּין בְּתָמִים, לְזַכּוֹת אֲשָׁמִים, לְכַפֵּר זְדוּנִים, לְקַרֵּב רְחוּקִים, לְקַבֵּץ נִדְחִים וְאוֹבְדִים, לְהוֹצִיא מִמִּסְגַּר אֲסוּרִים, לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפָלִים, לְשַׁמַּח לֵב גִּדְפָאִים וְגִדְרוּם.

אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְהַנְצִל מִן הַטּוֹעִים וְהַתּוֹעִים בְּחֻשָּׁד וְאַפְלָה לְבַל יִרְאוּ וַיִּבְיטוּ בְּאוֹר הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַצְּדִיקִים שְׁבִבְלֵי הַדּוֹרוֹת, וְהוּא יִגְמַר בְּשִׁלְמוֹת כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁהִתְחִילוּ הַצְּדִיקִים שְׁבִבְלֵי הַדּוֹרוֹת לְתַקֵּן הָעוֹלָם; כִּי גַם הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים עֲדִין לֹא נִגְמְרוּ עֲנִין זֶה בְּשִׁלְמוֹת; וְרַק הוּא יִגְמַר כָּל הַתְּקוּנִים וְיִתְקַן כָּל הָעוֹלָם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת. וּבְגִדְל כַּחוֹ, יִשׁוּבוּ כָּל בָּאֵי עוֹלָם לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ, שִׁיקְיִמוּ כָּלֵם אֶת הַתּוֹרָה. וַיִּכְנִיעַ וַיִּכְבַּל כָּל הַמִּינּוֹת וְהָאִפִּיקוֹרְסוֹת, וַיִּמְשִׁיךְ אֱמוּנָה גְדוּלָה בְּעוֹלָם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וַיֵּאִיר בְּעוֹלָם הַתְּגִלּוֹת אֱלֹקוֹתוֹ בְּהַתְּגִלּוֹת גְּבֻלָּא מְאֹד, אֲשֶׁר עֲדִין לֹא נִשְׁמַע וְלֹא נִרְאָה כְּזוֹת מִיּוֹמֵת עוֹלָם.

יֵשׁ גִּפְשׁוֹת גְּפוּלוֹת מְאֹד מְאֹד, שֶׁנִּפְּלוּ כְּלִכְרָךְ כְּמוֹ שֶׁנִּפְּלוּ עַד אֵין קִין בְּחֶרֶפֶת עוֹנוֹתֵיהֶם, עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם בְּשׁוּם אִפְּן לָשׁוּב לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ, וְאֵי אֶפְשָׁר שְׁיִהְיֶה לָהֶם שׁוּם תְּקוּן בְּעוֹלָם, כִּי אִם עַל־יְדֵי נִשְׁמַת הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שִׁישׁ בְּכַחוֹ הַגְּדוֹל לְהוֹצִיא כָּל אֶחָד מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לָשֵׁם וְלְהַעֲלוֹתוֹ וּלְתַקְּנוֹ. וְאִזּוּ הַשְּׁמַחָה גְדוּלָה מְאֹד, כִּי אֵין שְׁמַחָה לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ כְּמוֹ בְּעַת שְׁמַחְזוּרֵין בְּתַשׁוּבָה אֶת הַרְחוּקִים מְאֹד, כִּי הִשָּׁם יִתְבַּרַךְ חֲפִץ חֶסֶד הוּא, וְצוּפָה לְרַשָּׁע וְחֲפִץ בְּהַצְּדָקוֹ; וְכֹל זְמַן שֶׁהָאָדָם

רחוק ממנו יתברך בעונותיו, צר לו מאד, כביכול, וחושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. ועל-כן, על-ידי שהצדיק מעלה ומתקן הרחוקים והנרחים, שנגדחו ונפלו בעמקי עמקי התהום-תחתיות, ומחזירים להשם יתברך, על-ידי-זה נגדלת השמחה מאד מאד; כמו שמחזירין להמלך את בנו שגרשו מעל פניו בעונותיו, ועל-ידי זה שנתרחק קלקל בכל פעם ביותר, מחמת שנפל בדעתו על-ידי שראה גדל רחוקו מהמלך, עד שפעה ונדמה בדעתו שהמלך הרחיקו לעולם, ולא היה מצפה שישוב עוד אל המלך, כמו שכתוב: "לא יאמין שוב מני חשך" (איוב טו, כב); ובאמת יש להמלך צער גדול בכל עת וזכר את בנו הרחוק בכל עת. וכשנמצא אחד שמרחם על המלך ועל בנו, והולך אל המקום המזהם שנפל לשם, ומרפזו לו רמזים ומתנהג עמו בחכמה נפלאה, פלא והפלא, עד שמכנים בו הרהורי תשובה ומחזירו אל המלך.

בשמתגבר תקף זהמת הנחש, חס ושלום, שהוא מקומות המטנפים, ונתרחק מאד מקדשת יהדותו והוא נע ונד ומטלטל, ודוחין אותו מקדשתו מדחי אל דחי, עד שרוצה להפילו לגמרי מנקדת יהדותו, חס ושלום – ואזי מתעורר קדשת נפש הישראלי, ואז דיקא אם הוא חזק ואמיץ ומתחיל לבקש ולדרש ולחפש ולחתור בכל עת ולהתגעגע ולכסף למצא אותו יתברך, אזי אף-על-פי שעדין עוברים ימים ושנים הרבה ואינו זוכה למצאו אותו יתברך ולהתקרב אליו, אף-על-פי-כן ידע ויאמין, כי בכל עת ועת, על-ידי כל בקשה ובקשה ועל-ידי כל דרישה ודרישה שדורש ומבקש ומחפש למצא כבוד קדשתו יתברך, ועל-ידי כל הבטה והבטה וגעגוע שפמיט ותולה עיניו לרחמיו יתברך, ועל-ידי כל תנועה ותנועה שפונה להקדשה, על-ידי כל זה

זוכה בכל פעם לשפר חומות ברזל ודלתות נחשת; אף-על-פי שאחר-כך מתגברין עליו בכל פעם יותר, רחמנא לצלן, אף-על-פי-כן אין יגיעו לריק, חס ושלום, ואין שום תנועה שפונה להקדשה נאבדת, חס ושלום, כי צריכין לעבר עליו עֵדן ועֵדנין הרבה, וכמה ימים ונהרות ותהומות ומימות מחלפים צריכין לעבר עליו, ובכמה מדברות, המלאים נחשים ועקרבים גדולים ונוראים, צריך לעבר בהם עד אשר זוכה לכנס לשערי הקדשה באמת. ואם הוא חזק וגבור בארי לבקש ולחפש יותר אף אם יעבר עליו מה – בודאי סוף-כל-סוף יזכה למצא אותו יתברך, עד שיזכה לעלות בתכלית העליה. וכל זה בכחו של הצדיק האמת, כי לולא כחו הגדול, לא היה לנו כח אפלו לחפש ולבקש כלל, וחס ושלום היו נמפיעין ח"ו ולא היה תקומה ח"ו להנופלים והרחוקים שנתרחקו מהקדשה כל-כך, ובפרט עכשו, שיש בני-אדם שנפלו לתהומות עד אין קץ וכו', ומהיכן היו מקבלין חיות וכח להתעורר עוד לבקש ולחפש כבודו יתברך ולשוב אליו יתברך, בודאי ח"ו היה אבד תקנתם חלילה; אך באמת עלידי כח הצדיק האמת, שזכה לבחינת 'איה', על-ידי-זה יש כח לכל הנופלים אפלו למקומות המטנפים וכו', שיחפשו איה וכו', עד שיעלו בתכלית העליה.

הצדיק האמת, הוא מטה כלפי חסד תמיד ומוציא טוב בכל אחד מישראל, כי יודע ללקט כל בחינות השערות-טובות שנמצא בכל אחד מישראל, ועל-ידי-זה הוא עוסק ברפואות כל אחד, ואפלו אם הוא חולה גדול מאד מאד בחלי הנפש, כי הוא מוצא בו גם-כן נקודות טובות, בחינת שערות, דהינו מה שמנתק עצמו מרע לטוב כשערה; וזאת השערה היא בחינת צנור וכלי, שהצדיק ממשיך על-ידו

אב"י הנחל חלק א'

גם עליו שכליות וצמצומים, עד שמכנים גם כן השגות אלקות, שזהו עקר גדלת הצדיק, בשיכול לרפאות גם החולה הגדול ביותר.

המעתיק והמסדר, המתפלל בכל יום לשלומו והצלחתו, ודבוק בנפשו היקרה והנעימה בכל עת תמיד, בכל לב ובכל נפש באמת, ודורש שלומו וטובתו ושלום הגלויים אליו. גם אקרא לשלום החבר היקר ה"ר יצחק געלבאד.

קבו.

לבי יקירי, החושב מחשבות ותחבולות ועצות איך להגדיל ולפרסם בעולם שם הצדיק הגדול האמתי, בחינת משה רבנו, המשפר ומכניע ומכלה ומבטל האמונות כוזבות, המחשיכים עיני העולם ומעלימים ומסתירים את הצדיק האמתי ומפרידים הרגלים מן הראש, הינו, שעושים פרוד בין כלל ישראל, שהם בחינת רגליו, ובין הצדיק, שהוא ראש בני ישראל, שעל ידי זה העולם מחסר אמונה, ועל ידי זה נתגברו החכמות היצוניות, ונתרבו ספרי מינות וכפירות, שמטילים שגאה ואיבה בין ישראל לאביהם שבשמים. ה' יאריך ימיו בטוב אמתי ובנעימות אמתי ונצחי.

קבו.

אשריך, אשר עשה ה' אתך גדולות ונוראות פאקה!

נעימת לבי וחיותי, שנשא אותו ה' והעלהו לשמי מרום, כדי לזפותו למעלה עליונה שאין מעלה אחריו, שיגדל ויקדש בכל העולמות את שם הצדיק, הרועה נאמן ורחמן האמתי, שמקבץ כל הנדחים והאבודים מכל המקומות שתעו לשם ומכניסם תחת פני

השכינה. אשריך שזכית לכה! ה' יאריך ימך, ויאר בלבך אורות הצחצחות העליונות הגנוזות, אורייתא דעתיקא סתימאה, אשר שלחו ה' אלקים להחיותנו בדורותינו אלה יותר מבחיינו, לגאלנו גאלת עולם שאין אחריה גלות.

מי שיש לו עצבות, יתן מתנה להצדיק תדיר. על ידי עצבות, אדם נחלש. מי שיש לו עצבות, מביא על עצמו יסורין, ועל ידי קלקול השמחה בא חלאים עליו. מי שאין לו עצבות והוא תמיד בשמחה, בודאי יתנשא. קרבת הצדיק משמח את הלב.

בשרואין שהעולם מעזין פניהם בנגד הצדיק, ידעו שבודאי מלחמות גדולות יתעוררו על מדינה זאת. בלילה שיש לך פחד בשעת שנה, אל תלך בדרך ביום.

בששוכחין את השם יתברך ואינם נשענים עליו, על ידי זה מתפחדים מהאמות. בשישראל באחדות, האמות מתפחדים מהם.

על ידי שאמה נוטל עצה מהצדיק, על ידי זה תזכה לתשועה. על ידי עצבות בא בזיון.

אשריך אשר עשה ה' אתך גדולות ונוראות כאלה! אשר נשאו ה' והעלה אותו לשמי מרום, בדי לזכותו לתכלית המעלה העליונה שאין למעלה הימנה, שינשא ויגדיל ויאדיר בקול רעש גדול בכל העולמות את שם הצדיק, המלך האמת, שיכבש כל העולם בלי מלחמה כלל, רק על ידי ים החכמה הנוראה שמגלה בקולמוס שלו, שעל ידי זה הוא מאיר וממשיך אלקותו ומלכותו יתברך לכל באי

אב"י הנחל חלק א'

עולם, וכלם - אמות העולם וכל האמות - יבואו ויתגירו, ויתגירו ויתגורו לה' בְּתַר מְלוּכָה, עד שגם כלם, שכל הרחוקים - אמות העולם וכל האמות - יבואו ויתגירו ויתגורו לה' בְּתַר מְלוּכָה, ויקבלו כלם על מלכותו עליהם לעבדו שכם אחד.

קבח.

שָׁנָה טוֹבָה וּרְפוּאָה וַיִּשׁוּעָה וְכָבוֹד נָשִׂיא יִשְׂרָאֵל, הַשּׁוֹכֵן בְּלִבִּי תָמִיד, הַנּוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ אֶל נְתִיבֵי הַחֲכָמָה שֶׁל הַחֲכָם הָאֱמֶת, אָב לְכָל הַחֲכָמִים יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, נַחַל נוֹבֵעַ, שֶׁמַּאִיר עֵינַי יִשְׂרָאֵל לְרֵאוֹת הַפְּתָחִים אִיךְ לְצֵאת מֵהַחֲשָׁד וּמִשְׁטָף מִימֵי הַמַּבּוּל שֶׁל כְּפִירוֹת וְאֱמוּנוֹת שֶׁל שְׂטוֹת וְטָעוֹת וְשׂוֹא וְשָׁקֵר, שֶׁמַּחְרִיבִין הָעוֹלָם. בְּעִבּוֹר זֶה בָּחַר בּוֹ ה' וְסַבֵּב סָבוֹת רַבּוֹת וּפְלָאוֹת גְּדוּלוֹת, עַד שֶׁנִּתְבַּסֵּם וְנִתְבַּסֵּם הַחֲבוּר וְהַיְחוּד הַקְּדוֹשׁ שְׁלֵגוֹ, אֲשֶׁר מִזֶּה נּוֹלַד לָנוּ יֶלֶד פְּלֵא הַנִּקְרָא 'אב"י הַנִּחְל', שֶׁהֵבֵל מֵתְּפִלָּאִים, מִשְׁתָּאִים וּמִשְׁתוֹמָמִים עָלָיו וּמְקַבְּלִין אוֹתוֹ בְּחֶבֶה וְחֲדוּה רַבָּה, כִּי הוּא מִשְׁקָה אֶת יִשְׂרָאֵל מִימֵי אֱמֶת, שֶׁמֶהֱם תִּצְמַח הַגְּאֻלָּה בְּקֶרֶב.

המעתיק

קבט.

שָׁנָה טוֹבָה וּרְפוּאָה וַיִּשׁוּעָה לְכָבוֹד נָשִׂיא יִשְׂרָאֵל, מַחְמַד עֵינַי, הַשּׁוֹכֵן בְּלִבִּי תָמִיד, מֵר ש. ז. שׁוֹר, הַנּוֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ אֶל נְתִיבֵי הַחֲכָמָה שֶׁל הַחֲכָם הָאֱמֶת, אָב לְכָל הַחֲכָמִים יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, נַחַל נוֹבֵעַ, אֲשֶׁר בְּחֲכָמְתוֹ הַנּוֹרָאָה מַאִיר עֵינַי יִשְׂרָאֵל לְצֵאת מֵהַחֲשָׁד וּמִשְׁטָף מִימֵי

אב"י הנחל חלק א'

המבול של כפירות וַאֲמוֹנוֹת שֶׁל שְׁמוֹת וְטַעוֹת וְשׂוֹא וְשָׁקֵר. בְּעִבּוֹר זֶה
בָּחַר בּוֹ ה' וְסַבֵּב סָבוֹת רַבּוֹת וּפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת, עַד שֶׁנִּתְבַּסֵּם וְנִתְבַּסֵּם
הַחֲבוּר וְהַיְחוּד הַקָּרוֹשׁ שֶׁלָּנוּ, אֲשֶׁר מִזֶּה נּוֹלַד לָנוּ יֶלֶד פְּלֵא הַנִּקְרָא 'אב"י'
הַנִּחַל, שֶׁהֵכֵל מִתְפַּלְאִים, מִשְׁתָּאִים וּמִשְׁתּוֹמָמִים עָלָיו וּמִקְבְּלֵי אֹתוֹ
בְּחֶבֶה וְחֲדוּה רַבָּה, כִּי הוּא מִשְׁקָה אֶת יִשְׂרָאֵל מִיְמֵי אֲמַת, שְׁמֵהֶם
תִּצְמַח הַגְּאֻלָּה בְּקָרוֹב. ה' יִרְפְּאֵהוּ בְּשָׁלְמוֹת וְיִשְׁמְרֵהוּ מִכָּל רָע וּמִכָּל
מַחֲלָה וּכְאֵב, אָמֵן וְאָמֵן.

בְּרוּךְ הַטּוֹב וְהַמְטִיב! בְּרוּךְ רוֹפֵא חוֹלִים! אֲנַחְנוּ חַיִּים לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל
לֵה' עַל כָּל הַטּוֹב אֲשֶׁר גָּמַל עִמָּךְ וְעַם כָּל יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר שָׂם
נַפְשְׁךָ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רַגְלֶיךָ.

